

1958 · 2018

Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols

CNSFG

Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols

Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols
60è Aniversari
1958 · 2018

Cristina Ribot Bayé
amb la col·laboració de Quito Pi Marí

“

60 ANYS DE CLUB
60 ANYS DE GUÍXOLS

”

índex

8 **Salutació del president**

10 **Introducció**
Un context històric per a un Club

28 **Capítol 1**
1958-1968
Els primers passos del Club Nàutic
Sant Feliu de Guíxols.
Els orígens i la constitució de l'entitat

54 **Capítol 2**
1968-1976
L'apogeu del Club.
La construcció de la primera seu social
i el foment de l'esport nàutic a Sant Feliu

104 **Capítol 3**
1976-1992
Cap a una consolidació del Club

156 **Capítol 4**
1992-2008
Una nova seu social per a un nou Club.
Els anys del Dr. Mascaró

206 **Capítol 5**
2008-2013
Caminant cap a la modernitat

242 **Capítol 6**
2013-2018
Present i futur del Club Nàutic

300 **Agraïments**

Obra Social "la Caixa"

Damm
Fundació

El Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols agraeix la participació de les següents entitats col·laboradores en els actes commemoratius del 60è aniversari del Club i en l'edició i publicació del present llibre.

Salutació del president

Sr. Albert Rosès Noguer
President del CNSFG

Foto: Emili Agulló

Benvolguts i benvolgudes,

enguany celebrem el **60è aniversari del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols**. 60 anys d'esforços i de lluites, d'alegries i incerteses, de cooperació i dinamisme, de vitalitat i d'humanitat, i que queden recollits en el llibre que teniu entre mans.

Abans que res permeteu-me expressar el més sincer agraïment a aquelles persones que han fet possible aquesta publicació: a Quito Pi Marí, la memòria viva del Club, que ha estat sempre present en tot el procés d'elaboració del llibre i ha revisat i assessorat a l'autora sempre que li ha estat requerit; a Melcior Soler Sala i Maribel Vela Micheo, persones entusiastes que han estat sempre disposades a col·laborar al llarg de l'elaboració del projecte i que han prestat els seus consells amb tot el seu rigor; i a l'autora, Cristina Ribot Bayé, que va acceptar de manera entusiasta el repte d'escriure o, més aviat, de completar la història del nostre Club Nàutic després que en Quito Pi la divulgà l'any 2012 amb el seu llibre *Sant Feliu de Guíxols mariner. Petita història marinera del darrer segle*, editat pel CNSFG.

M'agradaria remarcar, en nom meu i de la resta de la Junta Directiva, que aquest llibre ha estat realitzat amb tot el respecte i estimació cap a vosaltres i que, donades diverses circumstàncies, us demanem disculpes per totes aquelles

“ el Club Nàutic conforma un engranatge que al llarg dels 60 anys de vida ha estat testimoni del pas de moltes persones realment significatives

informacions que hi puguin mancar. Som conscients que el Club Nàutic conforma un engranatge que al llarg dels 60 anys de vida ha estat testimoni del pas de moltes persones realment significatives, algunes per la seva empenta, altres per la seva constància, i altres senzillament per la seva presència. En tot cas, ens agradaria deixar clar que, en el marge de temps que ens ha estat possible, hem fet un gran esforç per contactar el màxim nombre de persones implicades, i agraïem la vostra comprensió en cas que sigui necessària.

Així mateix, permeteu-me dir-vos que tenir un Club Nàutic a Sant Feliu és una gran oportunitat. Una immensa oportunitat per al foment de l'esport nàutic, tal i com defensa l'article primer dels nostres Estatuts, però també per generar aquell caliu necessari que enriqueix el nostre dia a dia. I tot això és gràcies a vosaltres, socis, empleats i col·laboradors, així com patrocinadors que ens heu ajudat a celebrar l'aniversari i a editar aquest llibre. De manera que aquesta publicació vol commemorar l'esforç i empenta de totes les persones que amb el vostre granet de sorra heu contribuït a la creació i consolidació d'una entitat nàutica i esportiva que, ara sí, podem dir que és de referència a casa nostra.

Celebrem, doncs, aquests 60 anys, i que puguem continuar celebrant-ne molts més!

A. T. V. — 841 - SAN FELIU DE GUIXOLS, Playa de Calazans

La platja de Calassanç abans de la construcció del port. Inicis s.XX.
Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

Introducció

Un context històric per a un Club

“ ja abans del 1958
havien tingut lloc una sèrie
d'activitats i esdeveniments
esportius prou importants
al port de la Ciutat

Aquest maig de 2018 s'han complert 60 anys del primer batec del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, 60 anys en què una societat de persones entusiastes van donar origen desinteressadament a una entitat amb la voluntat de dinamitzar l'esport marítim a la costa ganxona.

El Club Nàutic, però, no va néixer d'un dia per l'altre. Ja abans del 1958 havien tingut lloc una sèrie d'activitats i esdeveniments esportius prou importants al port de la Ciutat com perquè sembressin la motivació d'un grup de persones que fundarien, transcorreguts els conflictes bèl·lics de la primera meitat del segle XX, una nova entitat al servei de la gent de dins i fora de Sant Feliu.

Reculem, doncs, a l'inici del segle per traçar i entendre el context històric gràcies al qual el Club Nàutic va poder néixer i consolidar-se definitivament a la Ciutat.

Vaixells a la badia de Sant Feliu, 1913.
Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

Un port per a un Club

El novembre de 1901 Salvador Janer i Eduard Carbonell, alcalde i tinent d'alcalde de Sant Feliu de Guíxols, van viatjar fins a Madrid amb l'objectiu d'aconseguir que el projecte de port per a la Ciutat fos aprovat. Sembla ser que la sort els va acompanyar, ja que les obres s'iniciaren dos anys més tard.

A l'abril de 1921 l'empresa constructora havia finalitzat les obres, de manera que el port ganxó ja disposava d'un moll comercial a l'est de més de 200 metres i un altre al nord d'uns 115. A més, l'escullera, de gairebé 500 m, i la bocana, de 150, permetien que entressin embarcacions de quasi 130 metres d'eslora. Sens dubte constituïen unes dimensions que, convé tenir en compte, per a l'època eren considerables.

Aleshores al port s'importaven i s'exportaven mercaderies principalment relacionades amb la indústria surera que anaven amb destinació als Estats Units, Regne Unit, Austràlia o Japó o bé que procedien d'Andalusia o Portugal. Tanmateix, amb la irrupció de la Guerra Civil Espanyola l'any 1936, la indústria del comerç i part del port ganxó quedaren afectats.

L'acabat original de l'escullera sense blocs, principis s. XX.
Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

El vapor Gerona a Sant Feliu, principis s. XX. Postal acolorida.
Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

Mercaderies de pannes de suro al port de Sant Feliu, dècada de 1940. Arxiu CNSFG - Lluís Albertí Comellas

Treballs de reparació de l'empresa Construcciones González Barros S.A. al port de Sant Feliu, c. 1943-44.
Els nois que hi apareixen són Joan Geli Perich, soci del Club entre els anys 1983 i 2015, acompanyat del seu amic Manel Mateo.
Arxiu Família Geli. Autor: Josep Geli Forest

Al conflicte bèl·lic espanyol s'hi afegiren les desastroses conseqüències de la II Guerra Mundial, de manera que el procés de recuperació del port ganxó, tot i augmentar les visites de vaixells entrants i de tones des de 1945, va ser realment difícil. El setembre de 1943 l'empresa Construcciones González Barros S.A. va emprendre les obres de recuperació del port, tot protegint per fora l'escullera amb blocs de ciment. El 1951 es féu una neteja general i, en visitar les instal·lacions ganxones el març de 1952, el ministre d'Obres Públiques va aprovar el dragat del port, un fet que propicià la instal·lació d'una bàscula de 30 tones.

Les obres de recuperació portuàries acabaren aquell mateix any, tot i les dificultats que havien anat sorgint arrel de les aturades pressupostàries i dels temporals de 1944, 1947, 1948 i 1950 que havien malmès el dic i havien reduït l'amplada de la bocana. Finalment, el març de 1956 va arribar la primera grua elèctrica a peces al port, que pesava 100 tones; el desembre de 1958 ja estava muntada però no entraria en funcionament fins a principis de l'any següent.

Vista de l'escullera i del port de Sant Feliu, mitjans s. XX.
Arxiu CNSFG

L'escullera i el port comercial de Sant Feliu amb un vaixell de mercaderies, dècada de 1950. Arxiu CNSFG

Sabíeu que durant la Guerra Civil el port de Sant Feliu de Guíxols va ser víctima d'algunes afectacions tant per mar com per aire?

El 7 de juny de 1937 el vaixell de guerra *Canarias* va bombardejar el port. Aquell mateix any, per aire, també hi hagueren atacs per part d'hidroavions i trimotors Junker 52. Amb tot, algunes embarcacions van resultar danyades, com *Villa Manrique*, que va ser atacada per l'aviació, i dins del port els vaixells *Cabo Tres Forcas*, *Castillo SS* i *Sac 5* també van rebre'n les conseqüències.

Així mateix, els banys de Sant Elm van quedar destruïts i el magatzem de la zona portuària va quedar molt malmès. Els atacs acabarien quan, la nit del 2 de febrer de 1939, la divisió legionària Flechas Azules va entrar a Sant Feliu.

*Un gos posa davant de vaixells de càrrega enfonsats pels bombardejos de la Guerra Civil al port de Sant Feliu, 1937. AMSFG, Fons Vicenç Gandol Jordà.
Autor: Pere Rigau Roch*

Visites singulars

En els anys previs a la creació d'un club nàutic a Sant Feliu hi van haver algunes visites de personalitats al port de la Ciutat, com Francisco Franco, que vingué en tres ocasions diferents. Ho va fer dues vegades l'any 1952 i una al juny de 1966 amb el seu iot *Azor*. Un any després de néixer el Club Nàutic a la Ciutat, el 1959, van circular pel port ganxó el jonc *Rubia* procedent de Hong Kong i el iot *Olinco* amb l'actriu Elizabeth Taylor a bord.

“el març de 1956 va arribar la primera grua elèctrica a peces del port

Vista de la badia de Sant Feliu amb embarcacions navegant, mitjans s. XX. Arxiu CNSFG

La platja de Sant Feliu amb banyistes, mitjans s. XX. Arxiu CNSFG

Les primeres activitats marítimes a Sant Feliu

Durant els primers decennis del segle XX la platja de Sant Feliu estava ocupada pels pescadors, les drassanes i els banys de Sant Elm. La part central estava sense sorra des de la construcció del port. En termes de pesca, es practicava en les modalitats del sardinal, l'art de platja, els palangres, les nanses i, en pesca d'arrossegament, el bou o parella. Fins a l'any 1936 hi van haver a Sant Feliu tres societats de pescadors: La Marina, Los Pescadores i la patronal La Defensa.

La venda, si bé en un principi es feia a prop de la platja, a l'inici de la rambla del Portalet (aleshores Pi i Margall) o a l'inici de la rambla Vidal, amb el temps passà a realitzar-se al moll degut a l'augment de captures. Pel què referia a les drassanes, ja hi havia a l'inici del segle un cobert a la platja, a tocar del Salvament, que servia per a construir i reparar petites embarcacions.

I, en quant al turisme local, ja des de finals del segle XIX existia la pràctica dels banys de mar a Sant Feliu entre la societat benestant, però no va ser fins al 1922, amb la inauguració dels Banys de Sant Elm, quan es va consolidar la pràctica. Promogut per Pere Rius, aquest balneari oferia als clients banys de mar, freds o calents, així com serveis d'hidroteràpia.

*Una entranyable
escena de pesca
de principis del segle XX
a la platja de Sant Feliu.
Arxiu Àncora - Cambra de Comerç
de Sant Feliu de Guíxols*

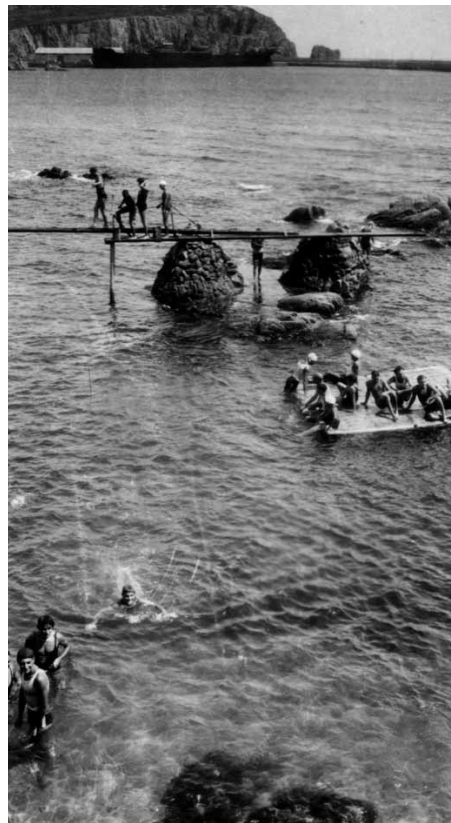

*Les drassanes de Sant Feliu al Fortim, dècada de 1940.
A dalt, construcció de l'Antares i el Polar per l'empresa
Tomás Ruiz de Velasco.
A baix, les drassanes de Ramon Gay.
Arxiu CNSFG i Arxiu personal Jaume Micó*

Vista de la platja de Sant Feliu amb les drassanes de Ramon Gay, durant la construcció d'un creuer turístic, 6 de febrer de 1958. Arxiu personal Jaume Micó

“els banys de Sant Elm funcionaren com un revulsiu de les primeres activitats marítimes esportives a la Ciutat

Instal·lacions que es col·locaren a la platja de Sant Feliu per gaudir dels banys de mar, principis segle XX. Arxiu personal Lluís Albertí Comellas

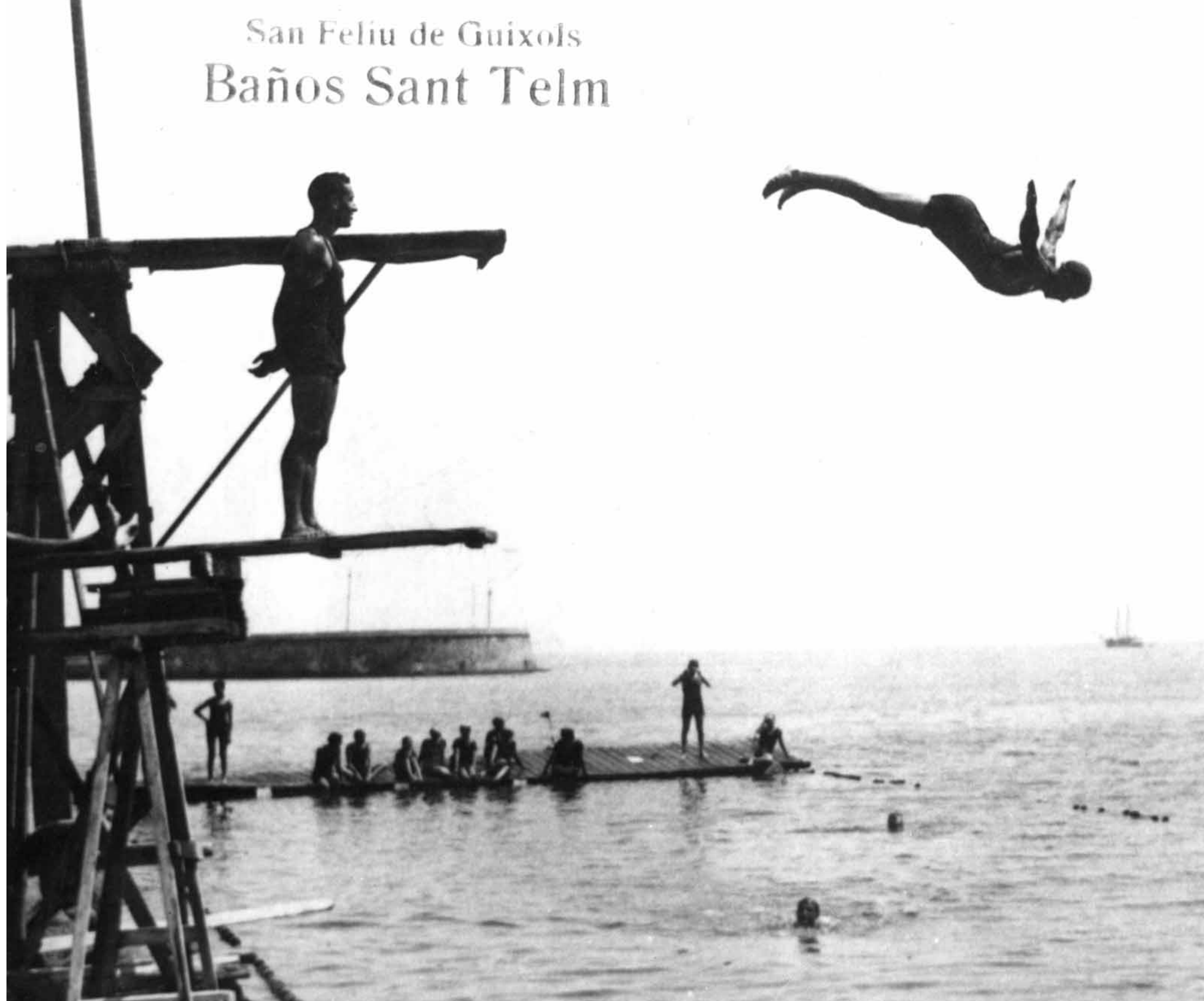

Un grup de noies prenen un bany al costat dels agafadors, l'any 1922. AMSFG. Fons i autor: Francesc Llorens

En realitat els Banys de Sant Elm funcionaren com un revulsiu de les primeres activitats marítimes esportives a la Ciutat que derivà específicament a la creació del Club Natació "Guixols" l'any 1922.

Des d'aleshores, l'entitat va programar diferents esdeveniments com els festivals de natació en els quals hi havia diferents proves distintes per a homes i dones, tals com 60 m lliure, reemplaçaments d'estils (espatlla, braça i crol), partits de waterpolo o salts de palanca.

San Feliu de Guixols Baños Sant Telm

Fiestas de Natación 12 y 13 Agosto 1923

(FOT. MUR)

Salt de trampolí durant el concurs de natació del dia 12 d'agost de 1923. AMSFG. Col·lecció España-Ibáñez. Autor: Ricard Mur

Ambient de la rotonda dels Banys de Sant Elm l'any 1922. A la dreta, Pere Rius amb el seu tradicional barret inclina el cap i mira a càmera per aparèixer a la fotografia. AMSFG. Fons i autor: Francesc Llorens

Natació a la platja de Sant Feliu de Guixols, mitjans s. XX. Arxiu CNSFG

CLUB NATACIÓ "GUÍXOLS"

SANT FELIU DE GUÍXOLS

26 de Juliol de 1930

Sr. En
Francisco Gallart
S. Juan 2
Palafrugell

Amic Gallart,

L'objecte de la present es per confirmar el que vaig dir, en la meua estada a Palafrugell, a certs elements del C.N.Llafranc. Aixís doncs, mantenint el C.N.Guixols la seva invitació, us esperem pel dia 1 d'Agost per venir a St.Feliu a celebrar un festival de natació a les 5h de la tarda. Queda entes que aquesta visita sera reciproca, es a dir que el nostre Club espera anar a Llafranc per Sta. Rosa.

Tal com varen quedar la subvenció pel vostre desplaçament sera de Ptes. 100.-, que sera per minim la que ens oferireu quan vinguem a Llafranc.

Havent trobat, contra lo que suposavem, bones disposicions i entusiasme entre els elements de la Seccio Femenina del nostre Club, per celebrar un encontre amb les dones del Llafranc, confiem que faras tots els possibles perque aquest encontre tingui lloc. Jo durant la festa de Palafrugell vaig parlar amb la Salo, que va acceptar entusiasmada. Tu mateix parla-li i a veure si podeu recrutar algunes dones per venir a St.Feliu junt amb vosaltres. T'advertixo que les d'aquí ja tenen la participació de la vostra Seccio Femenina per descontada i que ho esperen amb candeletes.

Aixís doncs el programa a realitzar, sera mes o menys el següent, naturalment reservant-nos el dret d'alterar-lo de comun acord si aixís convingues:

- 1.- 60 m.lliure
- 2.- Reemplaçaments d'estils: espatlla, braça i crawl 3 per 30
- 3.- 60 m. braçada de pit
- 4.- Reemplaçaments femeni 4 per 30
- 5.- Reemplaçaments estil lliure homes 5 per 30
- 6.- Partit femeni de Water-Polo
- 7.- Partit de Water-Polo homes
- 8.- Salts de palanca

D E G U Í X O L

26 de Juliol

allart
uan 2
rugell

a present es per confirm
rugell, a certs elements
l C.N.Guixols la seva in
venir a St.Feliu a celel
tarda. Queda entes que a
l nostre Club espera ana

quedar la subvencio pel
e sera per minim la que

Carta del Club Natació "Guixols" a Francisco Gallart, 26 de juliol de 1930. Arxiu personal Tomàs Gallart

Regata de 6 metres Fórmula Internacional (FI) a S'Agaró, dècada de 1930. Arxiu personal José Felipe Rieusset Baró

Paral·lelament el port de Sant Feliu va començar a acollir les primeres regates, que tenien, segons Quito Pi, i com a tot arreu, "un caràcter netament comercial, eren competicions per arribar primer a un lloc per carregar les millors mercaderies al preu més baix o vendre a millor preu"¹. Ja a principis de juny de 1905, i segons el diari *La Informació*, un grup de joves de famílies benestants de Sant Feliu volien organitzar una regata per a la Festa Major d'enguany, encara que no va ser fins a l'any següent que va celebrar-se una "festa marítima", organitzada per l'ajudant de Marina Carles Butró.

Es tractava d'unes proves obertes a bots de vela i rem, amb recorreguts de 3,5 milles (6,5 km) i 2 milles respectivament, i en les que s'obsequiava amb premis en metàl·lic. Més transcendent, emperò, va ser l'esdeveniment nàutic que va tenir lloc el 15 d'agost de 1910 a Sant Feliu. Organitzada per la Unió Comercial, en aquesta regata hi podien participar tant embarcacions de 6 rem i timoner, embarcacions d'aparell llatí de 6 a 7 m, automòbils (canoes o bots automòbils) com també balandres de regata amb ràting.

(1) Quito Pi. Sant Feliu de Guixols mariner. Petita història marinera del darrer segle. Sant Feliu de Guixols, Club Nàutic, 2012, p. 71.

En els següents anys s'organitzaren algunes regates importants a Sant Feliu. L'any 1918, després que un grup d'aficionats contactés el Reial Club Marítim de Barcelona, es va organitzar una gran regata a vela al municipi. Va tenir lloc els dies 31 d'agost i 1 i 2 de setembre i podria dir-se que va ser la primera regata seriosa que va celebrar-se al port ganxó. Deu anys més tard, el Marítim de Barcelona va prendre la iniciativa d'organitzar una regata de creuer a la Costa Brava que realitzés el recorregut Barcelona-Roses per a iots a vela, mixtos i de motor. En aquella edició hi participaren 12 embarcacions. El 1929 el mateix Marítim, conjuntament amb el Sr. Ensesa, promotor de la urbanització de S'Agaró, va organitzar per als dies 15, 16 i 17 d'agost una nova regata amb destinació final a la badia de Sant Pol. La competició es prolongaria fins al 1936. Uns dies més tard, el 25 d'agost, el mateix Marítim va començar a preparar, en col·laboració amb el Club Nàutic Tarragona i el Club de Mar Barcelona, una regata de rem amb proves de tres virades a S'Agaró. La darrera edició tindria lloc l'any 1935. També hi va haver, a la Festa Major de 1946, un gran esdeveniment a Sant Feliu, ja que es va celebrar la primera regata amb *snipes*. L'acte de lliurament de guardons, presidit pel governador civil, es va fer al Casino Guixolense. Josep Sibils va resultar-ne vencedor amb la seva embarcació *Tricu-Tricu*.

A nivell mundial, en aquests anys es va celebrar una regata de creuers al Mediterrani especialment significativa que estava de pas per Sant Feliu. Organitzada pel Yacht Club França, el Yacht Club italià i el Reial Club Nàutic de Barcelona, la regata va aturar-se a Sant Feliu en tres ocasions diferents. L'any 1953 s'hi feren dues proves: Marsella-S'Agaró i S'Agaró-Formentor. En aquella ocasió es va produir un gran desplegament de mitjans donada l'envergadura de la competició, que en aquella edició va acollir 33 embarcacions als molls del port ganxó.

Festival nàutic a la badia de Sant Pol amb snipes. Club de Garbí, dècada de 1940. Arxiu personal José Felipe Rieusset Baró

Les primeres dècades del segle XX també foren testimoni d'activitats pesqueres més enllà d'un interès merament comercial. Si bé a principis del 1900 el *Reglamento de Orden y Policía* assegurava que la pesca a dins del port no estava permesa, a partir de 1933 la normativa va passar a ser menys prohibitiva, oferint la possibilitat d'aquesta pràctica sempre i quan el pescador es retirés en arribar vaixells al port. El setembre de 1933 es va crear la primera associació de pesca local i el 1946 es donà origen a l'entitat que avui coneixem com a Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guíxols. El 1948 l'Associació ingressà a la Federació, de manera que els seus membres van obrir-se a la possibilitat de participar en competicions oficials. El 5 d'octubre d'aquell any es va celebrar el primer concurs oficial en especialitat llançat i fons i categoria lliure al port de Sant Feliu.

Un vaixell participant a la Regata Internacional de la Mediterrània, 1953. Arxiu Família Rabell. Autor: Bosch Mauri

/// Els orígens del CNSFG

Els primers clubs nàutics que es van fundar a la costa catalana van ser a Barcelona l'any 1873, i s'anomenaven Societat de Regates i Club de Regates. Ambdós tingueren una vida efímera, ja que tres anys més tard donarien origen al Real Club Nàutic de Barcelona. Pels volts de 1878 va emergir el Club Nàutic de Tarragona i, l'any 1902, el Club Marítim de Barcelona. A la província de Girona encara no s'havia originat cap societat nàutica quan, abans de l'agost de 1913, hi va haver la voluntat de crear un Club Nàutic a Sant Feliu de Guíxols, encara que, fàcil és imaginar-s'ho, la Gran Guerra acabaria estroncant aquesta iniciativa².

El 1918, en celebrar-se les festes marítimes a Sant Feliu prèviament esmentades, es va reprendre el projecte, que va conduir a la reunió fundacional del 6 de juliol de 1919 al Saló de Festes del Casino El Guixolense. L'encontre va estar presidit pels senyors Mallol, Bonet, Mestres, Suris i Viader, l'últim dels quals va exposar els grans avantatges que podien arribar a haver per a la Ciutat amb la instal·lació de l'entitat als peus de la muntanya del Fortim.

Plànol general del port de Sant Feliu de Guíxols que acompanyava el projecte per al Real Club Nàutic de Sant Feliu de Guíxols l'any 1919. AMSFG. Procedència: Yolanda Albertí

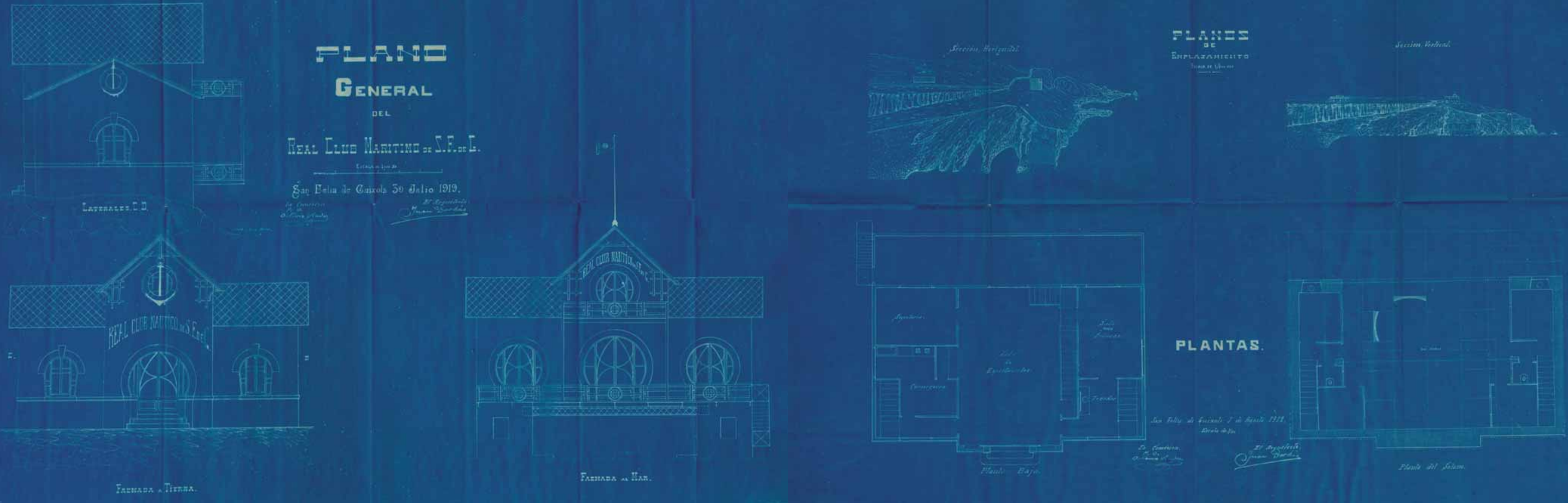
En realitat els senyors Mallol i Albertí ja havien realitzat un esbós de plànols, així com l'arquitecte Joan Bordás i Octavi Viader, en nom de la Comissió, el 30 de juliol de 1919 havien traçat uns plànols d'alçat i situació amb el nom de "Real Club Marítim de Sant Feliu de Guíxols"³. La idea de fundar un club va tenir una gran acollida i en aquell moment s'hi van inscriure més de 130 persones, de manera que la premsa barcelonina de seguida se'n féu ressò. Tot i això, la irrupció de la Guerra Civil Espanyola, primer, i la II Guerra Mundial, després, van frustrar les esperances d'un grup de persones que va haver d'esperar fins a l'any 1958 per tal que una nova generació d'aficionats i amants de la mar donessin forma a una idea de projecte que dècades enrere venia per donar un alè d'aire fresc al nostre litoral.

(2) Convé tenir en compte que primer va existir el Club de Vela S'Agaró molt abans que el CNSFG. Es té constància que, com a mínim a partir de la dècada de 1940, el primer ja era la seu d'alguna activitat esportiva marítima, encara que sempre sota l'emparedat i l'organització del Marítim o del Nàutic de Barcelona.

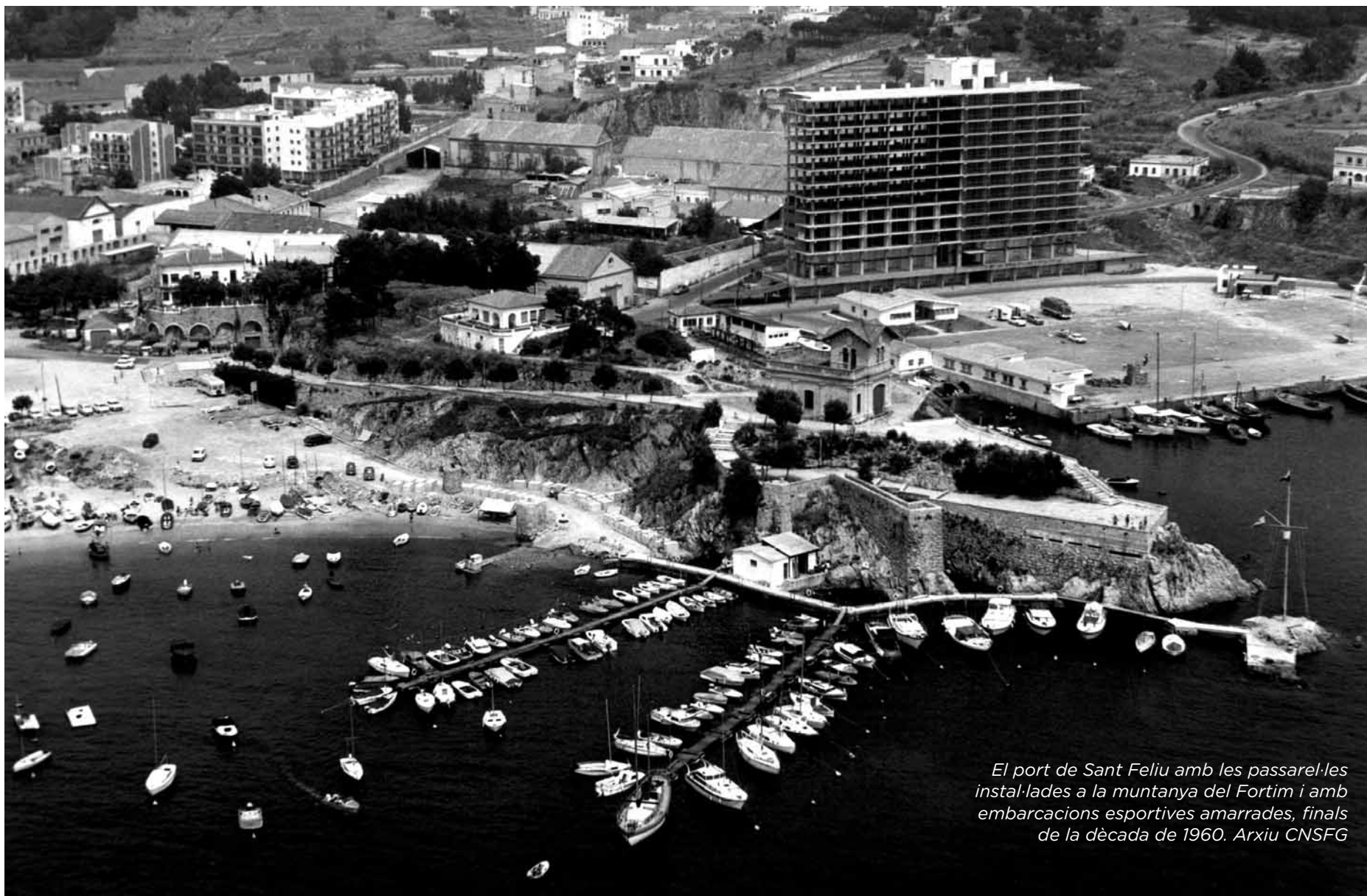
(3) No obstant, en un dels plànols, a la façana de l'edifici es llegeix "Real Club Nàutic de S.F. de G.".

Vista de la platja de Sant Feliu plena de barques i amb la muntanya del Fortim al fons, on en els propers anys s'ubicaria el Club Nàutic, any 1955. A primer terme, Carmen Baró Cros amb els seus fills Carmina i José Felipe. Arxiu personal José Felipe Rieusset Baró

Plànols del projecte per al Real Club Náutico de Sant Feliu de Guixols l'any 1919. AMSFG. Procedència: Yolanda Albertí

El port de Sant Feliu amb les passarel·les instal·lades a la muntanya del Fortim i amb embarcacions esportives amarrades, finals de la dècada de 1960. Arxiu CNSFG

Un nou club nàutic

Tot i que a principis del segle XX ja hi havia la intencionalitat de crear un club nàutic a Sant Feliu de Guíxols, no va ser fins a l'any 1957 quan es va prendre la determinació de constituir-lo. Va ser justament durant la celebració del Trofeo Conde de Godó que es feia al Real Club de Tennis de Barcelona. Allà, diferents agents implicats van començar a entaular converses sobre les proves nàutiques que els estius es realitzaven al Club de Vela S'Agaró i de la regata internacional Giraglia que feia escala a Sant Feliu. Unes conversacions que van encendre la guspira que va portar a la constitució, el 1958, d'una societat al port ganxó per al foment de l'esport nàutic a la vila, promoguda en part per la inquietud d'alguns autòctons que s'adreçaren a algunes personalitats vinculades a entitats nàutiques i esportives pioneres a Catalunya.

Les converses conduïren immediatament a un sopar reunió al Club Tennis Barcelona en el que hi participaren Luis i Enrique de Olano Barandiarán, membres representants del Real Club Nàutic de Barcelona, Joan Bros Palol del Club Nàutic d'Arenys de Mar, i Santiago Marfá Garí i Josep Sibils Palau, que estaven estretament vinculats a Sant Feliu. En aquella primera trobada nocturna es van definir i ultimar algunes qüestions importants per a la creació d'un club nàutic a Sant Feliu de Guíxols, a la vegada que es va acordar reunir-se dintre de pocs dies al mateix local. Aquell segonencontre va comptar amb la presència de diverses amistats que tenien relació de propietaris o estiuejants a la zona de Sant Feliu. Es va nomenar una Comissió organitzadora per al futur Club, i es va escollir Luis de Olano com a president, acompanyat del seu germà Enrique, i de Joan Bros, Josep Sibils i Santiago Marfá.

Qui no s'embarca
no passa la mar

Racó de llevant de la platja de Sant Feliu amb barques, banyistes, una musclera i una passera del Club Nàutic, 1968. AMSFG, Fons i autor: Pere Rigau Roch

Els primers passos del Club

Els orígens i la constitució de l'entitat

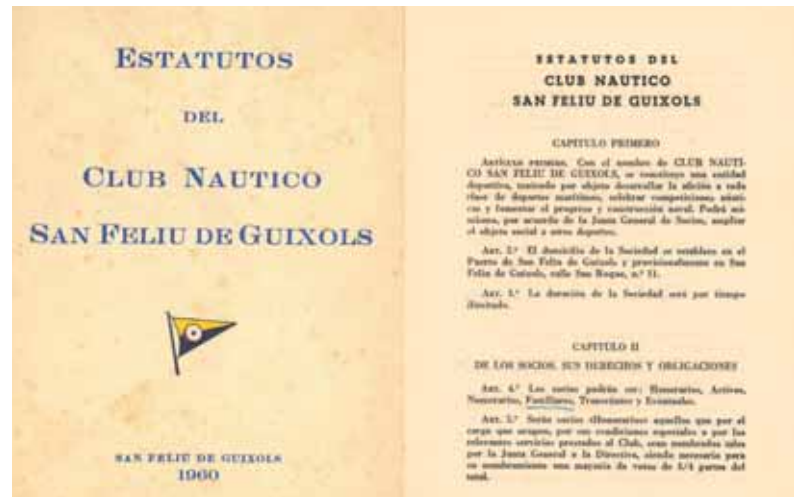
Títol social núm. 1 del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols a favor de Luis de Olano Barandiarán, 14 de juny de 1960. Arxiu CNSFG

A partir d'aquesta reunió fundacional del Club, es van començar a emprendre algunes accions que van portar l'entitat a iniciar el seu periple. En primer lloc, es va elaborar una llista de possibles socis, comptats en una trentena, així com es va emprendre la tramitació legal per a la seva constitució, que no va veure la llum fins al maig de 1958.

Pel que referia a l'aspecte econòmic, es va escollir el sistema adoptat pel Real Club de Tennis de Barcelona, és a dir, la copropietat de tots els socis pel procediment de títols socials.

En quant als Estatuts, es van adaptar als del Club Nàutic d'Arenys de Mar. Un cop redactats, es van enviar a la Federació Espanyola de Clubs Nàutics, on es van aprovar el 7 d'abril de 1958 segons consta a una diligència lliurada per la Secretaria General de la Federació.

Resolt aquest procediment, l'entitat ja estava preparada per néixer. I ho va fer sota el nom de "Club Nàutic Costa Brava". Va coincidir, emperò, que en aquell moment un grup de persones de Palamós estaven preparant la constitució d'una societat nàutica que volien anomenar de la mateixa manera.

Estatuts del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, 1960. Arxiu CNSFG

A instàncies del Club palamosí, Fèlix Escalas, president de la Regió de Levante y Baleares de la Federación de Clubs Nàutics, va demanar a la Comissió organitzadora de l'entitat ganxona que canviés el nom per finalment denominar-la "Club Nàutic San Feliu de Guíxols". El mateix Escalas va agrair el gest a través d'una carta dirigida a Santiago Marfà el 28 d'abril de 1958, on reconeixia que, tot i el canvi de nom, legalment era del Club de Sant Feliu ja que el palamosí no havia formulat oficialment la seva inscripció.

Des dels seus inicis el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols feia una declaració de principis a partir dels seus Estatuts. El seu objectiu principal, doncs, quedava reflectit en l'article primer, que posava l'èmfasi en "el desenvolupament de l'afició a tota mena d'esports marítims, celebrar competicions nàutiques i fomentar el progrés i la construcció naval". A més a més, es contemplava la possibilitat d'ampliar l'objecte social a altres esports si la Junta General ho acceptava.

En aquesta primera etapa del Club, la Comissió organitzadora (vegeu pàgs. 32-33) estava constituïda per diferents membres que acompanyaven al president Luis de Olano Barandiarán. Igual d'importants van ser els primers socis fundadors (vegeu pàg. 34), comptats en 30, 18 dels quals formaven part d'aquesta Junta gestora entre els anys 1958 i 1960.

L'escut del Club

Segons explica Quito Pi, l'escut del Club Nàutic ha tingut diferents fases des de la seva creació l'any 1958. Primer va començar com un simple gallardet, sense àncora, tal i com apareix a la imatge dels Estatuts (1), per després adaptar-la tal i com s'observa en els butlletins de la dècada de 1970 (2). Més tard, durant la presidència de Joaquim Rodríguez, es va

afegir un salvavides amb el nom de l'entitat, una cosa que feren molts altres clubs nàutics del moment (3).

En l'actualitat, la tipografia de la lletra, l'idioma i la llargada del gallardet han canviat, però en essència continua essent el mateix escut que el d'unes dècades enrere (4).

La Comissió organitzadora

Encapçalada pel president **Luis de Olano Barandiarán** (1907-1993) (vegeu pàg. 39), la primera Comissió organitzadora del Club Nàutic ganxó es va constituir el 1958 i va tenir una vigència de dos anys, moment en què es va crear la primera Junta Directiva en l'inici del mandat del president Enrique de Olano.

En aquesta primera Comissió, el vicepresident va ser **Victorià Oliveras de la Riva** (1909-1973), dirigent esportiu català vinculat al món de l'hoquei sobre patins i el futbol. El 1955 Oliveras de la Riva havia fundat el Club Patí Voltregà, que havia estat campió de Catalunya i d'Espanya en diverses ocasions. El 1958 va ser vicepresident del RCD Espanyol, i entre 1960 i 1962 va ser-ne president. Des de 1964 també va ser vicepresident de la Federació Espanyola de Patinatge i de la Fédération Internationale de Roller Sports fins a la seva mort.

Per la seva banda, **Joaquim Rodríguez Rosselló** (-1983) (vegeu pàg. 58) va ser el comodor d'aquesta Comissió, **Jordi Prats Martí** el secretari i **Joan Bros Palol** (-1977) el sotssecretari. Als anys 60 el barceloní Prats Martí va exercir de professor de llengua espanyola al Knox College de la Universitat de Galesburg (Illinois, EUA) i el 1968 es va doctorar en Filosofia i Lletres. Per la seva banda, Bros Palol, promotor i soci fundador del Club, va ser vicepresident de la Federació Catalana de Motonàutica. De ben petit estiuejava a Sant Feliu, on hi tenia família, i segurament per això va ser una persona apreciada a la Ciutat.

Pel què referia al primer tresorer del Club, **Josep Sibils Palau** (-1962), era natural de Sant Feliu. El seu sogre era Josep Ensesa Gubert, creador de la Ciutat Residencial de S'Agaró. Durant la dècada de 1940, Sibils havia estat tinent d'alcalde de Sant Feliu. A la vegada va desplegar una labor molt im-

portant en el futbol local, essent president i vicepresident del Club de Futbol Guíxols en diferents etapes. També va ser membre de la Junta del Casino Guixolense.

Aquesta primera Comissió també estava integrada per un conjunt de vocals de reconeguda trajectòria institucional i/o professional en el món de l'esport. Entre ells, convé destacar **Luis Coma-Cros Cazes**, president del Real Club de Tennis de Barcelona entre 1960 i 1972 i coneguda personalitat dels cercles econòmics i financers de la capital catalana. També hi havia **Francisco Platón Verdaguer**, que des de 1967 va ser delegat provincial de la Delegació Nacional d'Educació Física i Esports a Barcelona, i **Santiago Marfà Garí**, vinculat al Club Nàutic d'Arenys de Mar i vicepresident segon administratiu del Real Club de Tennis de Barcelona. L'any 1997 Joaquim Pla Bartina, president del Club entre 1980 i 1984, en diria de "“Don Santiago”, com li dèiem tots amb respecte, fou el director i l'ànima de l'equip que redactà els primers estatuts i dedicà al Club molts i molts dies de la seva vida en la sempre ingrata tasca d'encarrilar les finances”.

L'aviador **Àngel Sanz Piñal** (1892-1971) també era una personalitat reconeguda d'aquesta Comissió. Era pilot de proves d'avions Polikarpov I.15 Chato a l'aeròdrom de Sabadell i s'havia fet cèlebre pel seu mico Chita que l'acompanyava en els vols de llançament de paracaigudes que es realitzaven per verificar-ne el bon funcionament. El 1950 va fundar la companyia Trabajos Aéreos Fotográficos, i amb els anys va capturar imatges aèries de Sant Feliu i la Costa Brava. Va estiuejar sovint a Sant Feliu, on hi va fer amistats. Per aquells anys ja era practicant assidu de motonàutica, esport del que ja havia assolit alguns èxits. Entre 1968 i 1971 va ser president de la Federación Española de Motonáutica.

Altres dos vocals esportistes nàutics van ser, d'una banda, **José Mª Rieusset Ponce de León**, impressor de planxes d'acer a la impremta Rieusset impulsada pel seu avi. Amb una prolongada trajectòria com a regatista de vela, el Sr. Rieusset, propietari del *Chirta*, va participar en diferents regates internacionals en llocs com Canes i Montecarlo. En els Jocs Mediterranis de 1955 va guanyar la medalla d'argent en la categoria 505, fent parella espanyola amb Carlos Jiménez Meifrén. També va ser secretari del Real Club Nàutic de Barcelona. A principis de la dècada de 1970, el Club ganxó va organitzar un trofeu patrocinat pel mateix Sr. Rieusset.

D'altra banda, el barceloní **Josep Raich Vidal** (-1985) era propietari d'una fàbrica de fulles d'àlbums de fotos, regatista aficionat i propietari del veler *Larus*.

També eren vocals de la Comissió **Francesc Soler Bachs** (1906-1987), enginyer químic i un dels fundadors de l'empresa d'insecticides Cruz Verde de Badalona, molt lligat a Sant Feliu (vegeu pàg. 96); el prestigiós industrial seder barceloní **Jordi Fàbregas Chaminade** (-1960); l'empresari **Joan Barata Armengol** (-2015); **Enrique de Olano Barandiarán** (-1985), germà del president (vegeu pàg. 39), i **Luis Cantarell Cornet** (-2012), fundador i president de la Federació Empresarial Catalana del Sector Químic (FedeQuim) i de Gestió Medi Ambiental Enviland.

Quan l'any 1960 es va constituir la primera Junta Directiva del Club Nàutic, es van reelegir nombrosos membres de la Comissió precedent. Tan sols es va incorporar **Josep Jordi Garí Rossi** (-1973), en aquest cas com a vicepresident, que era administrador delegat de la societat "Aguas de Barcelona S.A.".

Àngel Sanz Piñal, membre de la Comissió organitzadora, damunt La Carpa, a Sant Feliu. Arxiu CNSFG

■ Els socis fundadors

Entre el llistat dels primers socis fundadors que van fer possible el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols l'any 1958, s'hi comptaven, a més dels 18 membres de l'esmentada Comissió organitzadora (vegeu pàgs. 32-33), personalitats com **Juan Antonio Samaranch Torelló** (1920-2010). En aquells anys Samaranch havia iniciat la seva carrera política com a regidor d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona (1954-1962), a més de ser periodista esportiu i president de la Federación Española de Patinaje. Amb el temps, Samaranch esdevindria delegat nacional d'Educació Física i d'Esports del Moviment i president del Comitè Olímpic Espanyol (1966-1970), president de la Diputació de Barcelona (1973-1977) i del Comitè Olímpic Internacional (1980-2001).

Altres socis fundadors del Club Nàutic van ser l'executiu **Eduardo Pérez-Cabrero Ibáñez**, membre de la Junta de la Cámara de Comercio Americana; **Enrique Llaudet Ponsa**, president del Club de Fútbol Barcelona entre 1961 i 1968, vicepresident del Club de Golf Vallromanes i president del Club de Golf Costa Brava; el sabadellenc **José Suñer Martínez** (1914-), fundador d'un gran imperi industrial i financer fonamentalment en el comerç del ferro; **Narcís Clavell Masuet** (1905-1967), corredor de borsa mataroní que des de 1931 estiuava a S'Agaró. Era propietari del balandre *Touliña*, de 14 metres d'eslora; **Sebastián Noguera Vives**, empresari barcelonès propietari d'una fàbrica de material d'oficina; el barceloní **Enric Julià Mercadal** (1913-2009), una personalitat dins la nàutica esportiva barcelonina, i un dels primers socis a tenir un vaixell important al Club (*Kalamar*), a més d'un gran regatista de l'entitat; i altres socis com el barceloní **Pedro Rabell Pedrieux** (1899-1994), relacionat amb el sector tèxtil, que va participar en proves de motonàutica i de vela a Sant Feliu, amb les embarcacions *S'Ajuriola* i *Lorca*, respectivament; i **Pedro Carvallo**.

Entre els socis fundadors estretament vinculats a Sant Feliu de Guíxols, hi havia **Salvador Vidal Batet** (-1975), empresari industrial tèxtil i cinematogràfic. Era fill del creador del primer coliseu guixolenc, el teatre saló "Novedades", conegut popularment a la Ciutat com a "Can Vidal". Vidal havia estat al càrrec d'una empresa familiar tèxtil i, amb el temps, va esdevenir un dels pioners en el sector de la distribució cinematogràfica a la península Ibèrica. En aquesta direcció crearia la Compañía C.B. Films. Per la seva banda, **Antonio Ribot Pujol** era membre de la Junta del Casino Guixolense i de la Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols. Va regentar la pensió "Call" a la Ciutat. Finalment, **Manuel Gorina Parera** era conseller delegat de l'empresa Sant-Elm S.A., i **Joaquim Almeda Ferrer**, natural de Romanyà de la Selva, era pintor i restaurador.

“establerta la Comissió organitzadora i localitzats els primers socis, el procediment requeria inscriure el Club Nàutic al Registre de Girona

La platja de Sant Feliu amb barques. Al centre, una barca de creuers en construcció, dècada de 1960. Arxiu CNSFG

El Salvament i barques de pesca al racó de llevant de la platja de Sant Feliu amb el port al fons, vista presa des dels jardins Juli Garreta, c. 1961-69. AMSFG, Col·lecció Municipal d'Imatges (Autor desconegut)

El ranxo d'en Basart

“A primers dels 60, al Club només hi havia una barraqueta penjada a dalt les roques, no hi havia ni palanques”, recorda Joaquim Pla Bartina, president de l'entitat entre 1980 i 1984. Aleshores hi havia en Joan Basart, el primer mariner que va tenir el Club. “Ell ja cuidava de les primeres embarcacions que hi havia allà a la platja de Sant Feliu i, quan va entrar Joan Albó de pràctic, va ser mariner del seu canot. (...) Era boníssim perquè a l'hivern i primavera, que no hi havia gaire feina perquè hi havia quatre embarcacions al port, en Basart anava a pescar quatre cabres a la platja de Sant Feliu. Després es posava a cuinar i feia uns ranxos sensacionals. Cada vegada que passaves per allà feia una flaire! És clar que no hi havia la pressió turística que hi ha ara. Ho recordo tot molt més familiar”. Malauradament, el Sr. Basart va retirar-se pels volts de l'any 1967 i els seus ranxos exquisits passaren a la història.

El Senyor Basart a bord de la barca del pràctic Joan Albó, dècada de 1960. Arxiu CNSFG. Yolanda Albertí

Algunes barques al port de Sant Feliu. Al cim del turó, l'edifici del Salvament, dècada de 1960. Arxiu CNSFG

Les barques abans del Club

“Quan es va començar a parlar del Club Nàutic jo tenia una petita barca de pescador”, recorda Valentí Provencal, que en seria president entre 1984 i 1992. “La tenia a la sorra, i quan volíem anar a mar estàvem mitja hora per engegar el motor i, quan tornàvem, ho pujàvem tot cap a dalt. La veritat que era un drama. Primer necessitaves *vària* gent i allà no hi havia distinció entre nens, homes, dones... tothom *apretava* la barca. Em vaig fer soci del Club el 1970 i immediatament hi vaig portar l'embarcació. I és clar, enmig d'aquelles embarcacions de gent més potent econòmicament, la meua era minúscula”.

/// La primera Junta Directiva

Quan l'any 1960 Luis de Olano va deixar el càrrec de president després de passar a ser-ho del Reial Club Nàutic de Barcelona, es va determinar establir una primera Junta per a l'entitat. El president va ser-ne Enrique de Olano Barandiarán, i els dos vicepresidents Jordi Fàbregas Chaminade i Josep Jordi Garí Rossi. Tant el comodor com el tresorer, Joaquim Rodríguez i Josep Sibils respectivament, van ser reelegits, mentre que el càrrec de secretari va ser ocupat per Joan Bros, i el de sotstresorer per Santiago Marfá. Luis de Olano, Lluís Coma-Cros, Joan Barata, Francesc Platón, Manuel Gorina, Francesc Soler Bachs, Àngel Sanz Piñal i Eduardo Pérez-Cabrero van continuar com a vocals.

És de cabdal importància esmentar que en aquesta Junta Directiva s'hi va afegir, en l'Assemblea General de Socis de l'11 d'agost de 1963, el Capità de la marina mercant i pràctic del port de Sant Feliu Joan Albó, que va ser nomenat secretari tècnic, i que des dels seus inicis va ser una figura cabdal per a la consolidació i creixement del Club Nàutic.

“ És de cabdal importància esmentar que en aquesta Junta Directiva s'hi va afegir, en l'Assemblea General de Socis de l'11 d'agost de 1963, el Capità de la marina mercant i pràctic del port de Sant Feliu Joan Albó

Retrat de Luis de Olano Barandiarán.
Arxiu Família de Olano

Retrat d'Enrique de Olano Barandiarán.
Arxiu Família de Olano

/// Els germans de Olano Barandiarán, 1r i 2n presidents

Els germans Luis i Enrique de Olano Barandiarán, fundadors i primers dos presidents del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, eren fills de José Enrique de Olano y Loizaga, I Comte de Fígols, i Natalia Barandiarán y Bárcena. El seu pare, d'origen basc, havia estat empresari, enginyer de mines, senador i diputat espanyol. En el camp de l'esport nàutic, l'any 1884 havia fundat i presidit el Real Club de Regatas de Barcelona, que el 1902 es fusionaria amb el Real Yacht Club per donar origen al Real Club Nàutic de Barcelona.

Per la seva banda, **Luis de Olano**, el primer president, va néixer el 1907. En el terreny professional, Luis de Olano va ser un enginyer industrial i empresari rellevant de la Catalunya del moment. Va ser promotor de les mines de Fígols, al Berguedà, que eren propietat del seu pare fins al 1934, data de la seva mort. Va ser el primer president del Club ganxó entre 1958 i 1960 i president del Real Club Nàutic de Barcelona entre 1959 i 1965. Des del 1959 va estar vinculat al Grup Occidente, que aleshores havia adquirit un important paquet d'accions de La Catalana, Compañía de Seguros. Hi actuà de membre del Consell d'Administració i fou vicepresident, juntament amb José María Juncadella, de La Catalana i la seva filial La previsión nacional. Luis de Olano va morir el 4 d'octubre de 1993 a l'edat de 86 anys. El seu pas pel Club Nàutic Sant Feliu va ser breu però necessari per a l'impuls definitiu de l'entitat.

Quant a **Enrique de Olano**, va exercir de president del Club Nàutic entre 1960 i 1968. De jove havia exercit de militar. El 1940 era secretari del Consell d'Administració de l'empresa del seu germà Carbones de Berga S.A. El 1959 constava com a vocal del Real Club de Tennis de Barcelona així com era membre de la Junta de la Hermandad de Poblet. L'any 1970 va ser president del Consell d'Administració de Manufacturas San Salvador, S.A. Va morir el 23 de gener de 1985 a Barcelona.

Un projecte per a una seu social

A Sant Feliu de Guíxols no es va començar a difondre el recent nascut Club Nàutic fins que el nou president, Enrique de Olano, va sol·licitar a l'Ajuntament de la Ciutat, a finals de març de 1960, la utilització de “terrenos de dominio nacional y uso público de la montaña del <<Fortim>>” per a la instal·lació d'unes passarel·les d'amarratge per a embarcacions esportives (vegeu article).

Certament es feia necessària una ubicació per a l'entitat recentment constituïda, i el que en un primer moment es va pensar com a espai idoni va ser la punta dels Guíxols, també coneguda com “El Fortim” o “El Salvament”, de manera que s'iniciaren els tràmits. Delimitada la zona marítime-terrestre per a les passeres, els treballs es van dur a terme, donant-se per acabats a principis de juny de 1960.

Les obres havien consistit en la construcció d'un embarcador al centre de la platja de Sant Feliu, amb 18 metres de llarg, mar endins, que havia de servir per a la protecció de la canonada de prolongació del clavegueram que fins aleshores havia estat desembocant a la platja.

Així mateix, es va construir un magatzem que serviria per a guardar-hi eines i material. Aleshores, recorda Yolanda Albertí, “al Club hi havia unes palanques de fusta i una baraca per a guardar trastos. Hi havia en Joan Basart i el pràctic Joan Albó, el meu marit. Totes les amarres estaven plenes però tot era molt familiar”.

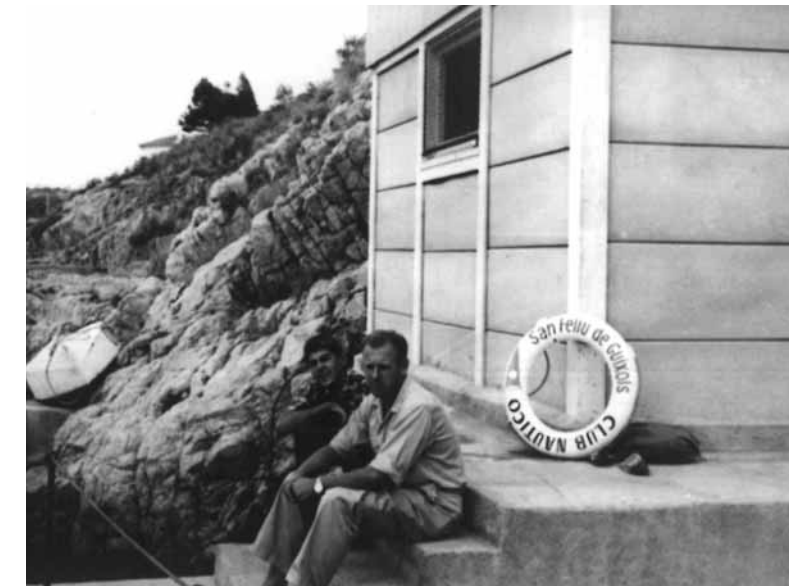
El primer anunci conegut a la premsa que revela públicament l'existència del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols apareix a la premsa ganxona, a Àncora, 31 de març de 1960, p. 4-5. Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

¿Club Nautico de San Feliu de Guíxols?— Hasta la aparición de un anuncio oficial, en el que se da cuenta de la solicitud presentada por D. Enrique de Olano Barandiarán, en calidad de Presidente del Club Nautico de San Feliu de Guíxols, para la ocupación de terrenos de dominio nacional y uso público de la montaña del «Fortim», para la instalación de pasarelas de atraque, no tuvimos conocimiento de que se formara tal sociedad recreativa en nuestra ciudad.

Tras el anuncio, al que ha seguido otro sobre deslindes de zonas hemos intentado obtener mayor información, y únicamente podemos anticipar a nuestros lectores que las tales pasarelas serán construídas así como la escalera, en el lado del citado monticulo del «Fortim» donde se halla el «nido de ametralladoras», o sea debajo de la fortificación, y que tendrá por finalidad el que puedan atracar en nuestro puerto un mayor número de baidros, a los que serán suministrados los servicios correspondientes.

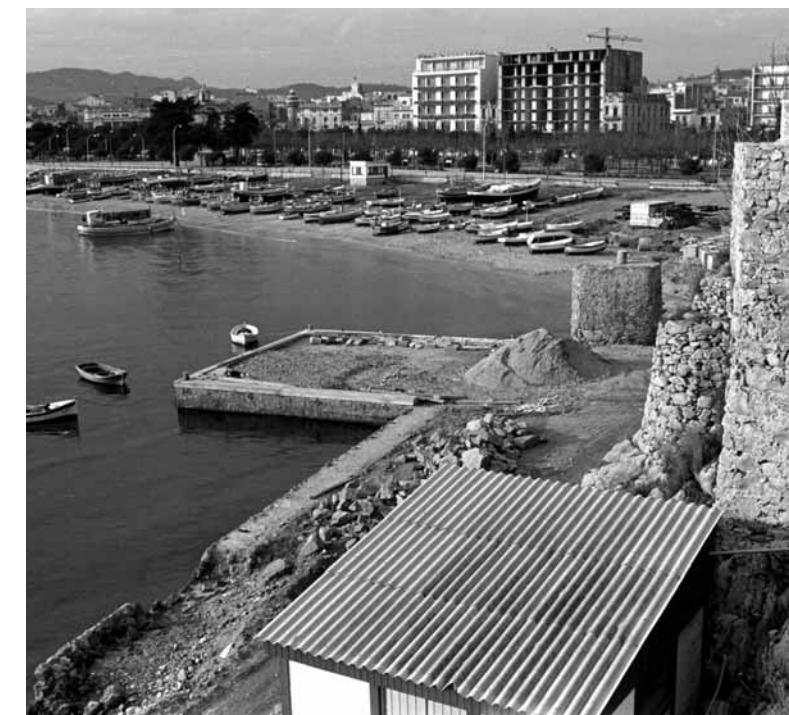

Joan Basart i Joan Albó a la primera caseta del Club Nàutic, dècada de 1960. Arxiu CNSFG - Yolanda Albertí

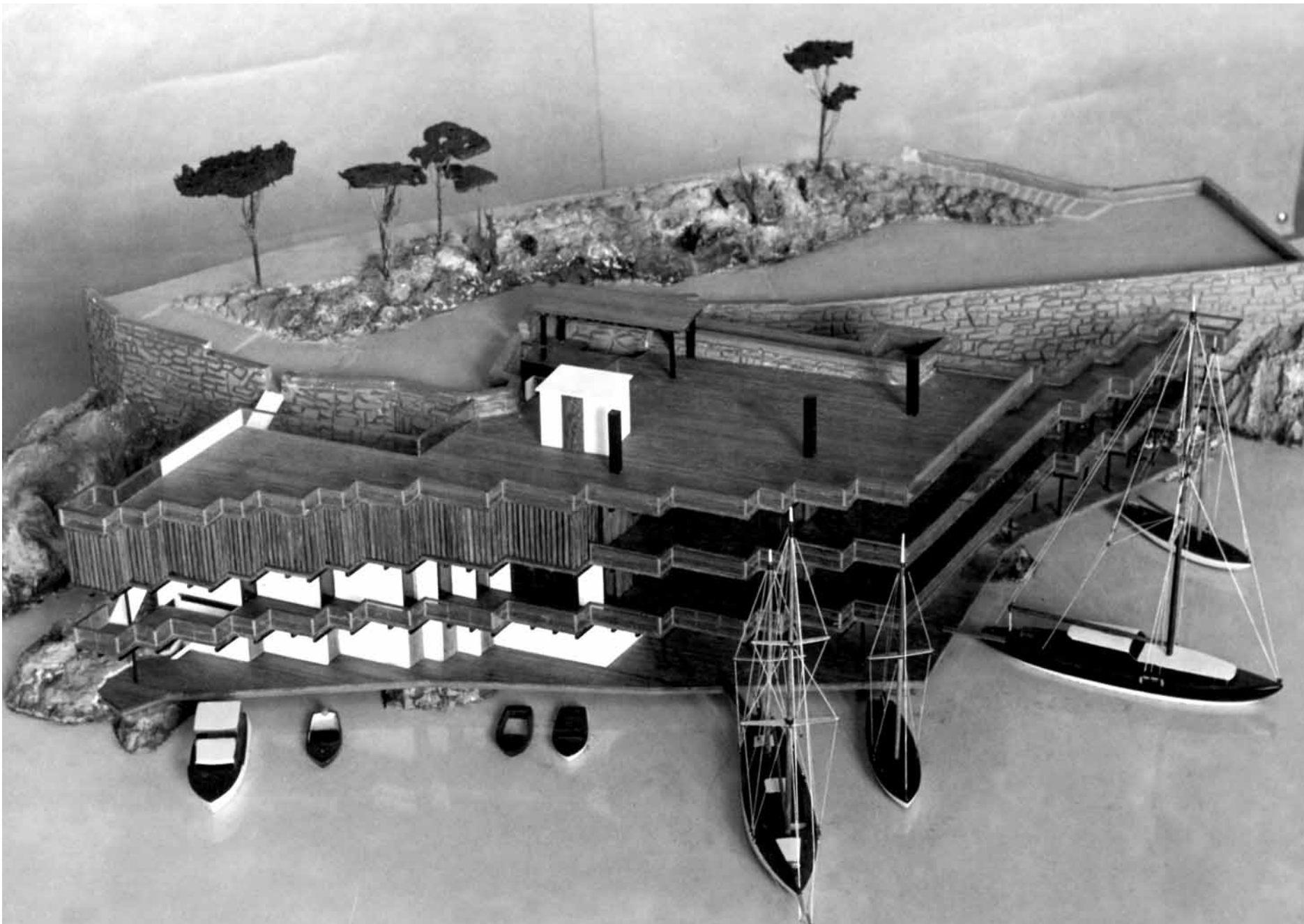

Joan Albó i Benet Basart asseguts davant de la primera caseta del Club, dècada de 1960. Arxiu CNSFG - Yolanda Albertí

Un cop instal·lades les passeres i el cobert a la zona del Fortim, es va procedir a l'elaboració d'un projecte per a una seu social, d'un equipament per a l'establiment de la nova entitat. L'estudi es va encarregar a l'arquitecte Josep Antoni Coderch de Sentmenat, que plantejà un edifici principalment de fusta i vidre, que revestia la muntanya, de diferents pisos i pensat per a acollir, a la planta baixa, un restaurant, una terrassa i els serveis del Club com l'amarratge i l'aprovisionament per a les embarcacions, i el segon pis exclusiu per als socis i els seus actes, festes o balls socials. La tardor de 1961 les maquetes es van exposar al pati del Palau Municipal de Sant Feliu, on van rebre una acollida general favorable tant per part de l'Ajuntament com de la premsa local, que consideraven que si es duia a terme el projecte s'esdevindria un important assoliment urbanístic i turístic a la Ciutat. No obstant, van sorgir algunes discrepàncies precisament pel lloc emblemàtic on s'havia pensat construir i de les que se'n féu ressò a la premsa de l'època. Fins i tot s'arribaren a fer enquestes al diari ganxó Àncora, que tenia en compte l'opinió de persones implicades en el dia a dia de la Ciutat.

El Club Nàutic vist des del Fortim amb el cobert-magatzem a primer terme, 1970. AMSFG, Fons i autor: Lluís Esteva Cruañas

Projecte de maquetes de Coderch de Sentmenat del futur Club Nàutic que amb el temps es va haver de remodelar, 1961. Arxiu CNSFG. Autor: Narcís Sans

EL CLUB NAUTICO

Basta pasar por el patio del Palacio Municipal y admirar la maqueta del Club Náutico en proyecto, a levantar en las rocas del «Fortim», para tener una idea clara y admirable de lo que será esta maravillosa realización arquitectónica, sin que ella altere en lo más mínimo, la estructura o configuración de aquel montículo con su reciente urbanización. Si hasta llegará a borrar totalmente el último vestigio de triste recuerdo para nosotros, que aún parece subsistir en aquel lugar.

El proyecto es obra del renombrado arquitecto J. A. Coderch, pudiéndose añadir que este Club Náutico será único en España, en lo que concierne a su emplazamiento sobre el agua, que como se puede comprobar este emplazamiento será sobre la actual pasarela de cemento armado que actualmente existe en las rocas del «Fortim».

Predominarán en la construcción el vidrio, primero, y la madera, después, en atención a la visualidad sobre el mar y la lejanía, desde cuyos pisos y terraza será posible la vista hasta el confin del «Puig de les cols».

El remate del edificio, que es hasta la altura de aquel pasillo que en forma de trinchera se adentra hacia el mar, será una amplísima terraza con servicio de bar para el público y cuyo acceso lo tendrá desde el pasillo antes mencionado.

El piso inmediato inferior, el tercero, será dedicado al servicio de restaurante, público también, y el segundo será de uso exclusivo para los socios del Club, con todas las particularidades y características propias de una sociedad recreativa cual la prevista. Será apto para poder celebrar fiestas y bailes sociales.

El piso inferior será destinado a todos los servicios peculiares del Club, amarraje de los balandros, aprovisionamiento, etc., etc....

He aquí, a grandes rasgos y como avanzada informativa, esta realización en proyecto, pero muy cerca de su inicio, que unos hombres, hijos de nuestra ciudad unos, y enamorados de la misma otros, van a llevar a cabo, para orgullo de la tacita de plata que tiene por nombre San Feliu de Guixols. Sintámonos orgullosos de este nuevo logro urbanístico y turístico a la vez.

Algunes impressions de la premsa local ganxona sobre el nou projecte de seu social del Club Nàutic. C. y Ll., "El Club Náutico", a Àncora, 7 de setembre de 1961, p. 12. Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guixols

ENCUESTA SOBRE EL EMPLAZAMIENTO DEL "CLUB NAUTICO"

La inicia hoy ANCORA, con el deseo de traer a estas páginas la opinión de una serie de personalidades, que por su diversa condición pueden aportar y expresar hasta cierto punto, la opinión de diferentes sectores ciudadanos.

Las preguntas son:

- 1** ¿Cree de interés para San Feliu de Guixols, la edificación de un Club Náutico?
- 2** ¿Qué opinión le merece el proyecto presentado, cuyas maquetas han estado expuestas en el Patio del Palacio Municipal?
- 3** ¿Considera acertado el emplazamiento elegido para el Club Náutico?

A estas preguntas contesta hoy don Luis Esteva Cruañas, maestro nacional, guixolense amante indiscutible de la ciudad, y Delegado local de Excavaciones.

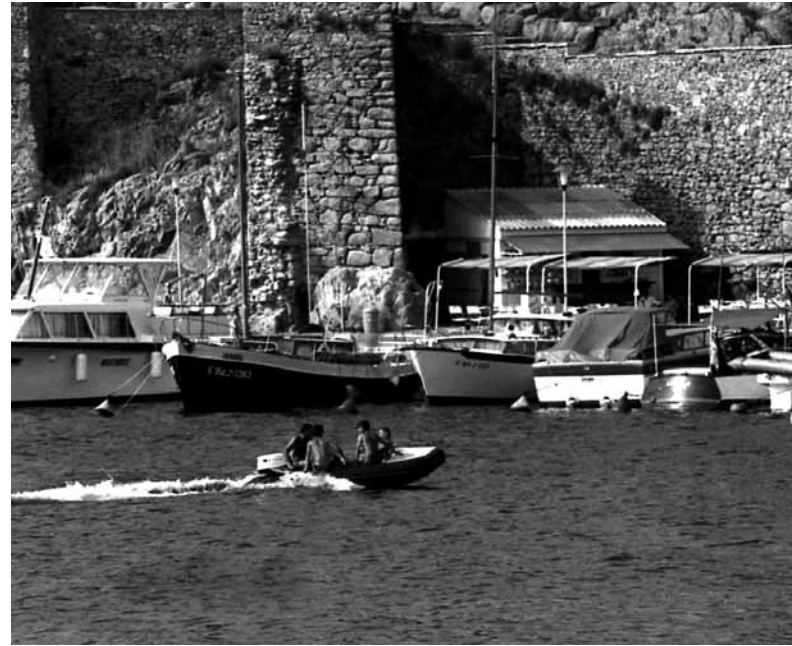
- 1** Sí.
- 2** Me parece excelente.
- 3** En mi opinión el emplazamiento que se ha elegido para la edificación del Club Náutico es un desacierto, porque, de llevarse a cabo, ocultaría el muelle antiguo. A mi modo de ver, las obras que se hagan en la ciudad han de respetar los pocos restos que nos quedan de nuestro pasado. A este respecto, ya consideré lamentable que en el cursillo de la actual urbanización del Fortim, se destruyeran dos magníficos silos que no causaban estorbo alguno ni perjudicaban al conjunto y que, en cambio, eran un testimonio vivo del primitivo poblado guixolense. Por motivo parecido — porque ocultarí el muelle del siglo xv — opino que la construcción del Club Náutico en el emplazamiento proyectado sería muy de lamentar.

Enquesta d'opinió sobre el nou projecte de seu social del Club Nàutic a Àncora, 12 d'octubre de 1961, p. 7. Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guixols

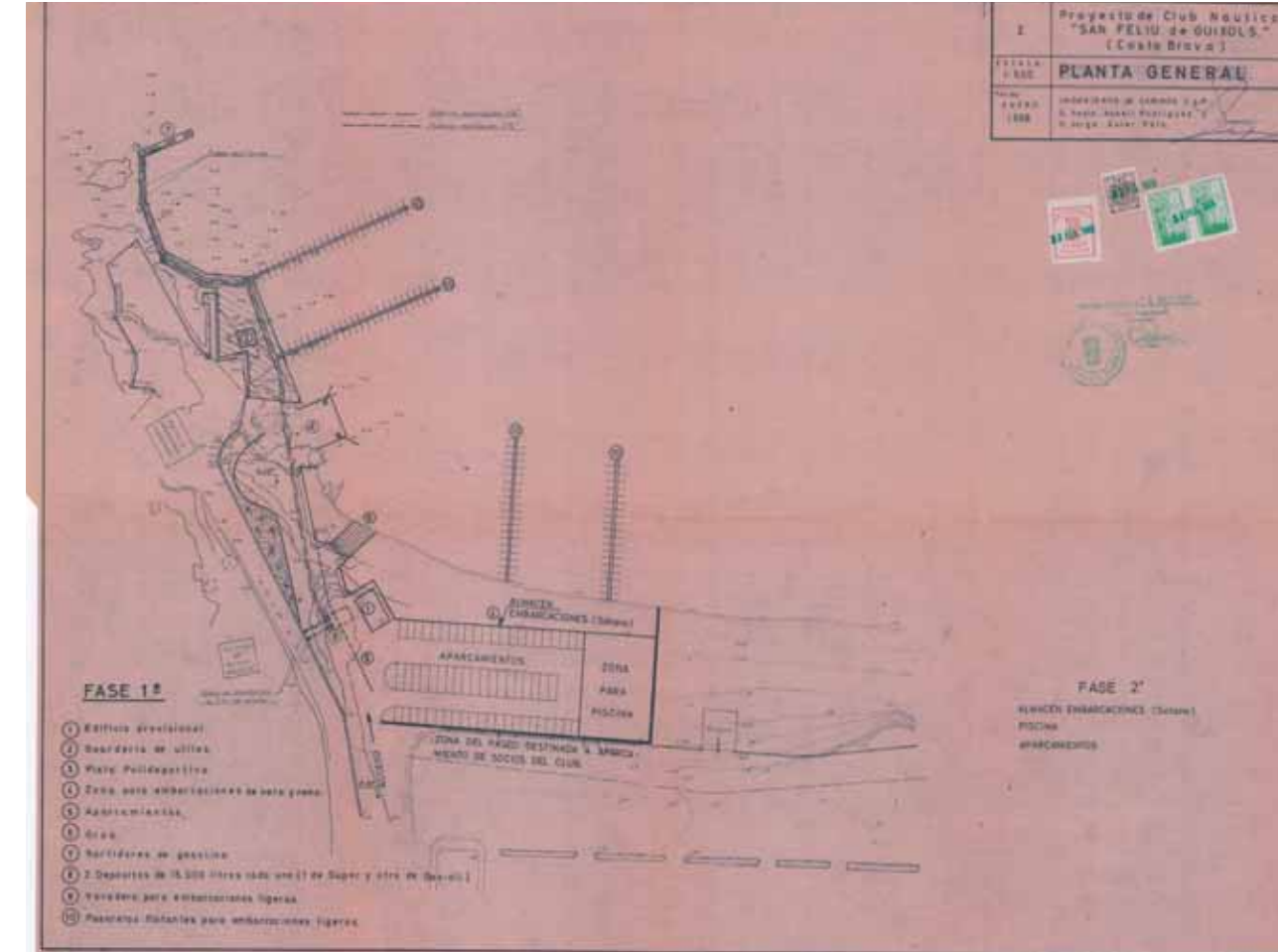
Pocs mesos van haver de transcórrer perquè s'aprovés la delimitació sol·licitada pel Club Nàutic. Si bé això succeí en data de 28 de gener de 1962, el 28 de novembre de l'any 1963 l'entitat va rebre la primera concessió administrativa, consistent en l'ocupació d'una parcel·la de 68 m², segons Ordre Ministerial. Això va permetre que es duguessin a terme les obres corresponents al projecte de 31 de març de 1959 que havia elaborat l'enginyer Jaume Andreu.

La primera caseta, ubicada al Fortim, que va ser la seu del Club Nàutic, 1969. L'edifici s'havia construït anys enrere. El Club s'hi va estar fins al 1971. Arxiu CNSFG

El bar del Club Nàutic l'any 1962 i que desapareixeria el 1973. Posteriorment es convertiria en barraca per a guardar eines i material. Arxiu CNSFG

Plànol del projecte de Nobell i Soler presentat el gener de 1968. AMSFG, Fons Ajuntament. Autors: Pau Nobell Rodríguez i Jordi Soler Peix

A mesura que avançava la dècada de 1960, el nombre de socis i d'embarcacions creixia considerablement, un fet que propicià que l'any 1967 s'instal·lessin palanques flotants al port de Sant Feliu. El Garatge Vert de Torroella de Montgrí es va fer càrrec de la construcció dels primers 50 m de passarel·la; la casa Sarasa, fabricà els bidons on es recolzaven. Malauradament, la construcció de les passarel·les flotants no va solucionar els problemes de capacitat que tenia el Club. Calia un projecte d'ampliació a la mateixa zona del Fortim, que seria redactat per Pau Nobell i Jordi Soler. La idea que es presentava era ambiciosa, ja que a més d'incloure un poliesportiu requeria demanar una nova

concessió, que es va sol·licitar l'agost de 1968. No era una qüestió fàcil ja que convenia negociar amb persones que tenien interessos a la zona afectada, a qui en general es va oferir la possibilitat d'integrar-se al Club com a socis numeraris. En aquest sentit és important fer referència a les muscleres de Joaquim Micó, que van ser adquirides pel Club el setembre de 1968 (vegeu pàg. 46). A més, es va incorporar a Jaume Micó Viñas com a contra-mestre del Club donada la seva experiència en temes marítims. Al poc temps s'iniciaren les obres del que uns anys més tard esdevindria el primer edifici del Club Nàutic, però això ja correspon a una altra etapa de l'entitat.

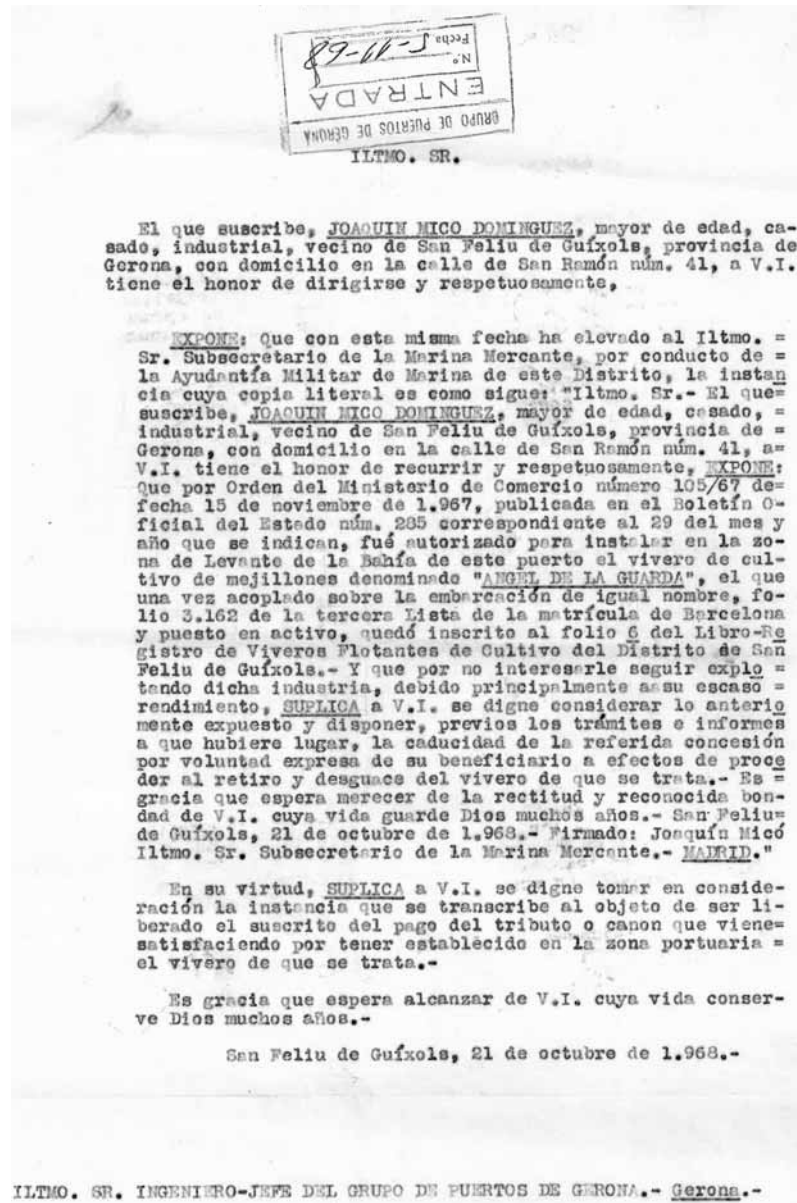
Barques al racó de llevant amb les primeres instal·lacions del Club Nàutic. Al fons, el far i la muntanya de Sant Elm, c. 1961-69. AMSFG, Col·lecció Municipal d'Imatges (Autor desconegut)

Les muscleres d'en Micó

El setembre de 1968 el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols va adquirir les muscleres del ganxó Joaquim Micó Domínguez. Conegudes sota el nom comercial "Àngel de la Guarda", aquests viviers existien a la badia de Sant Feliu des d'un temps enrere. En realitat tenim constància d'aquestes estructures flotants des del maig de 1930¹. Ja en els orígens eren unes plataformes muntades sobre antigues barques de pesca amb uns radis de fusta dels que penjaven unes cordes per on sortien els musclos. La primera barca-musclera documentada, l'*Emilia*, era propietat de Josep Marcó, que el gener de 1931 la va vendre a Asencio [?] Micó Pastor. El 1945 el seu fill Joaquim Micó Domínguez va substituir l'*Emilia*, que estava en molt mal estat, per un altre llagut de pesca anomenat *Francisca*, que al seu torn va ser substituït el 1948 per *Virgen de Lourdes*. El 1946 Joaquim Micó va instal·lar la segona embarcació, *Àngel de la guarda*. Des d'aleshores i fins al 1968 es va dedicar a la producció de musclos. El 21 d'octubre de 1968 ja era oficial que Joaquim Micó havia deixat d'explotar les muscleres, "debido principalmente a su escaso rendimiento" (vegeu document). Just un mes abans, el Club Nàutic havia decidit adquirir la zona dels viviers pel valor de 300.000 pessetes. Des d'aleshores, el Club, a més d'incrementar la zona marítime-terrestre, passava a incorporar un nou empleat, Jaume Micó Viñas, fill del propietari de les muscleres, que tenia expertesa en el sector marítime.

Les muscleres "Àngel de la Guarda" de Joaquim Micó a Sant Feliu de Guíxols, 1966. Arxiu CNSFG

Document del Grup de Puertos de Gerona adreçat al Senyor Joaquim Micó que confirma la caducitat de la concessió per explotar les muscleres "Àngel de la Guarda", 21 d'octubre de 1968. Arxiu personal Jaume Micó

(1) AMSFG. Fons Capitania Marítima de Sant Feliu de Guíxols. "Libro registro de viveros flotantes de cultivo", reg. 20.901..

Els Fórmula 1 del mar arriben a Sant Feliu

Quan el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols va emprendre el seu camí, l'esport nàutic a la Ciutat gairebé havia desaparegut. Els escassos esdeveniments que s'hi celebraven els organitzaven ens forans i amb prou feines acollien participació autòctona.

A més a més, la classe *snipe*, la primera entre la vela lleugera, havia estat progressivament substituïda per altres embarcacions més econòmiques i ràpides. Tot i l'herència nàutica, el Club pràcticament va haver d'encarrilar des de zero la programació i realització d'activitats, amb la dificultat que suposava disposar de pocs mitjans. A la premsa local de l'època hi havia la creença que el Club "quedó en la creación sin actividad, nació muerto"³.

Tanmateix, el desig de despertar novament l'activitat esportiva al port, la gran capacitat de treball i la voluntat de l'equip del Club ben aviat van portar cap a una dinamització d'activitats que progressivament aniria *in crescendo*.

El període de la presidència d'Enrique de Olano corre paral·lel al projecte de construcció d'un edifici per al Club, però també a la voluntat de la Junta Directiva d'associar l'entitat a la Federació Espanyola de Motonàutica des de la seva fundació l'any 1965. D'altra banda, el 1966 es va sol·licitar la inscripció del Club Nàutic a la Federació de Vela. Gràcies a això, el Club va poder començar a programar activitats a Sant Feliu que estiguessin relacionades amb altres entitats nàutiques.

(3) A.G.C., "A cuento con el Club Náutico", a *Àncora*, 18 de maig de 1967, p. 7.

Dues imatges d'una regata Open de vela lleugera al Club Nàutic, 1967. Arxiu personal José Felipe Rieusset Baró

En realitat l'impuls definitiu per a les activitats de **motonàutica** a Sant Feliu va ser donat gràcies a la presència, primer, a la Comissió organitzadora del Club i, després, a la Junta Directiva, de Victorià Oliveras de la Riva⁴, aleshores president del RCD Espanyol, i d'Àngel Sanz Piñal, gran aficionat a la motonàutica que el 1968 esdevindria el segon president de la Federació Espanyola de Motonàutica. El 13 de gener de 1964 el Departament de Motonàutica de la Federación Española de Clubs Náuticos va fer organitzador el Club Nàutic guanyador del **Campionat d'Espanya** d'aquell any per a les classes FT i IT (en els quals també hi hagué proves per a ET i Turismes DT). Les proves van tenir lloc el 6 de setembre. Hi van participar 11 embarcacions, i entre els guanyadors hi havia Antonio Figueras en classe FT, Josep Lluís Marsal en IT, Joan Antoni Arribas en ET i Lluís Descaire, que s'emportà la Copa Santiago Marfà en Turisme DT.

(4) El seu germà Guillermo havia participat a les regates de S'Agaró en forabordes en diferents ocasions. L'any 1930 ho havia fet amb Pegaso II, el 1931 amb Pa-Si-Fu i el 1932 amb Pa-Si-Fu II.

Va ser un esdeveniment molt concorregut i va tenir tal èxit que l'any següent, el 1965, el Club va tornar a repetir com a organitzador del Campionat, en aquesta ocasió a nivell internacional. La competició, amb curses programades per a les classes DT, ET i FT, tingué lloc els dies 20, 21 i 22 d'agost. El dia 20 es va fer un còctel de benvinguda, i entre el 21 i el 22 es va celebrar el Campionat. Jaime Martínez Clotet, pare de l'actual pilot de F-1 Pedro Martínez de la Rosa, es va proclamar vencedor en la categoria EU, mentre que el suís Karl Wyss va quedar primer en el Gran Premi Internacional d'Europa de categoria IT. En les pneumàtiques, es va imposar Maurice Landsberg. La nit del darrer dia es va celebrar el sopar de gala al saló de festes de la piscina Port Salvi, on es van entregar medalles als primers classificats dels europeus i copes als altres guanyadors, així com premis a "la desgràcia", al "1r local", al "1r espanyol", al "1r estranger" i a "l'esportivitat".

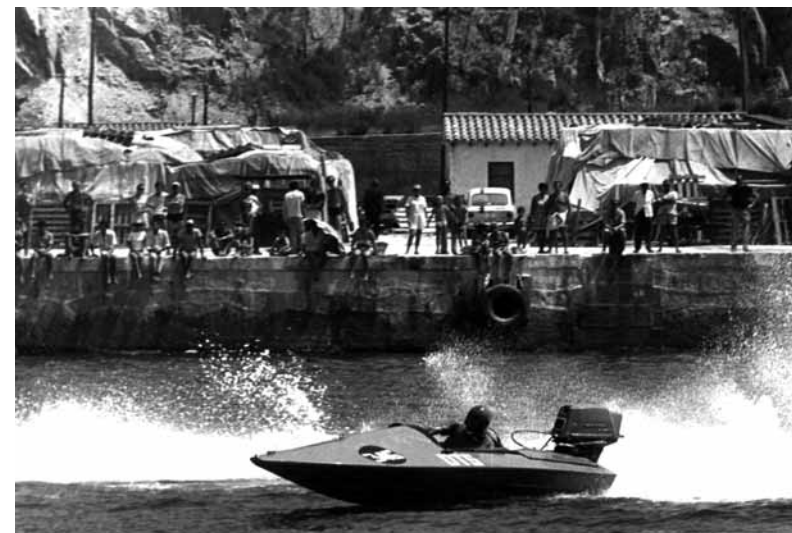
Un públic nombrós atent a les proves de motonàutica, c. 1964-65. Arxiu CNSFG. Autor: Pedro Rigau Roch

Un moment d'una competició de motonàutica al Club, mitjans dècada de 1960. Arxiu CNSFG. Autor: Foto Antorcha

Dues llanxes competeixen en una prova de motonàutica al Club Nàutic, mitjans dècada de 1960. Arxiu CNSFG. Autor: Foto Antorcha

Un moment d'una competició de motonàutica al Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, mitjans dècada de 1960. Arxiu CNSFG. Autor: Foto Antorcha

Sabíeu que la Federació Espanyola de Motonàutica es va fundar immediatament després que es celebrés una carrera d'aquesta modalitat esportiva al port de Sant Feliu de Guíxols l'any 1965?

Feia un temps que diferents esportistes motonàutes, majoritàriament catalans, havien sol·licitat reiteradament tenir una personalitat jurídica pròpia més enllà de la Federación Española de Clubs Náuticos a la qual pertanyien. No obstant, la resposta del Delegat Nacional d'Esports, el Sr. José Antonio Elola Olaso, sempre era que obtindrien la independència quan un esportista motonàuta espanyol guanyés un títol internacional. Ràpidament, els entusiastes motonàutes van sol·licitar a la Union Internationale Motonautique l'organització del Campionat d'Europa de 1965, que els va ser adjudicada. La regata tingué lloc en aigües de Sant Feliu de Guíxols el 21 i 22 d'agost i derivaria immediatament cap a la creació de la Federació Espanyola de Motonàutica, de la que en seria president Luis de la Serna.

Reina gran espectación ante la celebración en aguas guixolenses del Campeonato de Europa de Motonáutica y gran premio internacional

POR PRIMERA VEZ EN ESPAÑA, LA CATEGORIA TURISMO PARTICIPA EN IGUALDAD DE CONDICIONES

Durante los días 21 y 22 de agosto, San Feliu será sede de la motonáutica internacional por especial elección de los organizadores nacionales.

Estas pruebas arriba indicadas, traerán aquí a hombres del mar de los diferentes puntos de Europa; miles de kilómetros serán recorridos llevando la embarcación a remolque.

Este deporte, desde hace unos años ha cobrado inusitado interés y sus adeptos se cuentan ya por miles hasta el extremo de que se ha pasado de 1.100 pilotos federados en 1960 a 4.500 en el presente año. Baste decir que solamente Alemania Occidental, cuenta con más de ciento ochenta mil licencias expedidas para fuera bordas y que en Miami suman aquellas los trescientos ochenta mil.

Prueba del interés y de la importancia de estos campeonatos, es la aceptación por el Jefe del Estado, de la Presidencia del Comité de Honor integrado como sigue:

- Excmo. Sr. D. Francisco Franco Bahamonde, Jefe del Estado español.
- " Sr. Ministro de Marina.
- " Sr. Ministro de Información y Turismo
- " Sr. Delegado Nacional de Educación Física y Deportes.
- " Sr. Delegado Regional de Educación Física y Deportes.
- " Sr. Delegado Nacional de Motonáutica.
- " Sr. Capitán General de la IV Región Militar.
- " Sr. Almirante Jefe del Sector Naval de Cataluña.
- " Sr. Gobernador Civil de la provincia de Gerona.
- " Sr. Gobernador Militar de Gerona.
- " Sr. Presidente de la Excma. Diputación Provincial.
- ltre. Sr. Alcalde-Presidente del Magnífico Ayuntamiento de San Feliu de Guixols.

Sr. Concejal Delegado de Cultura y Deportes del Magnífico Ayuntamiento de San Feliu de Guixols.

Ello es fruto también del esfuerzo que viene realizando el Club Náutico de San Feliu de Guixols por resucitar los deportes del mar. Además, estamos en un momento francamente importante para España, puesto que la fabricación de cascos logra mercados internacionales, y consigue los mejores elogios de los entendidos y además, están los pilotos españoles que vienen siendo dos veces campeones del mundo y por tres campeones de Europa.

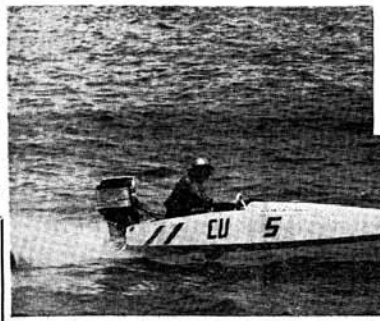
Todas estas explicaciones fueron dadas a la prensa en el curso de amable reunión convocada por los organizadores en el Royal Clipper Sant Elmo, y donde, en mesa redonda que era rectangular, don Angel Sanz Piñal, hombre bien conocido por su deportividad, y actual vicepresidente de la Federación Nacional de Motonáutica, expuso el porqué de la elección y los detalles de mayor interés que rodearán ambas competiciones, que cuentan ya con inscripciones para ambas categorías procedentes de pilotos suizos, italianos, franceses, belgas, alemanes y españoles.

El programa de actos señala un coctail de recepción a los participantes a las 8 de la tarde del viernes día 20 y el inicio de las competiciones para las 9 de la mañana del siguiente día, sábado, prosiguiendo por la tarde hasta las 18 horas. El domingo empezarán a las 10, y se correrán las mangas finales a partir de las doce horas.

Una cena de gala en la Piscina Port Salvi será el marco para reparto de los valiosos y numerosos premios, todos ellos de plata, que perpetuarán estas jornadas deportivas en aguas guixolenses. E. F.

LOS "EUROPEOS" DE MOTONAUTICA

JAIME MARTINEZ triunfante en c'asa "EU" ante los mejores pilotos extranjeros en aguas de San Feliu de Guixols

En aguas del Puerto de San Feliu de Guixols se disputaron los Campeonatos de Europa de motonáutica, por los que, imponiéndose en la clase "EU" el español Jaime Martínez, a quien puede verse en la fotografía.

El Mundo Deportivo, 23 d'agost de 1965, portada. Arxiu El Mundo Deportivo.

LOS MEJORES PILOTOS CONTINENTALES EN AGUAS DE SAN FELIU DE GUIXOLS PARA LOS EUROPEOS DE MOTONAUTICA

Los Campeonatos de Europa de motonáutica empezaron hoy en San Feliu de Guixols, donde será recibida en la jornada inaugural y la de mañana a numerosos visitantes de otras naciones.

El Mundo Deportivo, 21 d'agost de 1965, portada. Arxiu El Mundo Deportivo.

JAIME MARTINEZ se proclamó campeón de Europa en la clase "EU" de motonáutica en San FELIU de GUIXOLS

San Feliu de Guixols. — (Servicio especial para «EL MUNDO DEPORTIVO».) Es innegable que los campeonatos de Europa de motonáutica, celebrados en las aguas del puerto de San Feliu, alcanzaron un éxito total, pese a que las venteras del sábado, risaron con exceso el mar, y ello obligó al aplazamiento para ayer, domingo, de las eliminatorias previas.

La motonáutica requiere aguas tranquilas, estancadas, y sobre todo, resguardadas de vientos, para de este modo, ofrecer al máximo toda la enorme belleza, con todo el entusiasmo que han vinculado sus organizadores. No si el día se reanuda las condiciones técnicas más apropiadas para llevar a cabo los campeonatos de esta naturaleza, pero dentro de todo, no podemos negar las excelencias de las carreras y, sobre todo, la gran victoria del piloto español, Jaime Martínez, que vestió con arrojo y valentía, acreditando su condición de dominador de todas las facetas del motor, lo mismo sobre tierra firme que en el líquido elemento.

Jaime Martínez se ha acreditado, una vez más, como el gran piloto que es. Frente a sus más encorados rivales extranjeros, logró a reducir su técnica depurada, y su dominio del timón, hasta hacerse con esta victoria que confirma sus condiciones innatas para el manejo del volante en todas sus manifestaciones.

La victoria de Martínez en la clase EU fue definitiva, a través de una carrera en la que las categorías se tomaban a grandes velocidades que hacían volar rápidamente a las embarcaciones, algunas de las cuales no se libró de la escoba, más o menos bien resultó.

En definitiva, Jaime Martínez alcanzó un triunfo grande, espectacular y de gran valor, por tratarse nada menos que de un campeonato continental, para el que retro optaban reconocidos pilotos de gran talla y categoría.

Las pruebas fueron presenciadas por un público numeroso que siguió entusiasmado las incidencias de las diferentes regatas celebradas.

Comentado el triunfo de Jaime Martínez, el polideportista del motor, hemos de destacar la victoria del suizo Wyss en la clase IT y la del francés Maurice Landsberg, en la categoría respectiva.

En la categoría IT son dignos de reseñar los resultados logrados por los pilotos hispanos, Figueras y Garrido, que se colocaron en segunda y tercera posición lo que demuestra la clase de los pilotos, que demuestran asimismo la calidad de nuestros especialistas en motonáutica.

A continuación ofrecemos el desarrollo y resultados técnicos de las pruebas.

Todas las pruebas se han celebrado sin dificultad, a pesar de que el cielo amenazaba lluvia. Los resultados técnicos han sido los siguientes:

CATEGORIA EU CLASIFICACION GENERAL

Puntos	
1. J. Martínez, España	1.00
2. Guissemé (Francia)	80

Jaime Martínez, el magnífico piloto español que resultó gran vencedor del Campeonato de Europa de motonáutica celebrado estos días en San Feliu de Guixols. — (Foto Alquerarri)

3. Watin (Francia)	654	3. Garrido (España)	450
4. Prat (Francia)	600	4. Zimmermann (Suiza)	388
5. Pujol Obaduro (España)	559		
6. Borriani (Italia)	552	CATEGORIA ET	
7. Sciacca (Francia)	296		
8. Montgiffier (Francia)	256	1. Madella (Italia)	800
9. Bonfanti (Italia)	240	2. Sans Pinal (España)	700
10. Madella (Italia)	128	3. Caprotti (Italia)	625
11. Pérez (Marruecos)	46	4. Kermarec (Francia)	625

CLASIFICACION GRAN PREMIO INTERNACIONAL DE EUROPA

CATEGORIA IT	Puntos	CATEGORIA EU	Puntos
1. Kari Wyss (Suiza)	800	1. Landsberg (Francia)	800
2. Figueras (España)	600	2. Landsberg (Francia)	600
		3. Ambrogi (Francia)	450

Pisos terminados
ENTRADA: 30.000 PESETAS
Edificio MODENA
Informes: Enrique Granados, 136

El Mundo Deportivo, 23 d'agost de 1965, p. 5. Arxiu El Mundo Deportivo

De barques, iots, velers i propietaris

Igual que el seu pare, el Comte de Figols, els germans de Olano tenien afició pel mar, tal i com testimonien algunes de les seves embarcacions, com el canot *La Carpa*, construïda l'any 1952 per a ells en un petit poble de Santander. Una barca que, amb el temps, va passar a mans d'un dels fills i que actualment està a Sant Feliu de Guixols i pertany a la vídua, Rosa Gema Biada.

D'altra banda, Luis de Olano també tingué en possessió temporal el creuer-regata *Ingeborg* (posteriorment *Yanira*), fabricat entre 1953 i 1954 a Noruega. Després de navegar pel nord d'Europa i establir-se a Mallorca, a la dècada de 1970 i fins a 1983 l'embarcació va estar en mans d'un sindicat de cinc amics format per personalitats de reconegudes nissagues espanyoles vinculades al Real Club Nàutic de Barcelona. Ells eren Luis de Olano Barandiarán, Ignacio de Olano Fontcuberta, Luis Gil de Biedma Alba, Felipe de Camps Subirats i Perico Genové.

La Carpa a l'agost de 1977. Arxiu CNSFG

Pioneres del forabordes

"Les primeres en tenir una embarcació forabordes a la Costa Brava vam ser nosaltres, les meves tres germanes i jo", comenta Rosa Mª Cendrós Jorba, filla del fundador d'Òmnium Cultural i de Banca Catalana, el Sr. Joan B. Cendrós Carbonell. "Això era cap a mitjans dels seixanta. Vam batejar el forabordes amb el nom de *Cop de foc* i era de color vermell. No competíem però sí que anàvem a tota castanya per S'Agaró. Després, tots els homes volien que els portéssim a passejar". En una època com aquella, no era gaire comú que una dona tingués una embarcació nàutica i molt menys que la pilotés, per tant de ben segur que aquestes germanes devien cridar l'atenció a tots els banyistes, esportistes i pas-savolants de la platja.

Vista del port de Sant Feliu amb un vaixell amarrat, c. 1960-70.
Arxiu CNSFG

Lliurament de premis a joves participants després d'una regata, c. 1967-68. A un segon terme, s'hi observen Lluís Albertí i Joan Bros. Arxiu CNSFG

Records temporals

El 6 de setembre de 1965 es va produir una espectacular tromba marina a la platja de Sant Feliu de Guíxols, tal i com testimonien nombroses imatges fotogràfiques que ens n'han arribat. La tromba fou de tal magnitud que l'endemà aparegué a la primera plana de *La Vanguardia*. Sortosament, no hi van haver danys personals ni materials.

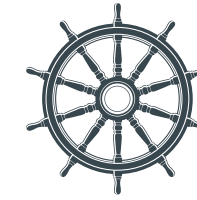
La tromba marina que el 1965 va afectar la platja de Sant Feliu. AMSFG, Fons i autor: Jordi Verrié

Una altra imatge de la tromba marina de l'any 1965.
Arxiu Família Soler

02 1968 ~ 1976

Vista aèria del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, c. 1976-77. Arxiu CNSFG

Amb bon vent,
la nau arriba a port

El període comprès entre 1968 i 1976, corresponent als anys del mandat de Joaquim Rodríguez Rosselló, és fructífer per al Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. En primer lloc, es tracta d'una etapa que veurà concloua la construcció de la primera seu social de l'entitat, indispensable per a la seva gestió, que alhora facilitarà la creació de l'Escola de Vela. D'altra banda, el programa d'activitats organitzades pel Club es veurà enriquit per una Junta que dinamitzarà un gran nombre d'iniciatives en l'àmbit de l'esport nàutic. Les persones que integren la Junta, el col·lectiu de socis i la plantilla del Club afavoriran les condicions per tal que l'entitat avanci progressivament cap a una consolidació en l'àmbit de la nàutica en el context català i específicament dins la Costa Brava.

Vista del port de Sant Feliu, dècada de 1970. Arxiu CNSFG. Autor: Narcís Sans

Una passarel·la del Club Nàutic amb embarcacions amarrades, c. 1970-71. Arxiu CNSFG

L'apogeu del Club

La construcció de la primera seu social i el foment de l'esport nàutic a Sant Feliu

La renovació de la Junta

L'any 1968 el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols va celebrar una Assemblea en la qual es va renovar la Junta Directiva. El nou president, Joaquim Rodríguez Rosselló, va prendre el relleu a Enrique de Olano. Rodríguez coneixia bé el Club ja que en l'etapa anterior n'havia estat el comodor. L'acompanyaven en aquesta nova Junta els vicepresidents Santiago Marfá Garí i Anselmo López Martín, el tresorer Ramon Vilossa Roldós i el secretari Joan Bros Palol. Entre els vocals, hi havia Josep Sibils Palau, Lluís Albertí Comellas, Àngel Sanz Piñal i Pau Nobell Rodríguez. Al setembre de l'any següent, s'hi van afegir Joan Albó Frigola amb el càrrec de comodor i Josep Ferrer Garriga com a sotssecretari i comptador. A més a més, es va nomenar un secretari de presidència, càrrec que va recaure a Miguel Ortín Rull.

El 1970 la Junta Directiva va acollir l'arribada de nous membres, entre els quals hi havia Joaquim Pla Bartina, Josep Pi Bonet i Jordi Tobias Guardiola. D'altra banda, Lluís Albertí va passar a ocupar el càrrec de secretari per cessament de Joan Bros. L'any següent el Club ja comptava amb un total de 327 socis, entre actius i numeraris, de manera que es va plantejar la creació de la figura del soci esportiu per donar un estatus a aquells infants i joves que, sortits de l'Escola del Mar, volguessin continuar amb la pràctica de la navegació de vela i la participació en regates. Aprofitant aquesta oferta, els socis del Club Vela Argos van demostrar el seu interès per acollir-se a aquesta modalitat.

Al llarg de 1972 es van produir més canvis a la Junta. En primer lloc, els membres amb menys de quatre anys d'antiguitat com a socis havien de dimitir, ja que, segons la Llei exigia, no podien assistir a l'Assemblea fins passat aquest termini. No obstant, a cada Junta General el president havia de demanar permís als socis amb veu i vot perquè els més novells hi poguessin assistir. Sense cap tipus d'incident, la problemàtica es va solucionar tot incorporant els socis més recents a les Comissions de les quals sí podien formar part.

Llibre d'actes. Acta de reunió de Junta Directiva del 13 de setembre de 1974, p. 1. Arxiu CNSFG

A més, aquell any es va renovar l'ens de govern, que va passar a tenir tres vicepresidents, motiu pel qual es va reincorporar Joan Bros. Pere Pons Davin va ocupar el lloc de comptador i Josep Mª Sancho Albertí va entrar de vocal mentre que Josep Sibils va dimitir d'aquest mateix càrrec.

En els següents anys la Junta va patir més canvis. En primer lloc, el desembre de 1974, després de la dimissió d'Ortín com a secretari de presidència, es va oferir al Senyor Albó la possibilitat de rellevar-lo i refondre els seus càrrecs de capità i secretari general del Club en un de sol. Albó acceptà i hi estigué al capdavant fins a la seva mort, l'any 1995. En segon lloc, l'any 1974 s'incorporaren a la Junta nous membres: Frederic Martínez García, Santiago Mestre Rojo, Isidre Raurell Sancho i Enric Jofre Bertran. En tercer lloc, es van començar a homenatjar algunes persones destacades dels primers quinze anys de vida del Club. El 1974 es va lliurar una placa al Sr. de Olano com a president d'honor així com a l'arquitecte i soci d'honor Josep Mª Rodríguez Lloveras.

Diferents membres de la Junta Directiva del Club Nàutic. D'esquerra a dreta, Joan Bros mirant a càmera simpàticament, Joaquim Pla, Santiago Mestre, Joan Albó i el president Joaquim Rodríguez, c. 1974. Arxiu CNSFG

Alguns membres i col·laboradors de la primera Junta Directiva del Club durant l'entrega de premis d'una regata Optimist, 1970. D'esquerra a dreta apareixen: Joan Bros, Joaquim Pla, Àngel Rincón, Joaquim Rodríguez, una senyora d'identitat desconeguda i Lluís Albertí. Arxiu CNSFG

Pel que refereix a la qüestió econòmica, en aquesta etapa el Club va viure moments difícils, ja que es van haver de liquidar diferents préstecs, les subvencions que en un principi s'havien acordat no arribaven i hi havia dèficit en relació a l'exercici anterior. Per solucionar-ho, es van posar a la venda 22 bonificacions de socis "numeraris -B" que van ser adquirides principalment pels titulars d'altres bons. "Es van passar moltes angúnies", recorda Joaquim Pla, "el Club es trobava amb uns desfassos econòmics entre els cobraments de quotes i els pagaments habituals, i a l'estiu s'arribava a moments difícils. Per tant, tots i cadascun dels membres de la Junta signàvem un crèdit amb un banc de Sant Feliu i en responíem nosaltres, i gràcies a això anàvem tapant forats i anàvem fent".

Tot i això, segons el Sr. Pla, la Junta en aquesta etapa, contagiada per la vitalitat del president Rodríguez, es caracteritzava per ser "molt homogènia, molt compacta. Compartint els objectius es va treballar a poc a poc però bé. No era una cosa de tenir el càrrec, es feia una tasca comuna i cadascú la portava el millor que sabia fer. Tots fèiem un xic de tot. I es van arribar a fer coses perquè el Club de Sant Feliu va ser pioner a la zona de la Costa Brava. Des del primer moment volíem integrar en tot el que fos possible la ciutat de Sant Feliu. A la Junta hi havia membres de Sant Feliu, l'Albertí, en Pi... i varem voler que el Club tingués vida dintre la Ciutat".

Els primers socis d'honor del Club

Luis de Olano Barandiarán
Enrique de Olano Barandiarán
Josep Mª Rodríguez Lloveras (1974)
Joaquim Rodríguez Rosselló
Juan Antonio Samaranch Torelló (1980)
Francisco Platón Verdaguer
Enric Julià Mercadal
Fernando Baró Braganza

/// Joaquim Rodríguez Rosselló, 3r president

Joaquim Rodríguez Rosselló va ser un important promotor que va esdevenir el tercer president de la història del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols entre els anys 1968 i 1976. El 1951, i sota les bases del club Picadero Andaluz que hi havia a la Diagonal de Barcelona, va fundar el club poliesportiu barceloní Picadero Jockey Club, del que en va ser president. Aquest Club va destacar pels seus equips de bàsquet, beisbol, voleibol i handbol, però sobretot el de beisbol, ja que va ser dues vegades campió d'Europa (1963 i 1968) i tres de Lliga (1957, 1962 i 1964). A la vegada, el 1955 Rodríguez va entrar al Comitè Tècnic de la Federació Catalana de Beisbol en representació del Picadero Jockey Club, esdevenint-ne president entre 1964 i 1967. L'octubre de 1964 se li va concedir una medalla de plata per la seva meritòria labor directiva i federativa. El febrer de 1970 va ser nomenat vicepresident, al costat de Javier Manglano Alonso, de la Federació Espanyola de Beisbol, convertint-se en president del Comitè Tècnic el març de 1971.

Rodríguez Rosselló va estar estretament vinculat a Sant Feliu de Guíxols. Els seus besavis eren ganxons, d'igual manera que el seu avi Joaquim Rodríguez Barrera. Durant els estius feia llargues estades al municipi, on gaudia de la pesca marítima juntament amb els seus pares. És per aquest motiu que el 24 d'agost de 1968 va ser nomenat president del Club. El Sr. Joaquim Pla el recorda com una persona "d'una vitalitat extraordinària i amb ganes de fer coses, que tenia el do de contagiar als seus col·laboradors el seu entusiasme i d'aglutinar-los formant un equip compacte i efectiu", mentre que el Sr. Valentí Provencal en diu que "va ser una de les ànimes fortes del Club. Ell havia dit que la il·lusió de la seva vida era ser el president del Nàutic". Joaquim Rodríguez va morir el 30 de maig de 1983 a l'edat de 56 anys.

Joaquim Rodríguez fotografiat amb motiu d'un acte al Club, c. 1973. Arxiu CNSFG

/// Noves incorporacions a la Junta Directiva

Nous noms van aparèixer a la Junta Directiva del CNSFG en l'etapa presidida per Joaquim Rodríguez Rosselló. Entre ells hi havia: **Anselmo López Martín** (1910-2004), un dels directius més importants de l'esport espanyol. Va dirigir Solidaridad Olímpica, va treballar d'inspector fiscal d'Hisenda i va ser director general de l'empresa de transports Transfesa. Als anys 40 va ser entrenador del RCD Espanyol i, una vintena d'anys més tard, va ser president de la Federació Espanyola de Basquetbol. També va exercir de director d'Esports de la Delegación Nacional de Educación Física y Deportes, així com va ser cap de missió de l'equip espanyol en cinc Jocs Olímpics. **Ramon Vilosa Roldós** (-1997) era un important hotelier ganxó, membre de la Asociación de Empresarios Hoteleros de la Costa Brava-Centro. **Lluís Albertí Comellas** (1936-2017) era fill de Sant Feliu de Guíxols. Navilier i agent de duanes, era un gran aficionat a la navegació. Una de les seves embarcacions, l'*Ondina*, acabaria essent amb el temps propietat del Club Nàutic, entitat amb la qual va estar-hi molt involucrat, especialment en l'organització de regates. **Pau Nobell Rodríguez** era enginyer de camins, canals i ports. **Josep Ferrer Garriga** era un ganxó vicesecretari del Club de Futbol Guíxols. **Miguel Ortín Rull**, que entre 1982 i 1988 seria president de la Real Federación Española de Beisbol y Sófbol. **Joaquim Pla Bartina** (1931-) que seria president del Club entre 1980 i 1984 (veure pàg. 108). **Josep Pi Bonet** (-2009), popularment anomenat "Pepín", era gerent de l'empresa "Ramón Bonet, S.A.", coneguda a Sant Feliu per l'elaboració tradicional dels licors estomacals Bonet. Durant un temps va ser vicepresident de la Creu Roja a Sant Feliu de Guíxols. Va patrocinar el Trofeu Estomacal Bonet, organitzat pel Club Nàutic ganxó. **Jordi Tobias Guardiola** (1932-) era, l'any 1968, entrenador i director esportiu del Club de bàsquet La Salle-Sant Feliu, a més de ser un jugador de bàsquet guixolenc reconegut. Capità de iot, Tobias va ser també el preparador

Imatge d'una reunió de la Junta General del Club Nàutic, juliol de 1976. D'esquerra a dreta, Josep Raich, Joan Bros, Joaquim Rodríguez, Santiago Marfà, Josep Ferrer, Lluís Albertí i Joan Albó. Arxiu CNSFG

dels equips de bàsquet sènior i junior del CNSFG a principis de la dècada de 1970, així com seleccionador i preparador provincial de la Federació de Bàsquet. Durant alguns anys va ser president de l'Assemblea de Sant Feliu de Guíxols de la Creu Roja. **Pere Pons Davin** (-2007), havia participat en algunes regates del Club. **Josep Mª Sancho Albertí** va ser president de l'Associació de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guíxols a principis dels 70. **Frederic Martínez García** (1936-1985) era un advocat nascut a Barcelona, enamorat del mar i de Sant Feliu. Viatger inquiet, va cursar un curs de dret finançat per la Comunitat Europea a Torí. En paral·lel a la seva carrera d'advocat, va desenvolupar una vessant artística important com a dibuixant però sobretot com a escultor. Amb els anys es va establir a Sant Feliu, on inicià el seu vincle amb el Club Nàutic. **Santiago Mestre Rojo** (1929-), enginyer industrial que estiujava a Sant Feliu. Va exercir de jutge de regates. Juntament amb Francesc Soler Lladó, Mestre va construir el *Drac Groc*, un puma 26. Al Club hi va col·laborar amb l'organització de les regates de vela lleugera. Finalment, **Isidre Raurell Sancho** era promotor urbanístic i, **Enric Jofre Bertran**, industrial i propietari d'una barca anomenada *Ester*.

Associar-se al Club Nàutic

“Una vegada en Lluís Albertí Comellas em va proposar de ser soci d’un club nàutic que es muntaria a Sant Feliu, fa una seixantena d’anys”, explica Ramon Serra Matas. ‘Quin Club? De què em parles?’, vaig preguntar. ‘Veus aquella pilona d’allà i aquella d’allà? Doncs ara posarem una passera aquí’, i jo vaig dir ‘I què val ser soci?’, i em va contestar ‘5.000 pessetes’. I jo vaig pensar ‘si aquí no hi ha res, és com tirar un bitllet de 5.000 pessetes a l’aigua!’ I al cap d’un parell d’anys m’ho va tornar a dir. Aleshores ja hi havia dues passarel·les, però encara em va semblar una cosa bastant precària i llavors ser soci ja costava 10.000 pessetes. Quan en Joaquim Rodríguez va venir a fer el projecte de la seu social vaig veure que era quelcom més seriós i vaig pagar 25.000 pessetes. Jo no tenia embarcació però me’n vaig fer soci, i encara que vaig trigar una mica, després m’hi vaig aficionar molt.”

MANIFESTACIONES PARA «ANCORA» DEL PRESIDENTE DEL «CLUB NAUTICO S. FELIU DE GUIXOLS»

Para atender a las peticiones que hemos a formularle para los lectores de ANCOR, nos recibió y contestó muy atentamente el Presidente del «Club Náutico San Feliu de Guixols», don Joaquín Rodríguez Rosselló.

Como supondrán, motivó nuestra charla, en ánimo puramente informativo, las ampliaciones que actualmente vienen llevándose a cabo en los terrenos de acceso al Club. Por tanto, nuestra primera pregunta fue sobre qué incluía la ampliación.

He aquí la respuesta: —El constante incremento de socios y las innumerables peticiones de amarre que se recibían y que no podían ser atendidas y terrenos que rechazarse, señaló la urgente necesidad de una inmediata ampliación de las instalaciones. Se pidió una concesión marítima — continúa el señor Rodríguez —, que se cree suficiente para diez años, dentro de la Zona Deportiva designada dentro del Plan General de Puertos.

—Sabemos que dichas ampliaciones se realizarán en tres etapas o fases. ¿Podría decirnos qué va a hacerse en cada una de ellas?

—La primera fase consistirá en arreglar y colocar nuevas pasarelas, pues hasta ahora las colocadas no eran incluso ni suficientes para albergar las embarcaciones de los señores socios. Con ello se aliviará problemas de colocación de embarcaciones en el puerto comercial y se regularizará toda la zona de Yates del puerto y playa.

Serán instalados dos postes de combustible para el logro de que las embarcaciones puedan avituallar desde el mar con gran comodidad, a la par que se evitará — señala el señor Rodríguez — el continuo ir y venir de un gran número de carretones de mano transportando bidones. Será colocada una grúa capar para embarcaciones de hasta tres toneladas.

—Se creará una zona de aparcamiento para embarcaciones, remolques y coches, que permitirá poder transitar dentro del Club, sin necesidad de interceptar la circulación en los pasos y accesos.

De acuerdo con las autoridades Portuarias, de Marina y Municipales, hemos procurado no romper la armonía de esta maravillosa costa y adecuar en lo posible nuestras instalaciones. Se construye una carretera para facilitar el acceso por tierra al Club, cosa que hasta ahora era realmente difícil.

Dentro de esta primera fase, procuraremos crear una Escuela de Vela, para niños comprendidos entre los 8 y 15 años, que sirva para promocionar la vela en el Club. Igualmente es interés nuestro, captar a todas las embarcaciones pesqueras-deportivas diseminadas con patente confusión, lo que ya hacía que la playa quedase reducida en extensión. Para esta captación crearemos unas tarifas especiales, sumamente módicas, que estarán al alcance de cualquier propietario.

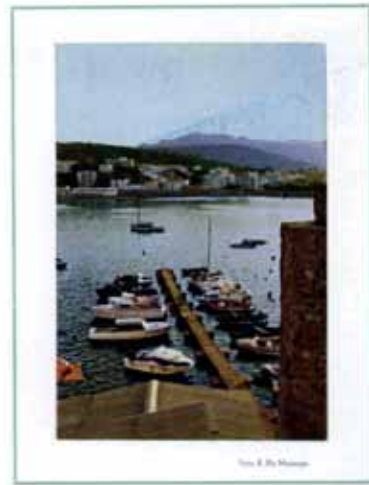
Una vez terminada esta primera fase, que esperamos será por todo el presente año, pasaremos a la segunda, que va a consistir en la creación de una explanada, instalación de murvas pasarelas y crear un lugar, posiblemente subterráneo, para el almacenamiento de embarcaciones durante el invierno.

En la tercera fase, cuando la economía del Club esté sana, procederemos a la construcción de un local social, sencillo, que pueda albergar a todos los amantes del deporte náutico, para organizar competiciones internacionales con plena responsabilidad por nuestra parte.

Este local social se hará junto a las rocas, evitando que se dañe la configuración de tan hermosa costa.

—Interesante relación. Pero algunos, ¿cuál es su presupuesto?

—De momento sólo puedo señalar el presupuesto de la pri-

meira fase, y aún aproximado. Es de un importe superior a los dos millones de pesetas.

—¿Y su forma de financiación?

—Pues será a base de los Derechos de Matr. Titulos Sociales y cuotas; además, será solicitada una ayuda a la Delegación Nacional de Deportes.

—Hemos hablado de los terrenos de la concesión. ¿Podría decirnos la extensión de los mismos?

—Considerando las zonas de embarque, es de unos cuatro mil metros cuadrados.

—En nuestra charla no se ha hablado de una piscina; entonces lo que se dice por la ciudad con respecto a la misma, ¿es cierto?

—Una piscina está incluida dentro de las posibilidades y es de sumo interés del Club su realización. Pero esto sería dentro de la tercera fase.

—¿Algo más para nuestros lectores, señor Presidente?

—Sí; quiero señalar que tenemos programadas varias regatas a vela para este año, concretamente a finales de julio, durante los días de Fiesta Mayor y durante el mes de agosto. Y, como número fuerte, el Campeonato de España de Motonáutica durante los días 9 y 10 de agosto.

Como final, quiero añadir que queremos el apoyo de todos los guixolenses y amantes de la náutica, para tener un Club Náutico a la altura que San Feliu de Guixols se merece, de acuerdo siempre con nuestras posibilidades y haciendo las obras en las medidas necesarias.

Muchas gracias.

Con estas palabras el cronista da por terminada su tarea informativa, no sin antes hacer constar la amabilidad que el Presidente del «Club Náutico San Feliu de Guixols» ha tenido con nosotros, contestando sin registros a todas cuantas preguntas le hemos formulado.

RAFAEL ALBIOL.

NOTA DEL AUTOR:

El anuncio de solicitud de concesión administrativa en Zona marítimo-terrestre, por parte del Club Náutico, motivó divergentes polémicas en distintos medios ciudadanos.

ANCORA, debo señalarlo, consciente de su deber, publicó a su debido tiempo la correspondiente Nota-Anuncio, para que todo aquel que pudiese considerarse afectado, obrara en consecuencia, apoyando su respetable postura en tiempo hábil.

La petición la hacía el entonces presidente del Club, don Enrique de Olano y Barandierán.

La Nota-Anuncio aludida, que publicábamos en el núm. 1061 de este semanario (24-10-68), estaba fechada en Gerona a 19 de septiembre de 1968 y apareció publicada en el Boletín Oficial de la Provincia número 122, de 19 de octubre, y expuesta en el tablón de anuncios del Ayuntamiento guixolense.

El plazo de presentación de escritos de observación o reclamación era de treinta días contados desde la fecha de la publicación de la Nota-Anuncio en el B.O.P., o sea que terminaba el 9 de noviembre de dicho año.

R. A.

—Escena del Club Náutico a las alas del Puerto.

En iniciar el seu mandat, Joaquim Rodríguez Rosselló va ser entrevistat per la premsa local ganxona. Àncora, 30 de juliol de 1969, p. 19. Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guixols

Sabíeu que el CNSFG va ser la primera entitat a mantenir hissada i en lloc d'honor la bandera catalana?

Ho va començar a fer entre 1972 i 1973, i l'hissava habitualment al costat de les banderes de l'Estat i de Sant Feliu de Guixols. Sens dubte aquesta iniciativa de l'aleshores vicepresident Santiago Marfà es tractava d'una actuació agosarada donat el context històric de l'època.

En relació a aquest episodi, el Sr. Joaquim Pla Bartina recorda divertidament una anècdota d'aquells anys en què es realitzaven els primers cursos d'obtenció de títols per a patrons d'embarcacions d'esbarjo, quan la comandància de Barcelona acudia a Sant Feliu a examinar l'alumnat: “Aleshores es començaven a posar banderes catalanes als vaixells, i n’hi havia un que en portava una. Hi havia l’almirall Cervera, un senyor simpàtic, que em va dir: ‘Dile al marinero que arroye esta bandera catalana’. ‘Sí señor’, li responc, i després li dic al mariner: ‘Agafa-la i hissa-la al meu barco’. I al cap d’un rato aquell home ve i em diu: ‘Oye, allí hay otro barco que lleva la bandera catalana’. I li dic: ‘Es el mío’. I em diu: ‘¡Ya me ha jodido!’”.

Una bandera catalana hissada en un veler durant la III Mare Nostrum a Sant Feliu, 1979. Arxiu CNSFG

*L'edifici del Club Nàutic, 1971. AMSFG,
Fons i autor: Lluís Esteva Cruañas*

*Construcció de les obres
dels molls al Fortim,
c. 1970. Arxiu CNSFG.
Autor: Narcís Sans*

*La instal·lació
de dues grues elèctriques
a la zona dels molls.
A la dreta, la rampa,
c. 1970. Arxiu CNSFG*

Entre 1971 i 1973 el Club Nàutic va utilitzar aquest edifici com a seu social, construït ex professo per a encabir-hi l'entitat. Després, una part de l'edifici va passar a ser botiga mentre que una altra es va convertir en l'Escola de Vela. Arxiu CNSFG. Autor: Foto Cine Antorcha

*El pal de la illeta i la primera
benzinera del Club,
1969-70. Arxiu CNSFG*

*Construcció de les obres
dels molls al Fortim, c. 1970.
Arxiu CNSFG*

La construcció de la seu social

Una de les principals fites de l'etapa presidida per Joaquim Rodríguez va ser la consecució del projecte constructiu de la primera seu social del Club Nàutic. A partir de 1969 hi va haver una intensa activitat per a la millora de les instal·lacions. Es va negociar amb CAMPSA per obtenir el permís de construcció i explotació d'una estació de combustible, que es va inaugurar el mateix 1969. Una gasolinera que va tenir èxit: *“en agosto había días con unas colas de barcos y la gente se peleaba”*, recorda el mariner Andrés García. A la vegada, van començar les obres dels molls de la muntanya del Fortim així com es va plantar un pal a la illeta.

La construcció de la seu social cada vegada era més a prop. El 30 de desembre de 1969 l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols concedia el permís municipal per construir-la i el 20 de gener de 1970 s'atorgava una concessió administrativa al Club per a l'ocupació d'una superfície de 5.525 m². L'edifici que es va acabar edificant va ser més modest del que s'havia plantejat en un principi; no obstant, contenia una oficina i vestuaris, un espai per a l'emmagatzematge de veles i altres objectes nàutics i, finalment, s'hi va acabar adequant una zona amb servei de bar.

Per tal de solucionar el tema de l'amarratge de les embarcacions, es va construir una rampa de ciment als molls i es van instal·lar dues grues elèctriques que entraren en funcionament el 10 de març de 1970 i que facilitarien les tasques de càrrega i descàrrega de les embarcacions esportives. A la vegada, aquell 1970 es va procedir a adequar una part del moll de l'escullera per a l'amarratge d'embarcacions més grans, un servei que estigué actiu a partir de l'1 de juny. També, el Club va adquirir una embarcació, l'*Ondina*, per al Comitè de Regates, i un Land-Rover per facilitar les tasques d'arrossegament i transport d'embarcacions.

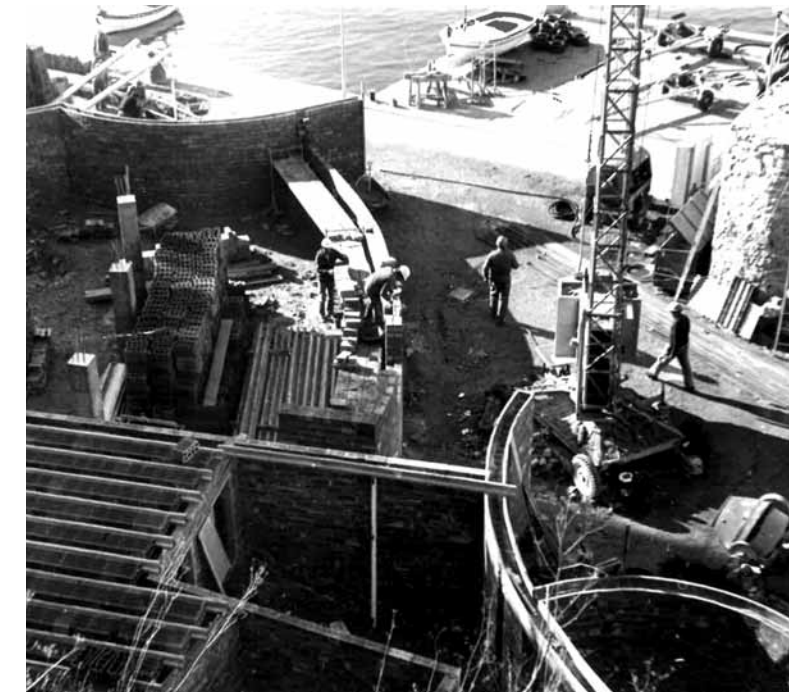
La barca Ondina navegant pel mar de Sant Feliu amb un jove Quito Pi, aleshores jutge de regates, i Jaume Conet, durant la suspensió d'una regata, 1977. Arxiu CNSFG

/// L'Ondina, la primera barca del Club

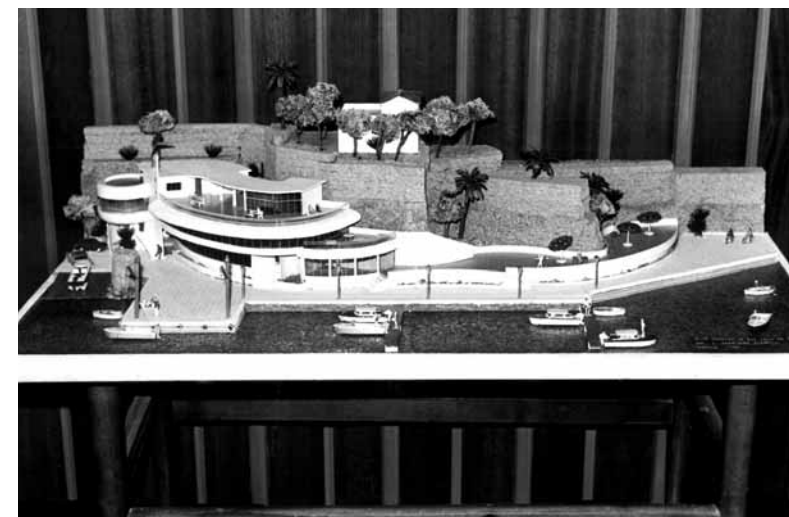
L'Ondina, una mallorquina que mesurava gairebé vuit metres d'eslora, era una barca que el ganxó Josep Albertí havia encarregat l'any 1954 al mestre d'aixa Carré. Albertí la va tenir un temps, però al final la va acabar venent a un senyor de Blanes. Tot i això, va decidir recuperar-la a principis de la dècada de 1970 per donar-la al Club Nàutic Sant Feliu. Amb el temps, aquesta barca va patir una gran transformació de mans de Joaquim Pla i el mestre d'aixa Ramon Gay, que en modificaren la cabina i l'arboradura. L'any 2006 el Club va decidir jubilar-la. Els mariners que la tingueren per companya en guarden un grat record.

Construcció del primer edifici del Club a la muntanya del Fortim, inicis c. 1972. Arxiu personal Jaume Micó

Construcció del primer edifici del Club a la muntanya del Fortim, inicis c. 1972. Arxiu personal Jaume Micó

Maqueta de l'edifici que finalment es va acabar construint per al Club Nàutic, c. 1971. Projecte d'Arnaldo Rodríguez Rosselló. Arxiu CNSFG. Autor: Jordi Budó

El 1972 va ser un any bo per al Club, ja que la Delegación Nacional de Educación Física y Deportes va concedir-li un crèdit de dos milions de pessetes. La influència d'Anselmo López i Francisco Platón, membres de la Junta i representants de l'organisme espanyol, havia estat cabdal. En aquest moment es va preparar un projecte de passarel·les flotants a la zona del port que va ser redactat per Pau Nobell. Més important, però, va ser l'inici de les obres de construcció de l'edifici social que havia dissenyat l'arquitecte Arnaldo Rodríguez Rosselló, germà de l'aleshores president. Per a la consecució del projecte, es disposava d'un pressupost de 5.637.194 pessetes, de manera que les obres, de les quals l'empresa ganxona COPAYBA se'n va fer càrrec, van començar a finals de juny. L'encarregat n'era el paleta Andrés García, que anys més tard esdevindria mariner de temporada i contramestre del Club.

Mentrestant, el Club va anar adquirint nous elements que progressivament el conduirien a la seva modernització. D'una banda, es van comprar dos radiotelèfons, un per a les oficines i l'altre per a una embarcació de servei. També es va contemplar la possibilitat de comprar l'embarcació *Ester*, fins aleshores propietat d'Enric Jofre, per tal de facilitar algunes de les tasques que es duïen a terme al port de Sant Feliu.

Finalment va arribar el dia de la inauguració de la seu social, que es va creure convenient fer-la coincidir amb l'organització de dues regates internacionals, l'any 1973. Certament havien quedat algunes coses pendents a l'edifici, com els vidres de les finestres, que es col·locarien passat l'estiu. La decoració interior tampoc estava finida, ni del restaurant ni de les fustes de la biblioteca.

Aquests dos últims espais aviat estarien acabats gràcies a les tasques de l'artesà ganxó Larumbe. Era veritablement important, però, el fet que el 1973 el Club va aconseguir una nova concessió administrativa, que amb el temps aniria renovant mitjançant pròrrogues fins que el 2003 obtindria la darrera, de vint anys de durada.

Tot i disposar del nou edifici, en aquella època el Club continuava funcionant només de maig a setembre. L'entitat hauria d'esperar a l'any 2008, amb la inauguració de les noves instal·lacions, per trencar amb el caràcter atemporal del Club. És per aquest motiu que, a finals d'agost de 1973, l'entitat va adquirir un magatzem al carrer Sant Ramon de Sant Feliu de Guíxols per encabir-hi les embarcacions que, un cop acabada la temporada, els mariners havien de treure de l'aigua.

A nivell d'ampliació de l'entitat, la darrera cosa que es va realitzar durant la presidència de Rodríguez va ser la preparació i presentació d'un projecte de dàrsena esportiva, redactat per Pau Nobell i Soler Peix. Tal projecte preveia una capacitat per a 325 embarcacions que s'havien de situar al costat de l'edifici. No obstant, la proposta no va tenir una bona acollida, i probablement hi va tenir a veure la problemàtica de les sitges de ciment que per aquell temps es preveïen construir al port de Sant Feliu.

Vista parcial del moll del Club Nàutic i embarcadors amb llanxes amarrades. Al fons, espigó i la punta de Garbí, 1972. AMSFG, Fons Ajuntament (Autor desconegut)

Vista dels norays del racó de llevant de la platja de Sant Feliu, amb la plataforma amb les dues grues antigues del Club, 1970. AMSFG, Fons Ajuntament (Autor: Pere Rigau Roch)

La seu social del Club Nàutic en la fase final de construcció, c. 1972-73. Al fons, l'edifici del Salvament. AMSFG, Fons Enric Figueras Ribas (Autor: Germans Llorca)

Vista de la platja de Sant Feliu de Guíxols amb l'edifici del Club Nàutic al fons. Al darrere, l'edifici del Salvament, 1974. Arxiu CNSFG. Autor: Carlos Pi

El bar del Club, dècada de 1970. Arxiu CNSFG

La seu social del Club Nàutic, c. 1973. Arxiu CNSFG

La terrassa del primer bar del Club Nàutic, principis de la dècada de 1970. Arxiu CNSFG. Autor: Foto Cine Antorcha

L'espigó de llevant del port de Sant Feliu en construcció, 1975. Arxiu CNSFG

Els morts, ferros i cordes que els mariners col·locaven i treien cada any al port de Sant Feliu, c. 1970. Arxiu CNSFG

El primer personal del Club

Ben cert és que el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols no hagués pogut créixer ni consolidar-se si des d'un bon principi no s'hagués procedit a la contractació de personal que féu possible la seva continuïtat en unes circumstàncies complexes i realment dificultoses. Tant mariners, encarregats, auxiliars, administratius, monitors... van fer possible la supervivència del Club en un moment en què s'estava a punt de construir o feia poc que s'havia inaugurat la primera seu social.

Els primers empleats que va acollir el Club van ser mariners, després de Joan Basart i el seu fill Benet: el contramestre Jaume Micó Viñas i, poc després, Lluís Torroella i Hilari Noguerón. "Amb el Sr. Albó i en Jaume fèiem un equip gros i molt maco. Ens teníem confiança perquè sabíem el que ens fèiem, i la feina era molt perillosa", explica l'Hilari. Des del manteniment, pintar, fer-se càrrec de la gasolinera... Mentre en Jaume s'encarregava de la palanca i del rescat d'ofegats, l'Hilari es feia càrrec del bot *Ester* i *Ondina* i l'Andrés es quedava a dalt del moll. "Anàvem molt coordinats, molt. Teníem gent molt bona perquè sabíem fer feines molt dolentes."

Dos dels primers mariners del Club, Jaume Micó Viñas i Hilari Noguerón, a bord del vaixell Escorpio del Dr. Jordi Bosch, dècada de 1970. Arxiu personal Jaume Micó

Òbviament les tasques més complicades eren les que feien aquest col·lectiu de treballadors, ja que cada any havien de muntar i desmuntar palanques i passarel·les pels temporals que afectaven el port de Sant Feliu durant l'hivern. Així ho recorda l'Hilari: "Primer havíem de muntar el Club, posar totes les passarel·les i els seus ferros, i n'hi havia que pesaven 70 o 80 kilos, i tot això anava a sobre del bot. I després, amb l'*Ondina* i l'*Ester*, en Jaume agafava la boia, amarrava i, quan ell aixecava el braç i deia 'ara', deixàvem anar el ferro. Lo dolent era quan havíem d'aixecar tots els ferros i cadenes per guardar-los per a l'any següent. Si no podíem, teníem un *aparejo* que tiràvem al mar per aixecar els ferros, estiràvem la cadena amb les mans i quan estava a *pico* amarràvem el bot i tots a proa, i així desclavàvem el ferro de baix. Però com que hi vam agafar la pràctica... Una vegada va ser molt perillós: aixecàvem un mort i vam agafar un rail i pesava tant que es va trencar el banc del bot per on el teníem amarrat. Sort que el noi que estava a darrera el vam poder agafar sense que s'enfonsés".

L'equip de mariners damunt l'Ondina durant la regata Amigoptimist 1976. D'esquerra a dreta, en Pepe López, en Manuel Domínguez (en Melilla), l'Alejandro Rojo, en Jaume Micó Viñas, l'Hilari Noguerón, l'Andrés García i l'Antonio León. Arxiu personal Jaume Micó

En un període en el qual encara a Sant Feliu no arribaria la Creu Roja del Mar fins al 1972, la tasca de recuperació de ferits i cadàvers es feia realment dificultosa. L'anecdota arriba a ser llarg. El mateix Jaume Micó Viñas recordava fa anys que "temps enrere es feien més salvaments que ara, doncs la gent no sabia tant de nedar i no hi havia la Creu Roja. Un cop i tot varem anar amb un contingent de la Comandància de Marina a salvar-ne un. Recordo que amb un any hi hagueren set ofegats."

Amb el temps, i durant la presidència de Joaquim Rodríguez, es van anar incorporant nous mariners, la majoria dels quals només feien temporada. D'entre tots ells, l'Andrés García i l'Alberto Moreno serien els que treballarien més anys al Club. "El Club me enganchó de tal manera que era mi vida", assegura l'Andrés. A la vegada va ser molt important la inserció de Joan Albó com a encarregat, que, si bé ell ja era Capità de la marina mercant i pràctic dels ports de Sant Feliu de Guíxols i Palamós, el 1974 va esdevenir encarregat del Club.

Al seu costat s'hi afegirien Josep Ferrer Garriga i Ana Mª Martell Martorell, treballadors de l'oficina instal·lada al primer edifici del Club ubicat al Fortim.

La Creu Roja del Mar a Sant Feliu durant la regata Amigoptimist 1976. Arxiu CNSFG

El primer personal

- **Joan Basart**, mariner (dècada de 1960)
- **Benet Basart**, mariner (dècada de 1960)
- **Jaume Micó Viñas**, contramestre (1969-1998)
- **Lluís Torroella Costa**, mariner de temporada (dècades 1970 i 1980)
- **Hilari Noguerón Mayor**, mariner (1971-1998) i contramestre (1998-2000)
- **Joan Albó Frigola**, Capità de Club (1974-1992) i conseller de Junta Directiva (1992-1995)
- **Ana Mª Martell Martorell**, auxiliar (1974-1975)
- **Josep Ferrer Garriga**, oficial administratiu (1976-1995)
- **José Mª López Sánchez**, mariner de temporada (1976-1979)
- **Andrés García Roca**, mariner de temporada (1976-1997), mariner (1998-2000) i contramestre (2000-2006)
- **Andrés León García**, mariner de temporada (1976-1978)
- **Alberto Moreno del Rosal**, mariner de temporada (1976-1978 i 1982-2005) i mariner (2006-2013)
- **Antoni Musterós Clarasó**, monitor de vela (dècada de 1970)
- **José Mª Jiménez Alberdi**, monitor de vela (dècada de 1970)

Jaume Micó Viñas, primer contramestre

Jaume Micó en un moment de feina al Club, c. 1990. Arxiu CNSFG

Jaume Micó Viñas va néixer a Barcelona l'any 1932 en el si d'una família dedicada al conreu i l'explotació de musclos. L'any 1939 la família es va traslladar a Sant Feliu de Guíxols a fi d'explotar-hi uns viviers existents a la badia de la Ciutat. Quan tenia setze anys, va començar a treballar a les muscleres amb el seu pare.

L'any 1958 es va casar amb la ganxona Rosa Gay, i van tenir dos fills, l'Anna i en Jaume. La seva dona era filla de Josep Gay, conegut mestre d'aixa constructor d'embarcacions de fusta. El 1968 la família Micó va cedir l'espai dels viviers per a construir-hi la primera seu social del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. D'ençà, en Jaume va entrar a formar part de la plantilla de treballadors de l'entitat, com a contramestre, i va estar-hi fins a la seva jubilació l'any 1998. Quan l'any 1992 el Sr. Albó es va retirar de les seves funcions de pràctic, en Jaume el va ajudar amb les tasques de practicatge al port de Sant Feliu.

Jaume Micó va treballar trenta anys al Club, hi va entrar durant la presidència de Joaquim Rodríguez en un moment en què les oficines del Club encara estaven a l'Hotel Les Noies. El darrer president que va arribar a conèixer va ser el Dr. Mascaró. Va morir el 7 de febrer de 2014. Segons l'exmariner Hilari, "en Jaume era l'ànima del Club, ell ho portava tot".

Hilari Noguerón Mayor

El mariner Hilari Noguerón, al centre, acompanyat de Santiago Mestre i un jove Quito Pi a la seva esquerra, a bord de la barca del Club Ondina, durant la sortida de la regata Mare Nostrum el 1979. Arxiu CNSFG

Nascut l'any 1939 en una família ganxona de tradició pesquera, Hilari Noguerón Mayor té una vinculació amb el Club Nàutic des de jove. Abans d'entrar a la plantilla, l'Hilari es dedicava a l'ofici de pescador i era segon mecànic naval.

Quan l'any 1971 li van oferir l'oportunitat de ser mariner del Club, va accedir a canviar de feina, convertint-se en un dels primers mariners contractats per l'entitat. De fet "tot va ser aigua i aigua", comenta.

Estant al Club, va treballar al costat de Jaume Micó Viñas, amb qui gairebé eren veïns de Sant Feliu. Després que en Jaume es retirés l'any 1998, l'Hilari va ser contramestre fins a la seva jubilació l'any 2000. En els anys en què el Club estava ubicat al Fortim, el seu pare, primer, i el seu oncle, després, van exercir de serenos.

Durant la seva jubilació, l'Hilari s'ha dedicat a l'elaboració artesana de xarxes per encàrrec, amb l'objectiu de protegir estructures arquitectòniques de cert perill, com és el cas de la xarxa que el president Mascaró li va encarregar per a la barana superior del nou edifici del Club. L'Hilari és un home de mar: "Encara surto a pescar de tant en tant. La meva família hem viscut a mar i ens morirem a mar".

EL TEMPORAL EN EL «CLUB NAUTICO»

El domingo hacia el mediodía visité el «Club Náutico» para averiguar cómo habían resistido el temporal. Encontré al Práctico señor Albó junto con los miembros de la junta señores Luis Alberti y José Pi, todos los cuales habían pasado la noche entera sacando las embarcaciones que corrían peligro y alejando de él a las demás. Los citados señores fueron los que me informaron de la marcha del temporal descrito al principio de este Noticiero. Según ellos, los momentos más impresionantes los sufrieron hacia las tres de la madrugada. Los empleados señores Benito Oriol y Jaime Micó, aún estaban sacando pequeñas embarcaciones y las ponían en roda, trabajo que habían realizado durante toda la noche. La fuerte resaca hacía bailar las barcas y los puentes donde unas pocas estaban. El mar subía encima del muelle, pero ninguna embarcación había sufrido el más pequeño accidente, gracias a la actividad y sacrificio de las indicadas personas y gracias también a la luz eléctrica que les había permitido trabajar constantemente en aquellas difíciles condiciones. Llegaron varios socios y al no ver sus barcas en los sitios de costumbre, preguntaron por ellas. Al localizarlas, felicitaban a los que habían demostrado ser merecedores de la confianza de los que les habían entregado sus embarcaciones.

Àncora, 15 d'octubre de 1970, p. 12. Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

Records temporals

Els temporals d'hivern castigaven durament el Club Nàutic durant els seus primers anys de vida. Quan aquests arribaven, els mariners Jaume Micó Viñas i Hilari Noguerón s'encarregaven de socórrer les diferents embarcacions. Tanmateix, tal i com prova aquesta nota de premsa, eren diverses les persones del Club que s'hi implicaven, ja que no es podia córrer el risc de patir greus destrosses.

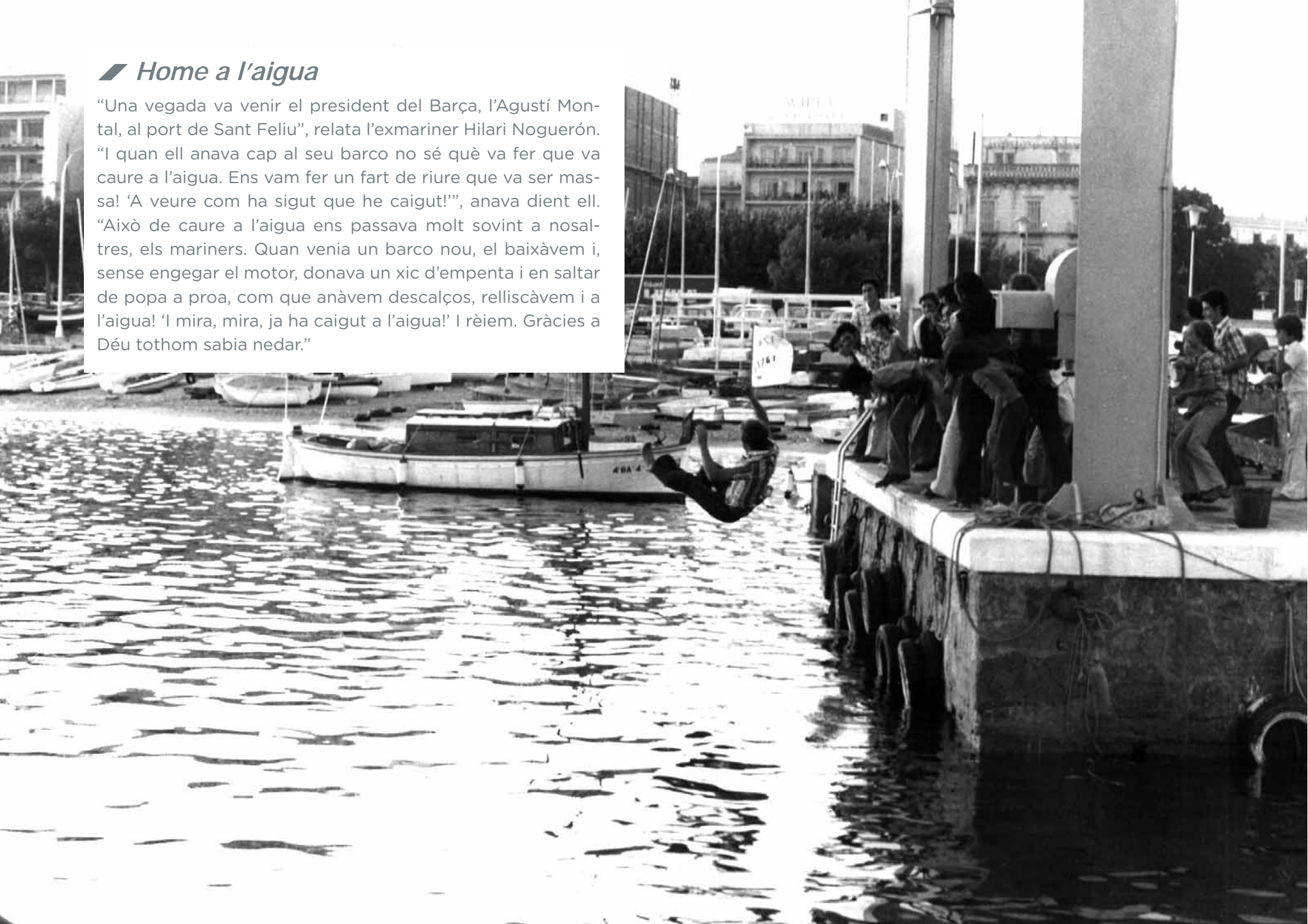
Temporal de l'octubre de 1970. Arxiu CNSFG

El Club Júnior

L'any 1973 un magatzem de la seu social del Club Nàutic va convertir-se en Club Júnior. La iniciativa, de Joaquim Rodríguez, tenia l'objectiu de preparar una sala de jocs a disposició dels fills dels socis. Es tractava d'una sala amb taules i cadires de coloraines i entreteniments de sobretaula. Hi ha qui recorda com aquesta mainada va prendre el costum de jugar a fer surar les cadires, taules i jocs a les pròximes aigües del port.

Home a l'aigua

“Una vegada va venir el president del Barça, l'Agustí Montal, al port de Sant Feliu”, relata l'exmariner Hilari Noguerón. “I quan ell anava cap al seu barco no sé què va fer que va caure a l'aigua. Ens vam fer un fart de riure que va ser massa! 'A veure com ha sigut que he caigut!'”, anava dient ell. “Això de caure a l'aigua ens passava molt sovint a nosaltres, els mariners. Quan venia un barco nou, el baixàvem i, sense engegar el motor, donava un xic d'empenta i en saltar de popa a proa, com que anàvem descalços, relliscàvem i a l'aigua! 'I mira, mira, ja ha caigut a l'aigua!' I rèiem. Gràcies a Déu tothom sabia nedar.”

Era costum que, en acabar una regata, es llancés el campió de la competició a l'aigua, tot i que amb el temps es va acabar prohibint degut a la presència de boies i altres obstacles. La imatge representa la remullada d'un regatista després d'haver guanyat una competició de vela lleugera al Club Nàutic l'any 1974. Arxiu CNSFG

El Sr. Albó, guardonat

Joan Albó Frigola fou una persona molt important en la història del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols (vegeu pàg. 103). A més d'exercir de pràctic dels ports de Sant Feliu i Palamós, continua essent considerat per molts l'ànima dels primers 40 anys de vida del Club. El mateix any en què va ser nomenat encarregat del Club, el 1974, la Delegación Provincial de Deportes li va fer entrega de la Placa al Mèrit Naval. El Club Nàutic, doncs, se sentia afortunat de tenir al capdavant una figura tan rellevant de l'àmbit nàutic com la del Sr. Albó.

*Los Sitios, 21 de juny de 1974, p. 14.
Arxiu Diari de Girona.
Arxiu Municipal de Girona (AMGI)*

Dues llistes per als socis

Amb la voluntat d'integrar cada vegada més la gent de Sant Feliu al Club Nàutic, Joan Albó va tenir una bona pensada. Aleshores ja hi havia nombrosos socis que amarraven les seves embarcacions al port. Tot i això, hi havia una llista d'espera que es va acabar dividint en dues de paral·leles, una per als locals i l'altra per als estiuejants. D'aquesta manera, les condicions per aconseguir un dret d'amarratge al port eren equitatives per a tothom.

La Placa al Mérito Deportivo a don Juan Albó Frigola

Recientemente tuvo lugar en San Feliu de Guixols el acto de entrega de la Placa al Mérito Deportivo concedida por la Delegación Provincial de Deportes a don Juan Albó Frigola, y tico del puerto de Palamos y capitán del Club Nautico San Feliu de Guixols. Asistieron a d entrega el almirante Cervera, el delegado provincial de Deportes, señor Gutiérrez Cami alcalde de San Feliu de Guixols, señor Alberti; presidente de la Federación Catalana de Ionautica, señor de Vitor; delegado provincial de Motonáutica, doctor Bosch, así como miembros de la junta directiva del C. N. San Feliu de Guixols. Hizo entrega de la placa el almir Cervera conforme recoge la fotografía de Sans Abajo. vsmos al delegado provincial de De tes, señor Gutiérrez, quien en el transcurso de su parlamento anunció la concesión de la Placa Provincial al Deportes a don Juan Albó Frigola por la extraordinaria labor que ha llevado en favor del deporte gerundense.

/// Els orígens de l'Escola de Vela

A finals de la dècada de 1960 el Club Nàutic va voler posar remei a la falta d'integració de l'entitat a Sant Feliu de Guíxols, de manera que va encapçalcar algunes accions pensades per mitigar les fronteres entre l'ens i la Ciutat. Segons Joaquim Pla Bartina, la Junta va veure com una de les possibilitats d'integrar el Club a la Ciutat es basava en ensenyar a navegar a vela als infants de les escoles de Sant Feliu. Aquesta iniciativa, pionera en el sentit que la Federació Catalana de Vela disposava de pocs clubs amb un espai d'aprenentatge com aquell, va conduir a l'origen de l'Escola de Vela. Pels volts de 1969, es feren gestions per adquirir 10 Optimist i un nombre determinat de vaixells de classe més gran per a alumnes de més de 15 anys (Vaurien).

A més a més, el 1970 la Delegación Nacional de Educación Física y Deportes va fer una cessió de 10 Optimist que s'anomenarien amb noms de vents i la Federació Catalana de Vela va prestar 4 Vaurien¹ que es batejarien amb els noms de signes del zodíac, a més de posar un monitor per a la mainada durant els mesos de juliol i agost. Mentre que el director de l'Escola va ser, per poc temps, Joaquim Pla Bartina, els primers monitors van ser Antoni Musterós Clarasó i el Sr. Roig. Al cap de poc temps, la Federació Espanyola de Vela hi va incorporar el monitor nacional José Mª Jiménez Alberdi.

(1) Els Vaurien, de fusta, amb el temps van acabar essent propietat del Club, que n'hi afegiria un, el Géminis, fet de fibra.

Alguns Optimist del Club sobresurten d'entre els ferros i cadenes de les instal·lacions de l'entitat, finals de la dècada de 1960. Arxiu CNSFG

Els primers Optimist de l'Escola de Vela durant una regata, finals de la dècada de 1960. A primer pla, d'esquenes, Lluís Albertí i Joaquim Rodríguez fent atenció als participants. Arxiu CNSFG

Lliurament de premis d'una regata Optimist a Sant Feliu en els inicis de l'Escola de Vela, 1967. Arxiu CNSFG

La regata Amigoptimist 1973 amb el rètol de l'Escola de Vela. Arxiu CNSFG

El Club Náutico de San Feliu concede becas para su Escuela de Vela

El Club Náutico de nuestra ciudad, ha determinado conceder diez becas para su Escuela de Vela. Ofrecerá dos becas a cada uno de los Colegios de nuestra población para alumnos y alumnas comprendidos entre los diez y los quince años.

Los becarios deberán reunir las condiciones que oportunamente se publicarán. No podrá concederse ninguna a los hijos de los socios del Club porque ellos ya tienen sus privilegios para aprender el manejo de las embarcaciones de vela.

Las clases se iniciarán a mediados de abril y terminarán en junio. Tendrán lugar los sábados por la tarde y los domingos por la mañana, a fin de no hacer perder horas de escuela a los alumnos becarios. Las clases de vela correrán a cargo de monitores de la Federación Catalana de Vela.

El Club ofrecerá las embarcaciones y a su cargo correrán todos los gastos, seguros, monitores, etc.

Al terminar el cursillo se celebrará el «I Campeonato Escolar de Vela» con premios para los vencedores.

Los mejores clasificados podrán ser seleccionados para tomar parte en el «Campeonato de Cataluña de Optimist» que será organizado por el Club Marítimo de nuestra ciudad y tendrá lugar en nuestras aguas.

Àncora, 8 d'abril de 1971, p. 11. Arxiu Àncora. Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

Benedicció d'Optimist de l'Escola de Vela, 1967. A l'esquerra, amb el megàfon, Joaquim Rodríguez i, al seu costat, el capità Joan Albó, l'esposa del president, Glòria, i Joan Bros. Arxiu CNSFG

Els Optimist de l'Escola de Vela, 1967. Arxiu CNSFG

“ la Junta va veure com una de les possibilitats d'integrar el Club a la Ciutat es basava en ensenyar a navegar a vela als infants de les escoles de Sant Feliu

Els Optimist de l'Escola de Vela, juliol de 1971. Arxiu CNSFG

Regata Optimist realitzada entre el 2 i 3 d'agost de 1969 pel CNSFG amb motiu de la Festa Major de Sant Feliu. A la dreta, el refrigeri que s'oferí posteriorment als participants. Arxiu CNSFG

L'Escola de Vela va ser pionera en la promoció de l'esport nàutic en infants i joves. Just un any després de la seva obertura, l'any 1971, es va convocar un curset gratuït per a nens i nenes de les escoles de Sant Feliu, en el qual podien participar un màxim de dos alumnes per centre, que estaven becats per la Diputació de Girona. “Aquesta és la inflexió amb la que s'intenta fer que el Club no sigui només d'elit sinó un Club de Sant Feliu de Guíxols integrat”, assegura Pere Rimbau, que dirigiria l'Escola a principis dels 90.

Ramon Serra Matas ho emfatitza ja que “es va oferir a la gent que no era del Club la possibilitat de navegar tot l'any, els caps de setmana, quan fins llavors i només a l'estiu les famílies deixaven els *nanos* a la tarda per navegar amb Optimist. Així va créixer l'afició i alguns van començar a destacar, i, a partir d'això, es va dir ‘i per què no anem a fer la regata de Platja d'Aro, la de Palamós, etc.?’”, així que vam començar a fer desplaçaments”.

Quan aquests joves participants van començar a despuntar en algunes regates, van participar a les proves per formar part de l'equip guanyador per al Campionat de Catalunya que tindria lloc a Sant Feliu el 1971. L'any següent, el 1972, es va celebrar el II Curs de Navegació per a Escolars, dirigit pel monitor nacional José Mª Jiménez, així com el II Campionat Escolar de Sant Feliu de Guíxols. En el tercer curs i campionat celebrats el 1973 es va obsequiar el guanyador amb un Optimist, a més de la possibilitat de classificar-se per a participar a l'Amigoptimist, tal com va ocórrer en el cas de Francesc Romero.

L'any 1973 Francesc Soler Lladó, que havia reemplaçat Joaquim Pla Bartina a la direcció de l'escola, va deixar el càrrec, passant-lo a ocupar Joaquim Ensesa. Els dos últims havien cedit els primers Optimist de fibra que van arribar a l'Escola (el *Falcó* i el *Manidú*, respectivament). En aquell any, a més, els monitors van passar a ser exalumnes aleshores regatistes, que en un primer moment van estar dirigits per un monitor de l'Escola de Nàutica. Tot i això, la iniciativa no va prosperar i novament la Federació Catalana de Vela es va fer càrrec de la selecció d'un monitor per a l'Escola.

Un jove Frederic Martínez Sacchi, alumne de l'Escola de Vela, retratat davant l'antic Club Nàutic, c. 1972. Arxiu Família Martínez Sacchi

La secció de bàsquet

Hi va haver un temps en què el CNSFG va patrocinar el Club de Bàsquet ganxó, i ho va fer durant la presidència de Joaquim Rodríguez. Cal remuntar-se al juliol de 1970 quan **Jordi Tobias Guardiola**, soci del Club, va plantejar al president la problemàtica de la incipient desaparició del Club de Bàsquet La Salle del que n'era entrenador. La Junta Directiva hi va accedir, de manera que des d'aleshores el Club passava a fer-se càrrec del bàsquet de Sant Feliu de Guíxols. En l'Assemblea del 21 d'agost de 1970, Tobias va entrar a la Junta Directiva del Club, esdevenint responsable de la secció de bàsquet. Tobias continuava essent l'entrenador mentre que com a delegat es va elegir a Josep Pi Bonet. Donat que uns anys abans Rodríguez havia fundat el Picadero Jockey Club, s'organitzaren immediatament alguns partits amistosos entre ambdós equips. Durant la primera temporada, 1970-71, l'equip va assolir l'objectiu d'ascendir a 3ª divisió després de guanyar, tant en categoria sènior com júnior, el campionat provincial. Mentre a l'equip sènior hi havia els jugadors Carlos Nadal, Àngel Palmi², Àngel Paloma, Antoni Gallego, Josep M³ Dalmau, Francisco Carbó i Xavier Suñer, al júnior hi havia Miquel Massallé, Hermann Stierle, Josep Anton Pujol, Lluís Quintana, Antonio Cabarrocas, Josep M³ Esteva, Tomàs Ubach, Andrés Méndez, Rafel Agustí i Martí Oliveres.

El 20 d'agost de 1971 hi va haver una Assemblea General del Club en la que es va discutir la continuïtat de l'equip de bàsquet. No obstant, es va acabar aprovant un pressupost per a la temporada 1971-72 per a la secció valorat en 75.000 pessetes. En l'Assemblea de l'any vinent no es va aconseguir i, conseqüentment, la partida pressupostària i la secció de bàsquet van desaparèixer. L'exjugador Hermann Stierle recorda aquell curt període de temps de la següent manera: "érem un equipàs i ens ajudava el Picadero. Molta gent ens seguia, potser unes 300 persones venien a cada partit; era una època en què hi havia molt d'ambient i el bàsquet era molt important".

(2) *Amb el temps Àngel Palmi acabaria essent director esportiu de la Federació Espanyola de Bàsquet, un càrrec que desenvoluparia entre 1994 i 2016.*

TOBIAS, entrenador del C. N. San Feliu de Guixols.

«La meta para 1971 es el ascenso a Tercera Nacional»
«En seniors pretendemos hallar un sistema de juego particular»
«De lograrse en 1972 el ascenso a Segunda Nacional tendríamos que renunciar»
«No sé nada del Troleo Ciudad de Sant Feliu de Guixols»

En estos días de pausa para el baloncesto guixolense, ya que hasta el día 17 no volverán a estar en la palestra, hemos querido traer a las páginas deportivas de nuestro semanario las palabras autorizadas de un técnico de excepción como es el preparador de los conjuntos Junior y Senior de la sección de baloncesto del Club Náutico de nuestra ciudad. Jorge Tobias Guardiola, verdadero ángel guardián del baloncesto guixolense, accedió al momento al diálogo con el informador. Tobias, un erudito del deporte y del baloncesto en particular, es, antes que nada, una gran persona. Su sinceridad, su objetividad en las respuestas pese a ser parte interesada en ellas, ha facilitado grandemente el desarrollo de la cordial entrevista que mantuvimos con él. Así fue la misma.

—La primera pregunta va a ser sobre la actual división del baloncesto guixolense en las categorías de Tercera interprovincial y la interprovincial. Primera provincial. ¿Tu opinión a este respecto?
 —Indudablemente es beneficiosa. —¿Por qué?
 —Bueno porque siempre eran los mismos equipos de la provincia y ello representaba un conocimiento grande del contrario. Con la Tercera interprovincial se juega contra equipos técnicamente con mayor técnica y se gana en intensidad. Repito que esta superioridad técnica es sólo «a priori».

—Así pues, ¿la recién creada Tercera interprovincial será beneficiosa para el basket de Gerona?
 —Completamente de acuerdo. Así como internacionalmente cuando mayor número de encuentros se jueguen mayores son las posibilidades de aprendizaje y de elevar el nivel de juego, con mayores contactos con equipos de otras provincias más se elevará nuestro nivel técnico.

—¿Te parece que hay mucha diferencia entre el baloncesto que se practica en Tercera nacional y en Primera provincial?
 —Lógicamente no todos los equipos pueden englobarse en una misma tónica, ni de juego ni de jugadores.

—¿Cuál opinión te merece el actual Campeonato Provincial Senior y Junior?
 —Buena. De momento se va desarrollando bien.

—Explica cada uno de los equipos participantes.
 —Difícil es, ya que sólo hemos jugado contra el Adepaf y al Domeny, y por tanto desconozco a los demás.

—Buena, entonces sólo estos dos y, naturalmente, tus equipos.
 —De acuerdo.

—Empecemos por el Adepaf.
 —El equipo Senior tiene individualidades y actualmente les falta algo de conjunto, que debe ser debido a que llevan poco tiempo bajo una dirección técnica. En cambio en Juniors se nota más un conjunto y un juego de equipo.

—El C.P. Domeny?
 —Es al revés. Son equipos que hace poco tiempo que están formados, que no hace mucho que juegan, pero a los que ya se des-

punta un juego de equipo, de conjunto. Ello, como es de suponer, tanto en categoría Senior como en la de Junior. Pero en general —continúa Tobias— a los equipos de Gerona les falta altura bajo el tablero.

—Y ahora vayamos a por los equipos del Club Náutico guixolense.

—Empezaremos por los Juniors, que es más fácil (nos dice Tobias sonriendo).

—De acuerdo. Vayamos pues por el conjunto Junior.

—En este equipo se ha de tener en cuenta que hay muchos jugadores aún con categoría Juvenil e incluso alguno de categoría Infantil. Se ha tenido que acoplar de nuevo porque algunos jugadores puntales del antiguo equipo Juvenil han pasado al Senior y ello se ha notado.

—No obstante, con la incorporación de Oliveras...

—Desde luego que en Juniors puede hacer mucho trabajo porque tiene altura, salta con facilidad y tiene grandes facultades para el baloncesto.

—Pasemos al equipo Senior.

—En Seniors tenemos el gran «hardicap» de que son no hemos entrenado nunca juntos, pero debido a la clase de los jugadores se suple con ello la falta de entrenamientos conjuntos. Tendremos a favor que los jugadores saben estar en el campo y dónde situarse en él. La falta de aclamamiento se nota más en el ataque que en la defensa. Pero ahora, con la incorporación de Suñer, se ganará mucho, por cuanto tendremos a dos temibles «lanzas» en los contraataques que serán Suñer y Palmi, y creo que ello será la base del actual equipo.

Lo que se pretende —añade el popular entrenador— es lograr un sistema de juego particular, pero falta aún mucha velocidad.

—¿Cuál es la meta fijada para el baloncesto guixolense en 1971?
 —El ascenso a Tercera División Nacional.

—Según rumores que hemos recogido en nuestra ciudad e incluso durante la visita a la sede del Club Picadero la meta para 1972 es aún más ambiciosa: la Segunda División Nacional. ¿Qué me dices de ello?
 —Si se pudiese en 1972 subir a Segunda deberíamos seguramente renunciar, ya que al haber equipos de diversas regiones tendríamos problemas de desplazamiento, incompatibles con el trabajo o con el estudio, y además la Segunda División Nacional es antieconómica completamente. Un solo arbitraje te sube a más de diez mil pesetas contando desplazamiento y dieta por cuanto normalmente los colegados vienen de otras provincias o regiones. Junto a ello se exige campo cubierto.

Todo ello hace subir enormemente un presupuesto y, como sabrás, actualmente no se ingresa nada si exceptuamos la subvención que nos ha prometido el Ayuntamiento o la posible de la Delegación Nacional de Deportes, que, a decir verdad, sólo sirven para pagar arbitrajes y pelotas.

—¿Así que de Segunda nada?
 —Así es. Como están las cosas actualmente no. Tendría que haber un gran cambio.

—¿La ayuda que nos presta el Picadero se verá incrementada con la ocasión de otros jugadores de lograrse el ascenso a Tercera Nacional?
 —No lo sé, pero creo que en caso de necesitarlo, el señor Rodríguez, presidente de ambos clubs, no dudaría en hacerlo como ha hecho este año.

—¿Que beneficios puede reportar a nuestro baloncesto la colaboración con el Picadero?
 —Serán beneficios mutuos, por cuanto en el caso de que algún jugador de Sant Feliu de Guixols tuviese categoría o clase para jugar en la Liga Nacional, sería una verdadera lástima que no pudiese desarrollar todo su saber en el baloncesto.

Y ellos, por su parte, como ya se ha visto este año, nos cedían jugadores que son muy demasiado jóvenes para militar en equipos de superior categoría y así van cogiendo experiencia en la categoría en que jugamos nosotros.

—Amigo Tobias, ¿se ha pensado en una promoción a nivel mini-basket o infantil del baloncesto local?
 —Sí, nos hemos puesto al habla con los directores de los Centros docentes guixolenses para que un día a la semana jugadores de nuestros equipos entrenen a sus alumnos. De momento no puedo decir nada más por cuanto se halla momentáneamente parado debido a las vacaciones escolares.

Y esto no solamente se puede hacer en baloncesto —apostilla Tobias— sino también en otros deportes, como balonmano, voleibol, etcétera, pero al no tener pista adecuada...

—La última pregunta, amigo Jorge: ¿Qué hay del Troleo «Ciudad de Sant Feliu de Guixols»?
 —No sé nada. De esto te podría informar el Concejal-Ponente de Deportes del Magnífico Ayuntamiento.

Y así, con esta rotunda respuesta, cerramos el diálogo con Jorge Tobias, al que, no es necesario decirlo, deseamos el mayor de los éxitos en su faceta de entrenador de los equipos guixolenses de baloncesto en este año de 1971.

XAVIER DE LERMA.

BEBA

FRIGO LAI

Es un producto FRIGO

P. GIMBERNAT

PINTOR — Sta. Magdalena, 59

Entrevista a l'entrenador del Nàutic Jordi Tobias, a Àncora, 7 de gener de 1971, p. 11. Arxiu Àncora. Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

L'equip de bàsquet del CNSFG, 1971. D'esquerra a dreta, drets: l'entrenador Jordi Tobias Guardiola, Àngel Palmi, Hermann Stierle, Josep M³ Dalmau, Xavier Suñer, Francisco Carbó, Carlos Nadal i Antonio Gallego. Ajupits: Miquel Massallé, Martí Oliveras, Rafel Agustí, Josep M³ Esteva, Lluís Quintana, Josep Anton Pujol, Andrés Méndez i Antonio Cabarrocas. Arxiu CNSFG. Autor: Jordi Budó

Partit de bàsquet del Club Nàutic contra el Palafrugell, c. 1971. Arxiu CNSFG

El Club Náutico se hace cargo del baloncesto guixolense

El baloncesto guixolense se halla salvado por el momento. El «Club Náutico San Feliu de Guixols» se hará cargo de los antiguos equipos del C. B. La Salle y patrocinará, por tanto, el «basket» local.

Esta es la esperada noticia de todos los aficionados de nuestra ciudad. La duda de quién o quiénes recogerían la antorcha «basketista» está despejada, esto es, al menos, lo que nos han asegurado antiguos componentes lasalinos y que viene a ratificar las palabras pronunciadas por el señor Rodríguez, presidente del Club Náutico, en el sentido de que «no se perdería el baloncesto guixolense» y que estaban esperando un contacto con don Anselmo López, ex presidente de la Federación Nacional y miembro del Comité Olímpico Español.

La semana pasada, don Jorge Tobias Guardiola, que ha sido el alma del mantenimiento del baloncesto guixolense, convocó a sus antiguos jugadores para explicarles la actual situación y realizar ya el primer entreno, pues el amigo «Jordi» continúa al frente de los servicios técnicos del baloncesto local.

Rumores no confirmados hacen entrever la posibilidad de que el nuevo club «basketista» mantenga estrechas relaciones con un primerísimo club como es el «Picadero-Damm». Se asegura que para finales de este mes la actividad baloncestista guixolense volverá a sus lares y nada menos que con un encuentro amistoso con un combinado del «Picadero-Damm».

También se rumorea —no podemos, de momento, confirmar nada— que el propio Picadero-Damm cederá algunos de sus jugadores al nuevo equipo guixolense para intentar «tapear» algunas bajas que se producirán por razones de estudio.

Sea como fuere lo interesante es que el baloncesto en San Feliu de Guixols continúa. Ahora será cuestión de darse prisa para inscribirse en la Federación correspondiente y ver en qué categoría deberá militar.

XAVIER DE LERMA

Àncora, 13 d'agost de 1970, p. 11. Arxiu Àncora. Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

En aquest període també es van promoure proves de regularitat, consistents en el manteniment durant el recorregut d'una velocitat constant elegida pel propi participant. La primera vegada que es va celebrar la **prova de regularitat Costa Brava**, organitzada pel Club en col·laboració amb la Federació Catalana de Motonàutica, va ser l'11 de juliol de 1971. 9 participants van quedar classificats, encapçalats per Bruno Vidal.

Més èxit va tenir la segona edició de la competició, l'any 1972. En aquella ocasió hi van participar 24 embarcacions, i Salvador Cors del CNSFG va ser-ne el guanyador. La prova es va continuar realitzant al llarg de la dècada de 1970, i si bé en un principi el recorregut partia del port de Roses, amb el temps es va anar modificant (Sant Feliu-Blanes el 1973, Sant Feliu-Palamós i tornada el 1975, Empuriabrava-Sant Feliu el 1976, 1977 i 1980, i Arenys-port de Sant Feliu el 1979).

Quan Rodríguez va arribar a la presidència, el Club va organitzar en col·laboració amb el Club de Mar de S'Agaró les primeres regates en la modalitat de **vela lleugera**, obertes a tothom. En la primera edició, realitzada el 1969, aquestes proves de triangle van comptar amb un total de 23 participants i embarcacions de diferents característiques. El guanyador va ser el *Tsoin-Tsoin* (tipus 505) del francès Segard. El 1970 es va establir un calendari complet de regates i es van programar quatre trofeus open de triangle amb una alta participació: Regata Social (12 de juliol, amb 24 participants, Segard com a guanyador), Ajuntament (1 i 2 d'agost, 25 participants, guanyà Fradera), S'Agaró -en col·laboració amb el Club de Mar- (15 i 16 d'agost, 45 participants, guanyà Fradera) i CNSFG (30 d'agost, 21 participants, guanyà el francès Soumet). També es feren 3 proves d'Optimist i dos recorreguts en línia, a més d'una regata per a debutants en les classes 420 i Vaurien i el Gran Trofeu Estomacal Bonet.

Aquell mateix 1970 es va organitzar el primer **Campionat Social del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols**, que es va adjudicar a Mª Àngels Pérez en Vaurien, Lluís Pallí Buxó en 420 i Josep Sibils en 470. El 1971 el Club va iniciar les regates

Regata de vela lleugera classe 470 a Sant Feliu, 27 d'agost de 1969. Arxiu CNSFG

Jordi Tobias amb la seva mare Rosa Viñals posen davant del Vaurien Gèminis durant una regata Open al Club, principis de la dècada de 1970. Arxiu personal Jordi Tobias Viñals

CLUB NAUTICO SAN FELIU DE GUIXOLS CALENDARIO DE PRUEBAS NAUTICO-DEPORTIVAS 1972						
MESES	PRUEBA	CLASE	FECHA	MANGA	HORAS	RECORRIDO
ABRIL	TROFEO PRIMAVERA 1ª Prueba puntuable	OPTIMIST	1, Sábado 2, Domingo 3, Lunes	1ª 16.00 2ª 16.00 3ª 16.00	17.00 18.00 19.00	Triángulo interior puerto S.F.G.
	TROFEO PRIMAVERA 2ª Prueba puntuable	VALRIEN 470	1, Sábado 2, Domingo 3, Lunes	1ª 16.00 2ª 16.00 3ª 16.00	17.00 18.00 19.00	Triángulo bahía S.F.G.
	TROFEO PRIMAVERA 3ª Prueba puntuable	OPTIMIST	27, Sábado 28, Domingo 29, Lunes	1ª 17.00 2ª 17.00 3ª 17.00	18.00 19.00 20.00	Triángulo interior puerto S.F.G.
	TROFEO PRIMAVERA 4ª Prueba puntuable	OPTIMIST	31, Domingo 1, Lunes 2, Martes	1ª 17.00 2ª 17.00 3ª 17.00	18.00 19.00 20.00	Triángulo bahía S.F.G.
MAYO	II CTO. ESCOLAR OPTIMIST SAN FELIU DE GUIXOLS	OPTIMIST	10, Sábado 11, Domingo	1ª 16.30 2ª 16.30 3ª 16.30	17.30 18.30 19.30	Triángulo interior puerto S.F.G.
	REGULARIDAD Y HABILIDAD	CRUCEROS MOTOR	18, Domingo	1	10.00	Triángulo bahía S.F.G.
JUNIO	TROFEO PRIMAVERA 5ª Prueba puntuable	VALRIEN 470	34, Sábado 25, Domingo	1ª 11.00 2ª 10.30 3ª 10.30	12.00 13.00 14.00	Triángulo bahía S.F.G.
	CAMPIONATO SOCIAL 1ª Prueba puntuable	CRUCEROS	2, Domingo	1	10.00	Triángulo bahía S.F.G.
	PRUEBA REGULARIDAD Y NAVEGACION EN COLABORACION ASOCIACION PATRONES YATE	CRUCEROS MOTOR	9, Domingo	1	10.00	
	TROFEO GABRI I GRAN PREMIO DUPLICIO	OPEN	18, Domingo 17, Lunes 19, Martes	1ª 11.00 2ª 11.00 3ª 11.00	12.00 13.00 14.00	S.F.G. - S'Agaró - S.F.G. S.F.G. - Punta d'en Bosc - S.F.G. S.F.G. - La Conca - S.F.G.
JULIO	II TROFEO PRESIDENTE C. N. S. F. G.	MOTH VALRIEN 470	23, Domingo 34, Lunes 25, Martes	1ª 10.30 2ª 10.30 3ª 10.30	11.30 12.30 13.30	Triángulo bahía S.F.G.
	I TROFEO PRESIDENTE 3ª Prueba puntuable Cto. Social	CRUCEROS	29, Sábado 30, Domingo	1	12.00	S.F.G. - Las Medas - S.F.G.
	III TROFEO AYUNTAMIENTO	OPTIMIST	29, Sábado 30, Domingo 1, Martes	1ª 16.30 2ª 16.30 3ª 16.30	17.30 18.30 19.30	Triángulo bahía S.F.G.
	I GRAN PREMIO SUPERMERCADO XAVI TROFEO COSTA BRAVA	MOTH VALRIEN 470	1, Martes 2, Miércoles	1ª 10.30 2ª 10.30 3ª 10.30	11.30 12.30 13.30	Triángulo bahía S.F.G.
AGOSTO	REGULARIDAD EN COLABORACION CON C. N. ROSAS	CRUCEROS MOTOR	5, Sábado 4, Domingo	1ª 2ª	10.00 11.00	S.F.G. - Roses Roses - S.F.G.
	TROFEO VADARO 3ª Prueba puntuable Cto. Social	MOTH VALRIEN 470	13, Domingo 14, Lunes 15, Martes	1ª 10.30 2ª 10.30 3ª 10.30	11.30 12.30 13.30	Triángulo bahía S'Agaró Triángulo bahía S.F.G. Triángulo bahía S'Agaró
	III TROFEO ESTOMACAL BONET Puntuable para Trofeo Costa Brava	OPTIMIST	18, Sábado 20, Domingo	1ª 16.30 2ª 16.30 3ª 16.30	17.30 18.30 19.30	Triángulo bahía S.F.G.
	III TROFEO PRESIDENTE	OPTIMIST	26, Sábado 27, Domingo	1ª 16.30 2ª 16.30 3ª 16.30	17.30 18.30 19.30	Triángulo bahía S.F.G.
SEPTIEMBRE	III TROFEO HOSTELERIA CAMPIONATO SOCIAL 3ª Prueba puntuable	OPEN CRUCEROS	27, Domingo 27, Domingo	1ª 10.30 1	10.00	S.F.G. - S'Agaró - La Conca - S.F.G. S.F.G. - Las Forniques - S.F.G.
	TROFEO INTERCLUBS	MOTH VALRIEN 470	3, Sábado 3, Domingo	1ª 16.00 2ª 15.30 3ª 15.30	17.00 18.00 19.00	Triángulo bahía S.F.G.
	PRUEBA DE REGULARIDAD Y NAVEGACION EN COLABORACION ASOCIACION PATRONES YATE	CRUCEROS MOTOR	3, Domingo	1	10.00	
	TROFEO J. M. BIEUSSET 4ª Prueba puntuable Cto. Social	MOTH VALRIEN 470	9, Sábado 10, Domingo	1ª 16.00 2ª 15.30 3ª 15.30	17.00 18.00 19.00	Triángulo bahía S.F.G.
OCTUBRE	TROFEO OTORO 1ª Prueba puntuable	OPTIMIST	23, Sábado 24, Domingo	1ª 16.00 2ª 16.00 3ª 16.00	17.00 18.00 19.00	Triángulo interior puerto S.F.G.
	TROFEO OTORO 2ª Prueba puntuable	MOTH VALRIEN 470	24, Domingo 24, Domingo	1ª 10.30 2ª 10.30	11.30 12.30	Triángulo bahía S.F.G.
	TROFEO OTORO 3ª Prueba puntuable	OPTIMIST	14, Sábado 15, Domingo	1ª 12.00 2ª 12.00 3ª 12.00	13.00 14.00 15.00	Triángulo interior puerto S.F.G.
	TROFEO OTORO 4ª Prueba puntuable	MOTH VALRIEN 470	18, Domingo	1ª 10.30 2ª 10.30	11.30 12.30	Triángulo bahía S.F.G.
NOVIEMBRE	TROFEO OTORO 5ª Prueba puntuable	OPTIMIST	29, Domingo 29, Domingo	1ª 10.30 2ª 10.30 3ª 10.30	11.30 12.30 13.30	Triángulo interior puerto S.F.G.
	TROFEO NAVIDAD 73 1ª Prueba puntuable	OPTIMIST	8, Viernes 9, Sábado	1ª 11.30 2ª 10.30 3ª 10.30	12.30 13.30 14.30	Triángulo interior puerto S.F.G.
	TROFEO NAVIDAD 73 2ª Prueba puntuable	MOTH VALRIEN 470	10, Domingo 8, Viernes	1ª 10.30 2ª 10.30 3ª 10.30	11.30 12.30 13.30	Triángulo bahía S.F.G.
	TROFEO NAVIDAD 73 3ª Prueba puntuable	OPTIMIST	23, Sábado 24, Domingo	1ª 11.30 2ª 10.30 3ª 10.30	12.30 13.30 14.30	Triángulo interior puerto S.F.G.
DICIEMBRE	TROFEO NAVIDAD 73 4ª Prueba puntuable	MOTH VALRIEN 470	10, Domingo 8, Viernes	1ª 10.30 2ª 10.30 3ª 10.30	11.30 12.30 13.30	Triángulo bahía S.F.G.
	TROFEO NAVIDAD 73 5ª Prueba puntuable	OPTIMIST	23, Sábado 24, Domingo	1ª 11.30 2ª 10.30 3ª 10.30	12.30 13.30 14.30	Triángulo interior puerto S.F.G.

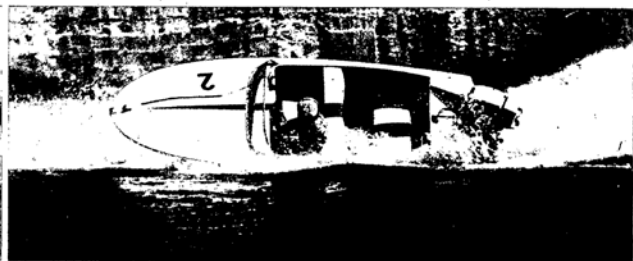
Calendari de regates de l'any 1974. Arxiu CNSFG

MOTONAUTICA EN SAN FELIU DE GUIXOLS

PRUEBAS DECISIVAS PARA LOS CAMPEONATOS DE ESPAÑA

El delegado nacional de Educación Física y Deportes, don Juan Antonio Samaranch, acompañado de don Famosco Piato, delegado en Barcelona del citado organismo deportivo, presencian en San Feliu de Guixols, el desarrollo de esta interesante competición.

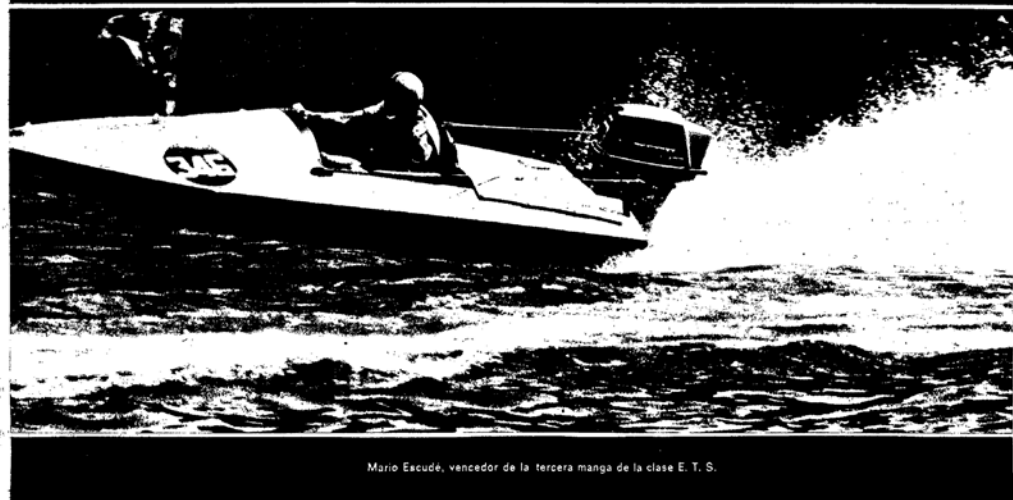
Espectacular viraje de Jose Mana Figueras, del R. C. M. de Barcelona, vencedor absoluto de la clase E. T. S.

San Feliu fue el marco incomparable de esta segunda fase del Campeonato de España de Motonautica, cuya anterior se disputó en aguas de Málaga, quedando todavía por decidir el lugar en que se disputará la tercera, aun cuando todo parece indicar que Mallorca o Asturias, ganan votos con vistas a la elección definitiva.

Salida de una de las mangas de la clase E. T.

Mario Escudé, vencedor de la tercera manga de la clase E. T. S.

El Mundo Deportivo, 11 d'agost de 1969, p. 27.
Arxiu El Mundo Deportivo

Regata Open, Trofeu Hosteleria, dècada de 1970.
Arxiu CNSFG. Autor: Narcís Sans

Regata de vela lleugera classe 470 a Sant Feliu, any 1979.
Arxiu CNSFG. Autor: Carlos Pi

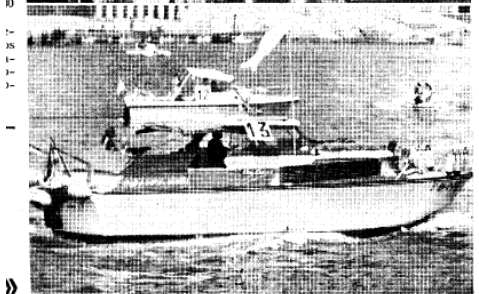
LOS SITIOS

MOTONAUTICA

Se celebró la prueba de regularidad Rosas-San Feliu de Guixols

Alzándose con la victoria Francisco Geli, con «Ada II»

El pasado día 28 se celebró en aguas del litoral costabravense, una interesante prueba de mo-

Arriba, el delegado provincial de Deportes entregando el trofeo al ganador. Abajo, los participantes aguardan el momento de la salida. (Foto Sans)

para la primera patroneada por Francisco Geli que con un total de 319 puntos se alzó con el triunfo

puntos; 7, Emilio Ramos, con "Isamaro II", 1.030 puntos; 8, Carlos Ramos, con "Carroger IV", 1.206; 9, Francisco Ferrate, con "Carmar", 1.229; 10, Juan Montamat, con "Terralet II", 1.509; 11, Arnaldo Rodríguez, con "Curican", 1.609 puntos; 12, Jorge Peix, con "Manus", 2.101; 13, Jose Maria Alvarez, con "Xarrosa II", 2.127 puntos; 14, S. de Vilallonga, "Ampuriabrava", 2.401; 15, Fernando Gispert, con "Tormenta", 2.680 puntos, y 16, Pedro Medina, con "XX", 5.426 puntos.

Al término de la prueba se procedió en las instalaciones del C. N. San Feliu de Guixols al reparto de trofeos a los vencedores. Se hallaban presentes el alcalde de San Feliu de Guixols, señor Alberti; delegado provincial de Deportes, señor Gutiérrez; presidentes de los clubs náuticos de Rosas y San Feliu de Guixols, así como el presidente de la Federación Catalana, señor Virto y el delegado provincial, doctor Bosch Mollera.

El acto de entrega de trofeos puso punto final a una prueba de auténtica categoría como es la "Rosas-San Feliu de Guixols".

P.

Prova de regularitat Roses-Sant Feliu de Guixols de 1974, amb Francesc Geli com a guanyador. Los Sitios, 1 d'agost de 1974, p. 14. Arxiu Diari de Girona. Arxiu Municipal de Girona (AMGI)

Sabíeu que al cap de poc d'iniciar-se el calendari de regates de motonàutica l'any 1971, es van afegir proves d'habilitat per als participants?

La prova de recollida de globus durant una competició, 1980. Arxiu CNSFG

Una prova per a totes les embarcacions consistia en atracar, home a l'aigua, fer senyals d'auxili, etc. Per a les motores, hi havia una altra prova en la que s'havia de rebentar globus amb una canya horitzontal mentre es feia esquí nàutic.

El Sr. José Mª Rieusset Ponce de León, al centre, posa en guanyar una regata del Club Nàutic l'any 1974. Al seu voltant, d'esquerra a dreta, hi ha Trevor Holloway, Lluís Sibils Ensesa i Miguel Mata Satrustegui. Arxiu personal José Felipe Rieusset Baró

de classe per anar substituint les Open, que en un principi havien estat 470 i Vaurien, i va afegir una prova, el I Trofeu José Mª Rieusset, que es va celebrar els dies 21 i 22 d'agost. El 1972 els Open només eren dos, Garbí i Hosteleria, que en pocs anys desapareixerien, i s'incorporarà la classe Moth a les regates del calendari.

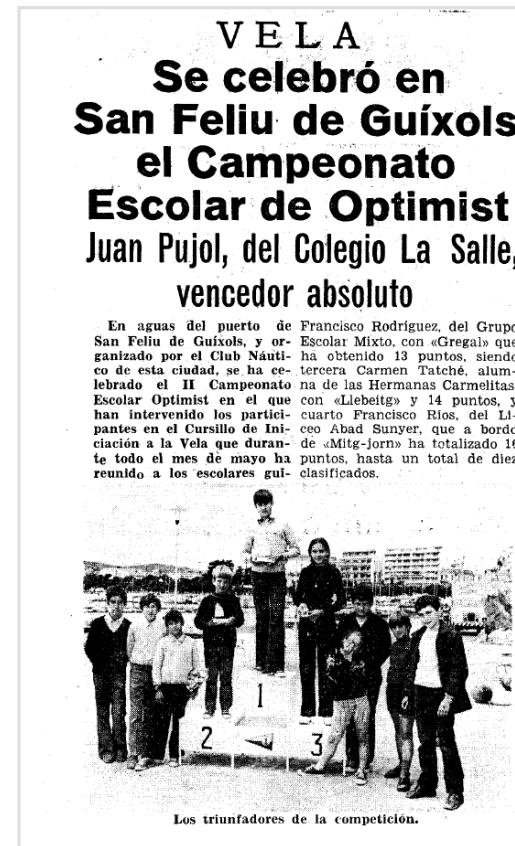
A la vegada els **Trofeus Costa Brava i Baix Empordà** van prendre rellevància des de mitjans del setanta fins als vuitanta. En els seus orígens es tractava d'una competició per a la classe Optimist que, amb el temps, es va estendre a la resta d'embarcacions de vela lleugera. La primera regata puntable per a aquest campionat i organitzada a Sant Feliu de Guíxols va ser el Gran Premi Estomacal Bonet, l'any 1972, que es va substituir en el classificatori pel Ciutat de Sant Feliu, patrocinat per l'Ajuntament, l'any 1977.

Regata de 420 al Club Nàutic, dècada de 1970. Arxiu CNSFG

En un àmbit nacional, en aquesta etapa el Club va començar a organitzar algunes competicions rellevants. El juny de 1971, per encàrrec de la Federació Catalana de Vela, l'entitat va acollir el I **Campionat de Catalunya d'Optimist Escolars** per a infants i joves de 8 a 15 anys. Com a representants del Club es van fer unes proves de selecció entre els alumnes de l'Escola de Vela i hi participaren Mª Teresa Codina, Joaquim i Santi Ensesa, Ramón Regincós, Ángel Rincón, Glòria Rodríguez i Antoni Serra. Es van presentar entre una cinquantena i setantena de participants³, i el primer de la categoria A va ser Rafael Peek, i en categoria B Jordi Puig, seguit de Joaquim Ensesa de Sant Feliu. En els dos següents anys es van realitzar dues edicions més.

⁽³⁾ El nombre de participants d'aquesta competició varia segons la premsa de l'època: 70 segons Àncora, 65 a La Vanguardia, i 50 segons esmenta Solidaridad Nacional.

Los Sitios, 18 de juny de 1972, p. 14. Arxiu Diari de Girona. Arxiu Municipal de Girona (AMGI)

El públic d'una regata Optimist, principis de la dècada de 1970. Arxiu CNSFG. Autor: Narcís Sans

A nivell internacional, la regata **Vela d'Or** va ser la primera prova organitzada pel Club, l'any 1973, i si d'una banda va acollir bastants participants (21 per a la classe Vaurien i 26 per a la Moth Europe), el 1974 no es tornà a celebrar degut a la crisi econòmica per la que estava passant el país.

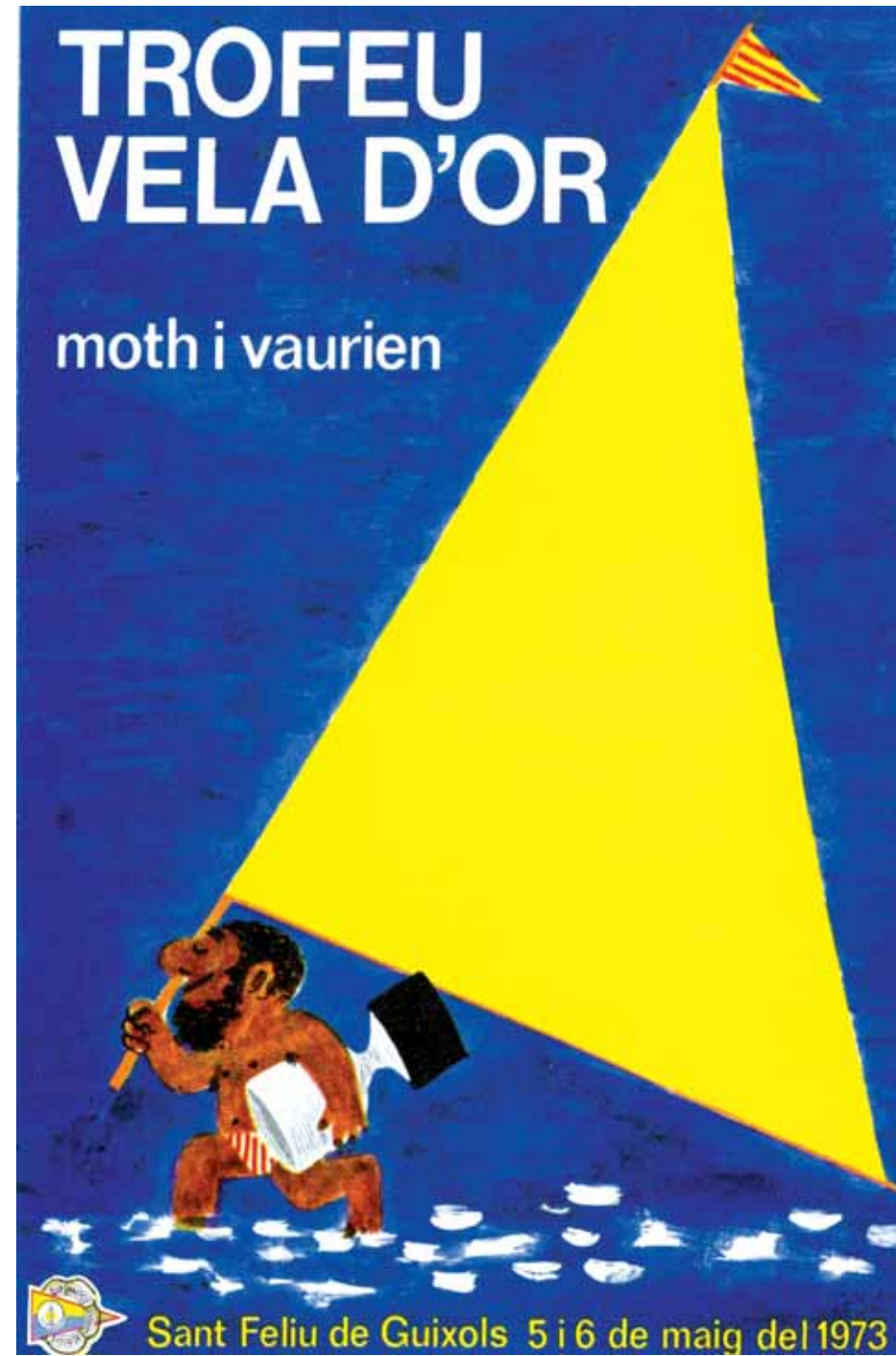

*Placa commemorativa que la Federació Catalana de Vela va donar l'any 1975 al Club Nàutic per a la seva labor de foment de la vela.
Col·lecció CNSFG.
Foto: Cristina Ribot*

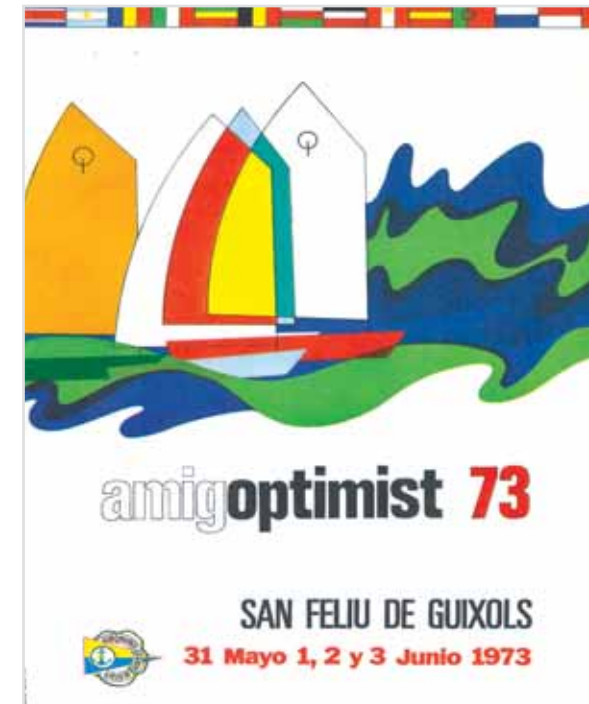
Sens dubte la regata més important que es va dissenyar en aquesta etapa del Club, va ser l'**Amigoptimist**, pensada com una gran trobada internacional de germanor per a nens i nenes practicants de la vela lleugera. Promocionada per Anselmo López, en la seva primera edició, celebrada entre el 31 de maig i el 3 de juny de 1973, es va fer coincidir amb la inauguració de la seu social del Club al Fortim. La regata va comptar amb la participació dels representants de les diferents federacions territorials espanyoles i dels equips de Suècia, França, Regne Unit, Estats Units, Bèlgica, Alemanya, Àustria, així com els representants del CNSFG.

*Una de les proves de la regata Amigoptimist 1973.
Arxiu CNSFG*

*Portada del programa del Trofeu Vela d'Or de 1973.
Arxiu CNSFG*

*Portada del programa de la regata Amigoptimist 73.
Arxiu CNSFG*

Els participants de l'Amigoptimist 1973 reunits a la platja de Sant Feliu. Arxiu CNSFG

*La desfilada dels representants infantils per països durant la regata Amigoptimist 1973. Gemma Rodríguez, filla de l'aleshores president Joaquim Rodríguez, duu el cartell del Club Nàutic.
Arxiu CNSFG. Autor: Jordi Budó*

*Majorettes durant la desfilada de l'Amigoptimist 1973.
Arxiu CNSFG. Autor: Jordi Budó*

Gimcana per als infants participants de l'Amigoptimist 1973. Arxiu CNSFG

▀ Pares patrocinadors

Durant la dècada de 1970 hi va haver un col·lectiu de pares socis o membres de la Junta Directiva del CNSFG que van patrocinar un trofeu adoptant generalment el nom del vaixell o dels fills. Va ser així com van néixer els trofeus Apache (Jordi Raich Vidal, any 1974), Smeis (Miquel Sendrós Soria, 1975), Drac (Santiago Mestre Rojo, 1974), Appex (Josep Medià Dotres, 1975), Baldufa (Carlos Pi Pujol, 1974), Supermercat Xavi (Gabarro, 1974) i Cayuco (Pau Nobell Rodríguez, 1975). Els trofeus es van mantenir fins que els tripulants van seguir actius. La classe Estel que es va incorporar el 1976 també tindria els seus trofeus: Mònica Lavilla (Ricard Lavilla Miquel), Xauxa (patrocinador desconegut) i Mariona Fradera (Francesc Fradera), tots tres apareguts el 1977.

La presidència d'honor de l'Amigoptimist l'ocupava l'Infant Felipe mentre que el Comitè de Protestes l'encapçalava Carles Pena Cardenal, president del Comitè de Reglaments de la FEV, acompanyat de Joaquim Pla Bartina i Miguel Ortín. Al Comitè de Regates, hi havia Pere Salarich Roig, Josep Pi Buxeda, Gregori Cabrero Sáenz, Francesc Soler Lladó i Santiago Mestre Rojo. Entre els actes organitzats, es féu una desfilada de les delegacions encapçalada per *majorettes*, la recepció a l'Ajuntament, jocs i entreteniments al camp de futbol i el lliurament de guardons. El fotògraf Narcís Sans va fer una filmació amb les incidències de la regata, i el Club va elaborar cada dia de la competició un butlletí amb les classificacions, comentaris i dibuixos humorístics (vegeu pàg. 100). Els representants balears van ocupar els quatre primers llocs de la classificació, quedant primer Josep Forteza, seguit del campió del món Tomàs Estela. El primer classificat va ser obsequiat amb un Moth Europe.

Una de les regates de l'Amigoptimist 1973. Arxiu CNSFG

Les dificultats econòmiques del Club en aquells anys (degut a la finalització de la primera seu social) així com les subvencions pendents de cobrar, van obligar a posposar l'Amigoptimist programat pel 1974 a l'any següent. De manera que el 28 i 29 de maig de 1975, i amb el patrocini del Sr. Joan B. Cendrós Carbonell a través de l'empresa Floïd i Banca Catalana, finalment es va poder celebrar una segona edició de la regata internacional. En aquella ocasió hi participaren 44 concursants, entre els quals hi havia el campió del món, el suec M. Sodertroen. La victòria la va aconseguir el canari Gustavo Doreste, i en segona posició i molt a prop d'ell, Sodertroen. També es va organitzar una altra prova per equips, que havia de fer el recorregut en línia des de Sant Feliu fins a Sant Pol i tornar, de la que la victòria va recaure en mans de l'equip de les ganxones Lali Mestre i Gemma Pi, al costat de Lluís Roig, de Caldetes, i Antonio Mª Andreu, de Maó. Aquell any la competició es va cloure amb una actuació de la Colla Jacomet i el mag Xevi.

Les embarcacions de l'Amigoptimist 1976 aparcades a la platja de Sant Feliu, en un moment de descans. Arxiu CNSFG

Durant la Setmana Santa de 1976 va tenir lloc la darrera edició de la regata Amigoptimist. Hi van participar 51 regatistes i els mateixos patrocinadors, concursant-hi l'aleshores campió del món, el suec Hans Wallen, encara que el primer lloc va ser per al canari Luis Doreste, seguit del català Josep Mª Castelló. El temps no va ajudar gaire a la realització de la prova ja que hi hagueren fortes tempestes i un temporal de llevament sobretot en el darrer dia de la competició, que provocà que es suspenguessin la primera i la quinta proves.

▀ Petites entremaliadures

A més del seu caràcter pioner, la regata Amigoptimist 1973 va tenir els seus moments divertits. El butlletí informatiu Amigoptimist núm. 2 del CNSFG recollia una nota on avisava humorísticament als participants que havien d'estar més "al lloro" de les proves. En el tercer dia, els concursants van fer una visita a Palamós, on la revista anunciava que només se sentia "la voz de ANNETTE, la azafata, pidiendo ORDEN!, ORDEN!, ORDEN!, y casi consiguiendolo". En aquells dies els petits regatistes es van allotjar a l'Hotel Reina Elisenda de Sant Feliu, i allà hi van fer algunes entremaliadures, com ara descarregar les xarneres de la porta de les representants angleses que van passar la nit amb dues nenes de l'equip ganxó. Carlos Raich Cabarrocas, participant en nom del Club Nàutic Sant Feliu, també recorda com "omplíem les banyeres de les nostres habitacions de l'hotel amb moltes bosses d'aigua, les guardàvem i després durant tota la nit les llançàvem, des de dalt, al pati interior. L'any 1975 no ens va voler cap hotel de Sant Feliu així que ens van acollir en diferents cases de la Ciutat", comenta rient.

INSTRUCCIONES DE REGATA Y MODIFICACIONES

!!! Señores participantes!!! ¡¡¡Lean sus Instrucciones de Regata!!!
 Muchos ni siquiera se han enterado de donde estaba la línea de salida hasta que todos los demás compañeros ya habían salido...
 Otros constan como si no hubieran participado en la primera prueba, - por no haber firmado la hoja de retirados, tal como se dice en las - Instrucciones...
 Para algunos la línea de llegada ha sido más difícil de entender que el teorema de Pitágoras...
 ¡¡¡ Señores participantes!!! ¡¡¡Lean sus Instrucciones de Regata!!!

Boletín informativo Amigoptimist, núm. 2, 1 de juny de 1973, p. 6. Arxiu CNSFG

Divertida fotografia de Jordi Raich Vidal i Francesc Soler Lladó, regatistes del Club. Ambdós van estar implicats en l'organització de l'Amigoptimist 1973, el primer com a pare d'un participant (Carlos Raich Cabarrocas), el segon com a nou director de l'Escola de Vela i membre del Comitè de regates d'aquella competició internacional. Arxiu CNSFG. Arxiu Família Raich

Recepció dels joves participants de l'Amigoptimist 1976 al Club Nàutic. Arxiu CNSFG

Campionat de Catalunya classe 420, 3 de maig de 1975. Arxiu CNSFG

Els participants de l'Amigoptimist 1976. Arxiu CNSFG. Autor: Foto-Cine Antorcha

Alguns dels participants de la regata Amigoptimist 1976 en un moment de descans. Arxiu CNSFG

Campionat de Catalunya de 420, c. 1975. Arxiu Família Raich

Pintura de Josep Sarquella realitzada durant la regata Amigoptimist 1976. Col·lecció Pinacoteca CNSFG

Pel que referia a les **regates de creuers**, el Club Nàutic Sant Feliu va demostrar ser-ne pioner en la seva organització, celebrant la primera edició el 18 de juliol de 1971, amb el recorregut **Sant Feliu-Illes Medes-Sant Feliu**. “La varem proposar una colla d'*eixelebrats* a la Junta del Club, fer una regata fins a Les Medes i tornar”, recorda Joaquim Pla. “Vam sentir de tot però al final es va fer, i és una cosa que ha tingut continuïtat. Era un temps que havies d'estimular l'afició i fer coses que tinguessin un xic de suc”. En aquella primera edició, la classificació d'aquella regata va ser: 1r *Tricu III* de Josep Raich Vidal, 2n *Cassiopea* de Francesc Soler Lladó, 3r *De Geus* de H. Meursing, 4t *Gus* de Joaquim Pla Bartina i 5è *Mont Àngel* dels Srs. Pera i Pujol. El 1975 la regata va prendre el nom de Trofeu Luis i Enrique de Olano i consistia en una copa de plata que calia guanyar dos anys consecutius o tres d'alterns. El 1978 el iot *Kalamar III* d'Enric Julià del Club ganxó va quedar en primer lloc. Després de més de 45 anys, la regata s'ha realitzat ininterrompudament i, sota el nom de Guíxols Medes, continua essent la principal prova del calendari anual d'aquesta especialitat.

Dins la categoria de regata de creuers, l'any 1976 el Club va organitzar la primera **Trans-Costa Brava-Trofeu Cassiopea** per a embarcacions de creuer en solitari. Hi participaren 19 embarcacions. La competició, patrocinada per Francesc Soler Lladó, esdevenia la primera regata de creuers d'aquesta modalitat a la Costa Brava i la segona a Catalunya.

Remullada després de la regata del Campionat de Catalunya de 420, 3 de maig de 1975. Arxiu CNSFG

Campionat de Catalunya de 420, c. 1975. Arxiu Família Raich

Campionat de Catalunya de 420, 1975. Arxiu CNSFG

Joan Bros entrega un premi a un jove Carlos Raich Cabarrocas, c. 1975. Al darrere apareix el Dr. Jordi Bosch. Arxiu Família Raich

Campionat de Catalunya de classe 420 junior, 1976. Arxiu CNSFG

“ la regata de Les Medes, sota el nom de Guíxols Medes, continua essent la principal prova del calendari anual del Club d'aquesta especialitat

Sabíeu que la Guíxols Medes, a més de ser la regata de creuers més antiga del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, és la més antiga de Catalunya?

Un moment d'una de les primeres edicions de la regata de Les Medes, dècada de 1970. Arxiu personal José Felipe Rieusset Baró. Autor: Narcís Sans

Aquesta regata es va començar a realitzar l'any 1971 i, d'igual manera que en l'actualitat, el recorregut partia de Sant Feliu, arribava fins a la Illes Medes i retornava al port ganxó. Immediatament després, la regata va esdevenir el prestigiós Trofeu Olano, que s'atorgaria al vaixell que guanyés la regata dues vegades consecutives o tres d'alterns. A mitjans dels 70, la regata ja despuntava pel seu èxit degut al considerable nombre d'embarcacions participants, convertint-se en una de les proves de creuers més concorregudes de tot el litoral de la Costa Brava.

4 generacions al Club

Hi ha un fet excepcional entre alguns membres del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, i és que hi ha una família, quatre generacions de la qual, més enllà dels vincles de sang, estan lligades des dels seus inicis a la història de l'entitat. La nissaga en qüestió és la Família Soler, i la primera generació relacionada amb el Club està representada per **Francesc Soler Bachs**, membre de la primera Comissió organitzadora i de la primera Junta Directiva de l'entitat. A principis de la dècada de 1970 el seu fill **Francesc Soler Lladó** va ser director de l'Escola de Vela i va formar part del Comitè de regates de l'Amigoptimist 1973. El seu nét, **Melcior Soler Sala**, és l'actual vicepresident del Club i responsable de la Comissió Esportiva, i és un navegant format a l'Escola de Vela, actualment propietari del creuer **Nòmada Tres**. I per últim, a la quarta generació, hi ha el seu besnét, **Òscar Soler Turull**, qui ha estat desenvolupant una important tasca com a entrenador a l'Escola de Vela i està a punt d'emprendre una aventura nàutica amb el barco **El Guíxols** (vegeu pàg. 284). Es tracta d'una família, doncs, que ha tingut vinculació amb el Club des del seu moment fundacional, i que, després de 60 anys, continua arrelada a l'entitat d'una manera ben activa.

Francesc Soler Bachs era un enginyer químic format a Zurich, impulsor del producte DDT a Espanya i fundador de la companyia d'insecticides Cruz Verde. Va ser soci del Club Nàutic i va tenir en propietat una llanxa de lleure anomenada en aquella època tipus sabatilla, de nom **Sant Elm** (vegeu foto). Aquesta llanxa arribava a navegar a l'extraordinària velocitat per a l'època de 20 nusos i tenia un motor de 35 cavalls, un dels nous foraborda fabricats per la companyia nord-americana Evinrude. El cert és que l'embarcació constituïa tota una gran novetat en aquella època i en aquell context, ja que era un dels tres primers forabordes actius a les costes espanyoles. Els altres dos pertanyien al Dr. Vilanova de L'Escala i a Juan Antonio Samaranch. Així que veure'l surar per la costa ganxona devia ser un autèntic espectacle degut a la gran velocitat a la que podia arribar.

El seu fill, Francesc Soler Lladó, és un enginyer industrial nascut el novembre de 1932 a Badalona. El juliol d'aquell any, encara dins la panxa de la mare, va anar de Barcelona fins a Sant Feliu passant per Les Medes en un dels habituals creuers turístics de l'època. Amb el temps va treballar pel Banc Industrial de Catalunya i, durant uns anys, va estar destinat a Dubai. Va ser membre de la Comissió Esportiva del Club Nàutic a principis dels 70, al costat de Joan Albó. "Ell era el que manava més i el que més hi entenia de tots, i vam fer equip amb l'assumpte de la vela. Revisàvem els curssets i vam organitzar l'Amigoptimist. Teníem un president entusiasta, en Rodríguez. Era una època daurada per al Club, era petit i s'hi feien moltes coses", assegura. El 1972 el Sr. Soler Lladó es va comprar el primer barco, el **Cassiopea**.

En aquell moment hi havia molt poques embarcacions de vela al Club. En recorda tres: el *Tricu* de Josep Raich Vidal; l'*snipe* d'en Carré, i el *Cassiopea*. Amb aquest veler va quedar segon a la regata més antiga de Catalunya organitzada pel Club Nàutic: Les Medes. També va tenir, conjuntament amb Santiago Mestre, el *Drac groc*, de 26 peus d'eslora. Va patrocinar la primera regata que va fer el Club de creuer en solitari i que es va anomenar Trofeu Cassiopea. És una regata que el Club encara continua celebrant i que el juliol de 2018 ha arribat a la seva quaranta-tresena edició. El Sr. Soler va navegar molts anys amb la companyia inseparable d'en Faluc, el seu gos, conegut per molts (vegeu foto). Encara recorda com alguns companys li deien graciosament que no podia participar-hi amb el gos perquè, d'aquesta manera, ja deixava de fer-ho en solitari.

Francesc Soler Bachs amb la seva llanxa Sant Elm, acompanyat de la seva filla i del seu gendre, 1958. Arxiu Família Soler

Francesc Soler Lladó amb el seu gos, en Faluc, a bord del Cassiopea II, 1977. Arxiu Família Soler

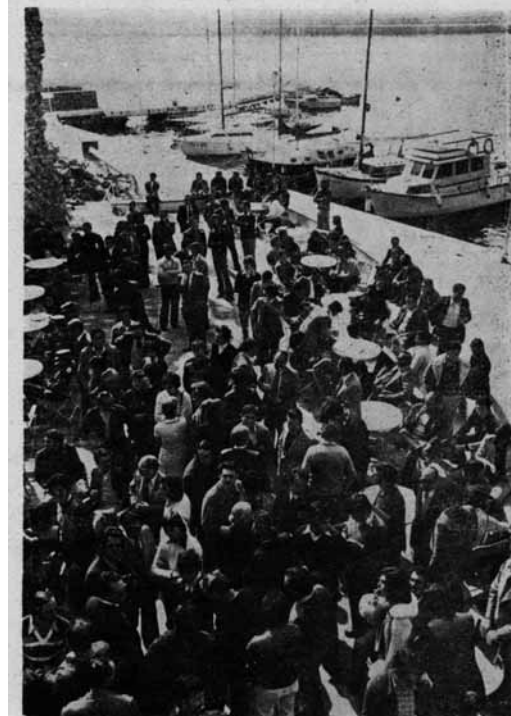
A la vegada és important recordar que en aquells anys el Club Nàutic, conjuntament amb l'Associació de Patrons de Iot, va realitzar una **prova de problema i càlcul nàutic**. El primer dia, Joan Albó, Joaquim Pla i Àngel Rincón van impartir un curset, i l'endemà, en embarcacions de motor, es va fer un recorregut seguint les instruccions prèvies i realitzant un exercici de navegació sobre una carta nàutica a fi de localitzar un vaixell "incògnit". La primera d'aquestes proves va tenir lloc el 8 d'agost de 1971 i en va resultar guanyador el Dr. Benavides.

D'altra banda, i amb l'objectiu de preparar els nombrosos esportistes que navegaven sense titulació, el març de 1968 el Club va impartir un primer **курс per a l'obtenció de títols** de patró d'embarcació d'esbarjo de 2^a i 1ª classe. Com a docents, hi havia Joan Albó, pràctic del port, i José Pazos, ajudant de Marina. La convocatòria de gent va ser tan elevada que el 1970 es van realitzar cinc cursos més, quatre per a l'obtenció de les titulacions bàsiques i un per a la de patró de iot. Amb el temps, els cursos es van anar repetint amb una mitjana de dos per any. Els exàmens eren presidits pel cap del Sector Naval de Catalunya i comandant militar de Marina de Barcelona, que aprofitava per fer visita d'inspecció. En acabar, es feia un dinar de celebració.

Curset de vela, dècada de 1970. Arxiu CNSFG

EXAMENES EN EL CLUB NAUTICO

En la fotografía de N. Sans, una imagen del exterior del Club Náutico de Sant Feliu de Guixols, el día 2 de abril actual, con motivo de los exámenes de Patronos de Embarcaciones Deportivas de 1.ª y 2.ª Clase. Como informaba Lloys, en nuestra anterior edición, con tal motivo en el Club Náutico local se reunió una de las cantidades de cursillistas más importantes en esta clase de exámenes, procedentes de diversos centros de formación de todo el litoral gerundense.

Centenars d'alumnes es presentaven als exàmens per a l'obtenció de titulacions nàutiques al CNSFG. Àncora, 22 d'abril de 1976, p. 1. Arxiu Àncora. Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guixols

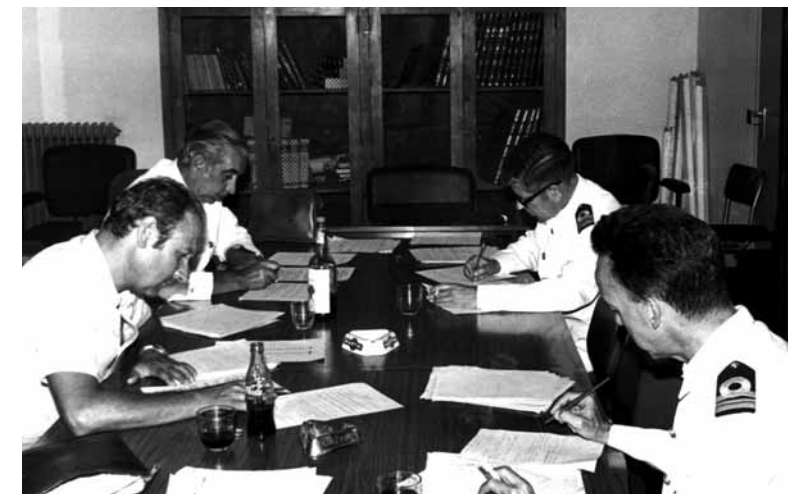
Alguns aspirants realitzant els exàmens al Restaurant Club Nàutic, dècada de 1970. Arxiu CNSFG

El comitè avaluador del primer curset per a l'obtenció de títols de patró d'embarcació d'esbarjo, 1968. A la dreta, el Dr. Jordi Bosch i l'aleshores president Joaquim Rodríguez. Arxiu CNSFG

Entrega dels diplomes durant el primer curset per a l'obtenció de títols de patró d'embarcació d'esbarjo al Club Nàutic, 1968. Arxiu CNSFG

Els examinadors revisen els exàmens dels alumnes, c. 1968. Entre ells, hi apareixen, a l'esquerra, el Dr. Jordi Bosch i el capità Joan Albó. Arxiu CNSFG

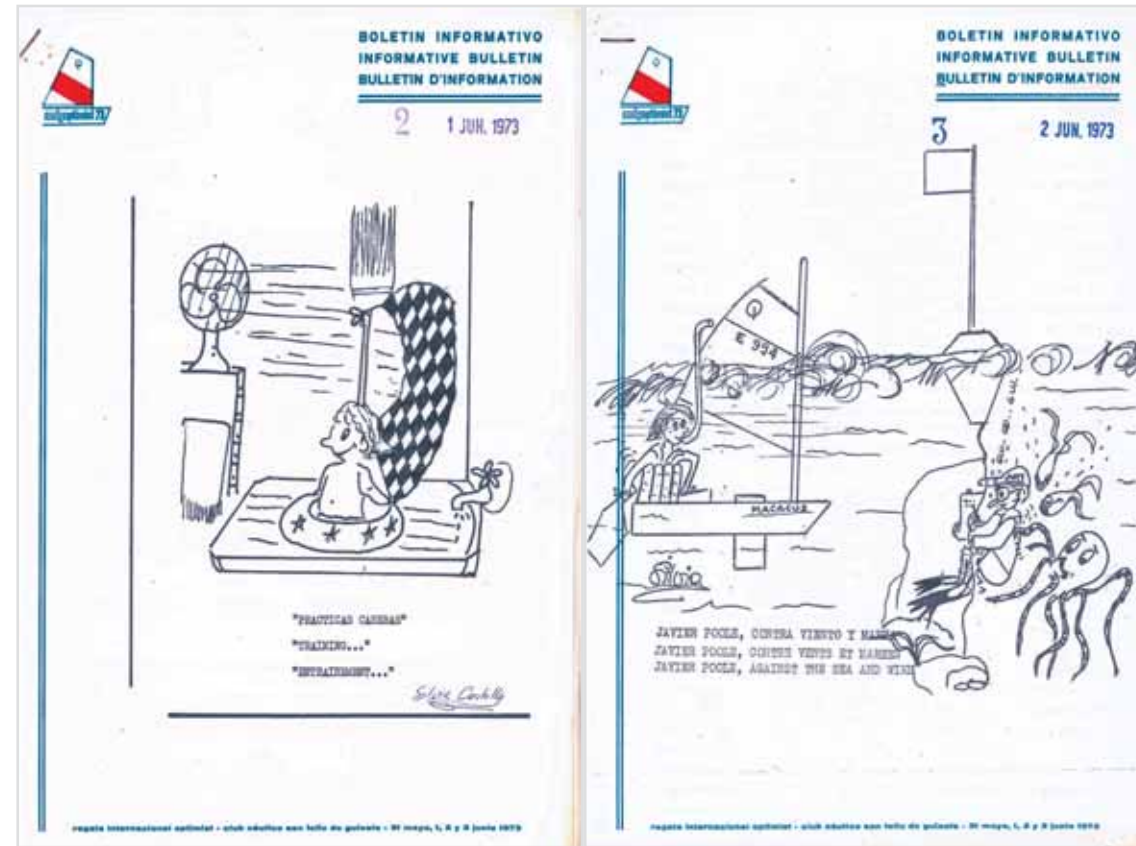
Finalment, convé tenir en compte que a partir de mitjans de la dècada de 1970, el CNSFG va començar a organitzar activitats de **pesca** en col·laboració amb l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guixols. El 22 de juny de 1975 es va celebrar el primer **Trofeu de Pesca "Siljomocar"**, un concurs que consistia en pescar des d'embarcació, una modalitat que s'estrenava per primera vegada a Sant Feliu. Els tres primers classificats serien els que obtindrien un total de pes més elevat, mentre que també es reservava un premi per al concursant que pesqués un peix més gran com també per a la primera dona concursant que no hagués obtingut cap premi oficial. La prova es continuaria realitzant fins a principis dels 90. El 30 d'agost d'aquell mateix any es va celebrar el **Trofeu Kali**, un concurs de pesca des d'embarcació que tenia la particularitat de ser nocturn, esdevenint-se entre les 21h i les 2h de la nit.

Sabíeu que, a partir de 1971, i per iniciativa del capità Joan Albó, el Club Nàutic es va convertir en una de les estacions meteorològiques del centre zonal de Barcelona de l'Institut Nacional de Meteorologia?

Entre els serveis que ofería l'estació ganxona, hi havia el subministrament de dades al mateix Servei de Meteorologia per a previsions i estadístiques i posterior difusió pública, així com la conservació d'aquestes per al seu estudi.

Boletín informativo del CNSFG, any 1, núm. 1, maig de 1970, p. 1. Arxiu CNSFG

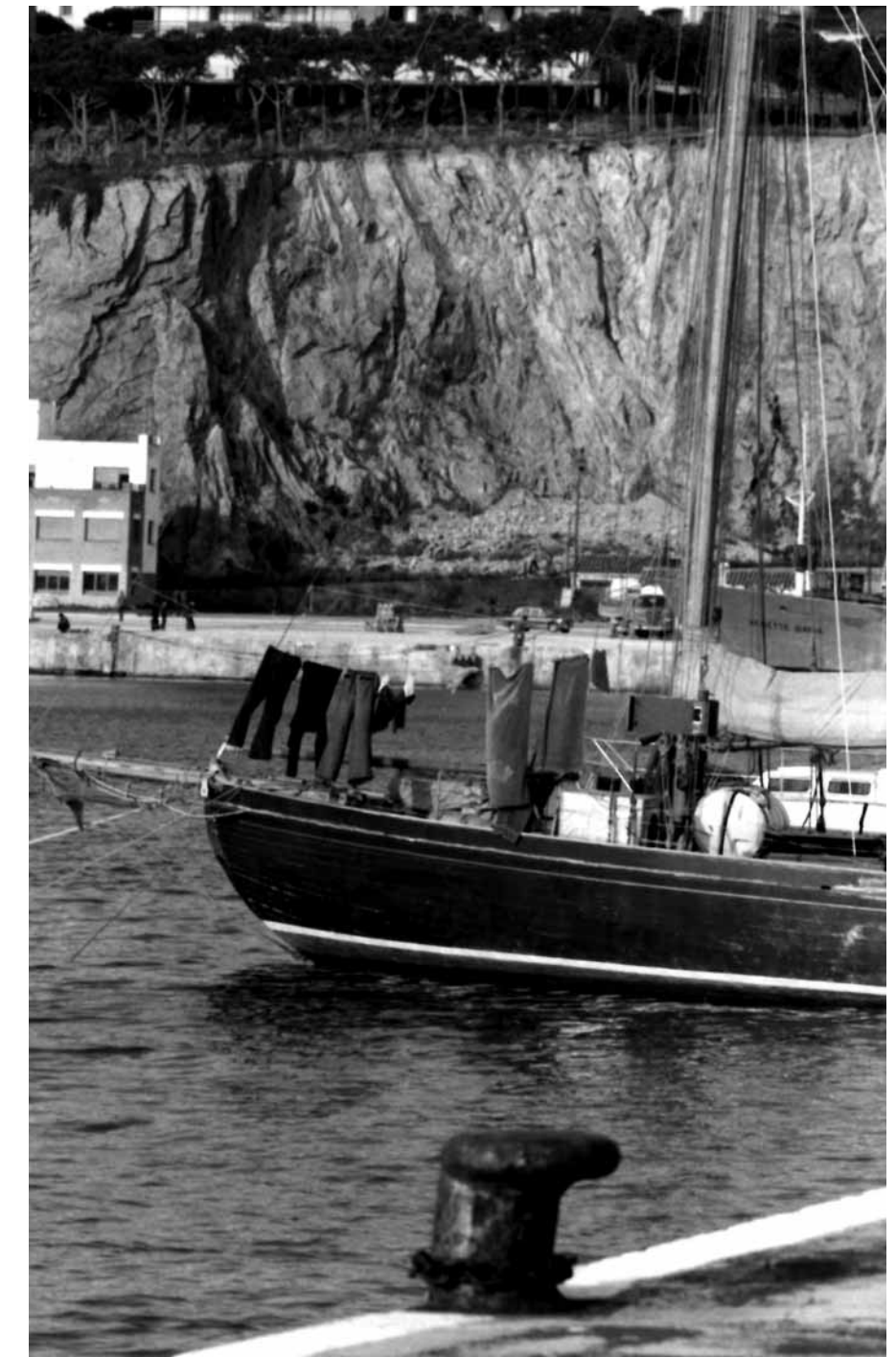
Boletín informativo Amigoptimist, núm. 2, 1 de juny de 1973, p. 1, i núm. 3, 2 de juny de 1973, p. 1. Arxiu CNSFG

Un butlletí per al Club

Des de 1971 i fins els anys vuitanta, el Club Nàutic va elaborar un butlletí social amb contingut intern. Se'n realitzaven un o dos anualment, tot i que no hi havia una regularitat en la publicació i solien aparèixer després de la Junta General de Socis. Tanmateix, va ser realment important el butlletí informatiu de l'Amigoptimist 73, amb un total de quatre números, un per dia de competició, i que recollia fets destacats, informació sobre els participants així com les classificacions finals. Elaborar-los requeria força temps (es feien a mà i a més s'havien de traduir a diferents idiomes), tenint en compte que havien d'estar enllestits per al matí del següent dia de competició.

Embarcacions amarrades al port de Sant Feliu, 1975. Arxiu CNSFG. Autor: Carlos Pi

Roba estesa en un vaixell amarrat al port de Sant Feliu, abril de 1974. Arxiu CNSFG. Autor: Carlos Pi

/// Tres vaixells, tres desenllaços

El 21 de setembre de 1969, el iot *Bricant*, que estava atracat a l'escullera del port de Sant Feliu de Guíxols, es va incendiar. El matrimoni francès propietari i el capità de l'embarcació van intentar apagar-lo; malauradament, van haver d'abandonar-la a correuita. Van demanar ajuda, però la manca de preses d'aigua en aquell sector del port en dificultava la tasca. Sembla ser que el motiu de l'incendi havia estat una fuga de gas que s'havia produït a la cuina del iot.

Un segon episodi va tenir lloc el 23 de maig de 1976, quan el iot *Pussy Cat II* va alertar el CNSFG de la caiguda d'una avioneta alemanya a la badia de Sant Pol mentre realitzava el trajecte entre Empuriabrava i Girona. Immediatament, diverses embarcacions del Club van córrer a l'auxili dels accidentats.

*El vaixell Pagoda al Club ganxó, 1976. Arxiu CNSFG.
Autor: Carlos Pi*

Casualment, a tocar de l'avioneta caiguda al mar, hi havia el iot alemany *Scnuff II*, que havia estat a temps de salvar els dos pilots, just abans que l'avioneta s'enfonsés. Els aviadors van ser traslladats al Club Nàutic amb l'embarcació de Jordi Tobias, que estava acompanyat de Lluís Albertí.

Una altra història té per protagonista el vaixell d'origen panameny *Pagoda*, que l'any 1976 va estar atracat durant 20 dies al moll de Sant Feliu. El 1991, amarrat al Nàutic de Barcelona, va desaparèixer de manera sobtada. Els mariners van intentar solucionar la via d'aigua que s'havia declarat, però van haver de demanar ajuda als bombers, que van acudir amb un cotxe bomba per treure l'aigua. Els tubs van començar a xuclar però malauradament també van aspirar els taulons del fons, i aleshores el *Pagoda* es va enfonsar.

/// El “Senyor Albó”

Més conegut com el “Senyor Albó”, **Joan Albó Frigola** (Fonteta, 1932 - Sant Feliu de Guíxols, 1995) va ser Capità de la Marina Mercant i pràctic dels ports de Sant Feliu de Guíxols (1960-1992) i de Palamós durant més de trenta anys. Nascut a l'Empordà, als disset anys va ingressar a l'Escola Oficial de Nàutica del Pla de Palau, a Barcelona, on va cursar els estudis navals i va obtenir el 1954, i després de tres anys, la graduació d'agregat. Essent el número u de la seva promoció, va navegar durant 250 dies en els dos anys que va anar embarcat. Anant a bord del vaixell de bandera costarriquenya *Mare Nostrum*, va fer la ruta Barcelona-Casablanca-Tànger-Livorno. Més tard, primer com a alumne i després com a pilot, ho faria en els de senyera nacional Ricardo Ramos i Ramón Alonso Ramos, navegant pels mars Mediterrani i Atlàntic, com a tercer i segon oficial. A la vegada va travessar repetides vegades l'oceà Índic amb el petrolier noruec *Borgestad*, quan ja era un primer oficial consumat. Amb aquest petrolier, Albó arribaria fins a Amèrica, Àfrica, Europa i Àsia.

*“Un senyor que no para”, 1975.
Arxiu CNSFG*

El 1960 va obtenir la graduació de Capità i es va fer càrrec dels vaixells *Condesa* i *Condesito* de la naviliera Condeminas. A finals d'any va ser nomenat pràctic del port de Sant Feliu de Guíxols i de Palamós, un càrrec que va exercir fins al 1992, data de la seva jubilació. No obstant, va continuar essent professor de nàutica en els cursos de patronatge per a embarcacions d'esbarjo que es feien a la Ciutat. Essent la figura més significativa de les quatre primeres dècades de vida del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, va ser-ne capità des de 1963 fins a 1995, data de la seva mort. Durant els anys 70 va ser membre de la Junta Directiva de la Federació Catalana de Motonàutica. El 1974 la Delegación Provincial de Deportes li va fer entrega de la creu del Mèrit Naval; el Club Nàutic, doncs, se sentia afortunat de tenir al capdavant una figura tan rellevant de l'àmbit nàutic com la del Sr. Albó. El 1993 va ser distingit amb la creu del Mèrit Civil per la seva rellevant i prolongada trajectòria professional.

El Senyor Albó va ser un home estimat pels diferents membres, socis i empleats del Club Nàutic. Tant és així que tothom el considera l'autèntica ànima de l'entitat ben bé fins a finals dels 90. Des de la seva posició de capità del Club, va saber transmetre als altres l'amor i la passió que sentia pel mar, el món mariner i l'esport nàutic. Yolanda Albertí, vídua d'Albó, assegura que no sap d'on li va venir la “vena marinera”: “Sempre deia que quan era petit anava amb un bressol de fusta per la riera de Fonteta. Estimava molt el mar i se sentia a Sant Feliu com si fos casa seva. Al Club va *disfrutar-hi* moltíssim i va fer grans amics”. Amics com Joaquim Pla Bartina, que en guarda un grat record: “Els barcos que venien de Barcelona ja en deien el Club del Senyor Joan. Ell era essencial perquè et descarregava de molta feina. El dia a dia del Club el portava ell. Era un vertader pagès de l'Empordà, en el millor dels sentits. Era un home capaç, un bon marí, va ser el número u de la seva promoció de capitans, i quan va venir aquí immediatament el Club el va captar”.

03 1976 ~ 1992

Amb l'inici de la transició democràtica espanyola, el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols inicia un recorregut que contribuirà a la consolidació de l'entitat dins el panorama de l'esport nàutic i de l'afició marinera local i que acabarà desembocant a les dècades de 1990 i 2000 cap a un projecte de nova seu social. Tant les presidències de Jordi Bosch Mollera (1976-1980), Joaquim Pla Bartina (1980-1984) com Valentí Provensal Herrero (1984-1992), totes elles eclèctiques, esdevindran etapes de transició en les quals l'ombra de Joan Albó hi serà omnipresent.

Vista del port de Sant Feliu amb l'edifici del Club Nàutic al fons, c. 1985. AMSFG, Fons Ajuntament (Autor desconegut)

Vista del port de Sant Feliu des de la terrassa del Restaurant Club Nàutic, c. 1976. AMSFG, Fons Ajuntament (Autor desconegut)

Gent de mar i marina
són de la mateixa farina

Cap a una consolidació del Club

La renovació de la Junta Directiva

En l'Assemblea General de socis del 17 de juliol de 1976 es va renovar la Junta Directiva del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, de la que en va sortir president el Dr. Jordi Bosch Mollera. Es van elegir tres sotspresidents, Santiago Marfá Garí, Joan Bros Palol i Àngel Rincón Osta. Lluís Albertí Comellas va passar a ser secretari, Josep Pi Bonet tresorer i Pere Pons Davin, comptador. Pel què referia a la part esportiva, Joaquim Pla Bartina fou nomenat comodor i Santiago Mestre Rojo sotscomodor. Entre els responsables de vela i pesca, hi havia Josep Raich Vidal i Josep Mª Sancho Albertí. La resta de vocals eren Joaquim Ensesa Brillas, Pau Nobell Rodríguez, Jordi Tobias Guardiola, Isidre Raurell Sancho, Enric Jofre Bertran, Frederic Martínez García i Antoni Sabaté Moreno.

Transcorregut el termini de quatre anys, el 26 de juliol de 1980 hi va haver una important renovació a la Junta Directiva, si bé aquesta nova etapa es caracteritzà per un bon nombre d'incorporacions i per "l'ànim de continuïtat de l'etapa Rodríguez, amb la voluntat d'integrar el Club a dintre Sant

Feliu i crear un xic de caliu", assegura l'aleshores president Joaquim Pla Bartina. En aquest context Pla Bartina, després de la renúncia d'Àngel Rincón, va assumir la presidència, i Santiago Marfá Garí i Lluís Albertí Comellas la vicepresidència. Josep Pi Bonet seria tresorer i Ramon Serra Matas sots tresorer. Josep Mediñà Dotres seria comodor i Enric Zerbst Rebollo sotscomodor; Robert Brell Parladé seria secretari i Max Traschler sotssecretari. Finalment, entre els vocals s'hi comptaven Pau Nobell Rodríguez, Jordi Tobias Guardiola, Jordi Raich Vidal, Carlos Ramos Marca, Ubaldo Martínez Salva, Antoni Lloret Soley i Antoni Sabaté Moreno.

Un any després, en l'Assemblea del 12 de desembre de 1981, es va procedir a l'aprovació d'uns nous Estatuts del Club després que la Junta es veiés obligada a adaptar-los a la Normativa de la Generalitat de Catalunya. No obstant, els nous Estatuts variaren lleument ja que els objectius de l'entitat continuaven essent els de la promoció de l'esport nàutic a Sant Feliu de Guíxols. Dos anys més tard, el Club celebraria el seu 25è aniversari de manera que progressivament l'entitat s'anava consolidant a la Ciutat.

Alguns membres de la Junta Directiva durant una travessa a Ciutadella que feien els patrons pels voltants del dia de Sant Joan. A bord del Tertuliana hi ha, d'esquerra a dreta, Jordi Raich, Josep Raich, Robert Brell, Max Traschler i Antoni Aulet, c. 1980. Arxiu Família Raich

El Dr. Bosch durant l'entrega de diplomes del primer "Titolín" (títol per a embarcacions nàutiques) que es va fer al Club Nàutic, l'any 1968. Arxiu CNSFG

Jordi Bosch Mollera, 4t president

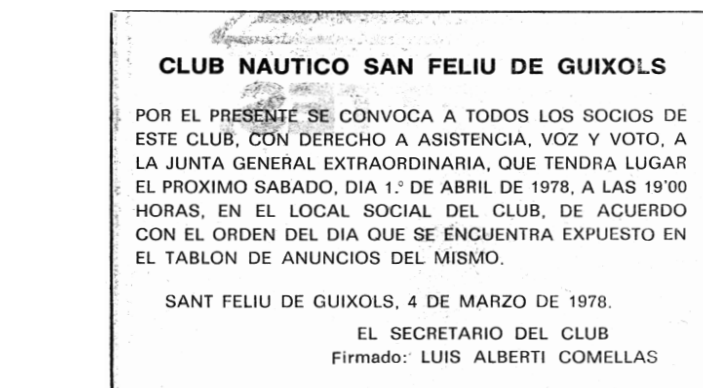
Jordi Bosch Mollera (-2002) va ser un distingit metge gironí especialitzat en cardiologia. De jove, tenia una gran afició pel món de la cinematografia. Durant la dècada de 1960 va ser president de la Agrupación Fotográfica y Cinematográfica de Gerona i va participar en diferents concursos nacionals i provincials de Cinema Amateur en els quals va obtenir diversos premis. Entre 1962 i 1968 va realitzar 16 pel·lícules principalment sobre temàtiques populars de Girona, actualment dins el seu fons conservat a l'Arxiu Municipal de Girona. El vincle amb Sant Feliu de Guíxols s'inicia en aquesta dècada quan, el 1966, participa com a jurat del certamen de cinema amateur de la Ciutat.

Dues imatges de la visita de la Real Liga Naval Española al Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, mitjans de la dècada de 1970. Arxiu CNSFG

A la vegada el metge Bosch era capità de iot, un amant i un gran coneixedor del mar. No resulta estrany, doncs, que l'estiu de 1975 fos nomenat delegat provincial de la Liga Naval Española, la Junta Provincial de la qual es reunia regularment en una dependència de la primera seu social del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. Entre 1976 i 1980, esdevindria president del Club.

Polifacètic com era, va morir el 21 de gener de 2002, a l'edat de 74 anys. Hi ha qui el recorda com l'únic president que acudia al Club vestit d'uniforme. D'altra banda, Robert Brell en diu que "era molt humà, tenia una barca de pesca que es deia *Escorpio* i era un *bon vivant*". El mariner Hilari Noguerón recorda com, en cas de malaltia d'algú de la plantilla, immediatament el doctor Bosch demanava que l'endemà l'anés a veure a la seva consulta a Girona.

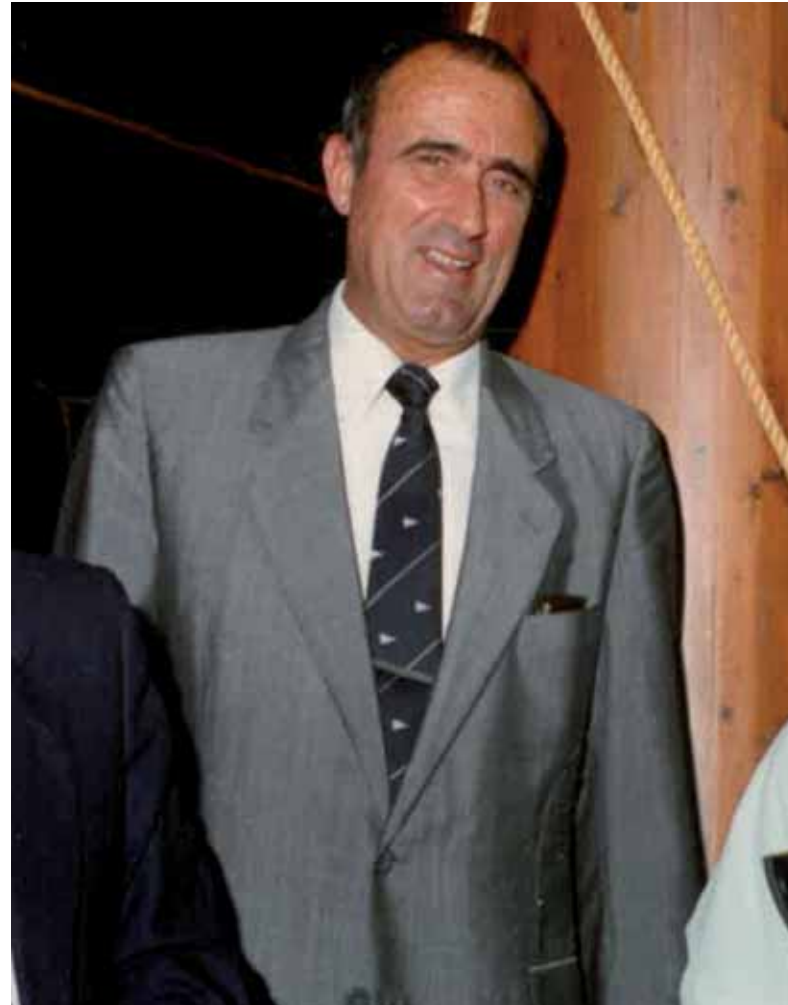
Anunci de convocatòria dels socis del CNSFG a Àncora, 9 de març de 1978, p. 10. Arxiu Àncora. Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

/// Joaquim Pla Bartina, 5è president

Nascut l'any 1931, Joaquim Pla Bartina és natural de Girona. De jove va ser oficial de la Marina mercant, fins que el 1958 va tornar "a terra" per treballar en el món de les arts gràfiques a l'editorial familiar Dalmau Carles Pla S.A. Una feina que alternava amb la de professor, juntament amb Joan Albó, dels primers cursos de patrons d'embarcacions d'esbarjo a l'acadèmia Tallamar que ambdós van tenir a Girona fins als anys dos mil. Aficionat a la cultura marinera, al llarg de la seva vida ha tingut quatre embarcacions, totes en aquest Club, ha navegat i ha participat en diverses regates, encara que el que més li ha agradat és "anar per lliure".

"El meu vincle amb la mar ve de molt lluny i amb Sant Feliu també. Per tant, quan em vaig quedar a terra vaig continuar mantenint-hi la relació i allà hi tenia una petita embarcació". El Senyor Pla recorda com Joan Albó va entrar de pràctic a Sant Feliu: "érem quasi germans, i quan es va fer càrrec del Club em va estimular a entrar-hi. Em vaig fer soci del Club i al cap d'un temps em va proposar formar part de la Junta, i des de llavors vaig tenir-hi vincle fins a acabar el meu mandat". La seva presidència va durar entre 1980 i 1984, tot i que entre 1976 i 1980 ja havia estat comodor de l'entitat i, anteriorment, havia entrat a la Junta durant l'etapa del president Joaquim Rodríguez. Per davant de tot, el Senyor Pla es considera "algú que ha volgut incrementar i fomentar l'afició per la mar". En aquest sentit, va ser fundador i el primer president de l'Associació Gironina d'Amics de la Mar - AGAM, de l'any 1981 al 2005, i també de L'Estrop - Associació de la Costa Brava per al patrimoni marítim, de l'any 1997 al 2005.

A la vegada el Senyor Pla és un reconegut especialista en història de la navegació. Ha publicat nombrosos articles i llibres sobre aquesta temàtica, com *Banderes i gallardets a bord dels vaixells i de les embarcacions d'esbarjo* (Girona, AGAM, 1996); *Lleugera idea dels principis teòrics de la propulsió a vela (vels a tall)* (Palamós, Càtedra d'Estudis Marítims (UdG i Ajuntament de Palamós), 2004); *Els*

Joaquim Pla durant el lliurament de premis del sopar de cloenda de temporada del 1990. Arxiu personal Ramon Serra Matas

aparells dels velers. Dels grans velers i de les embarcacions (Museu de la Pesca de Palamós i Museu Marítim de Barcelona, 2010); *Musiqueria: ornamentacions dels bucs dels vaixells* (Girona, Fundació Promediterrània per a la Conservació, l'Estudi i la Difusió del Patrimoni Marítim, 2012) i *Els vaixells mercants d'aparell llatí a la Marina Catalana. Segles XVIII, XIX i XX* (Càtedra d'Estudis Marítims, Museu de la Pesca, 2017). Col·labora en el *Butlletí de les Associacions d'Amics de la Mar de Banyuls de la Marenda (ASAME)* i de *Girona (AGAM)*, entitat de la que n'és membre.

“ el 15 de novembre de 1989 es va sol·licitar una nova concessió, que es va obtenir el 20 de juny de 1990 en forma de pròrroga per a un període de cinc anys

Dins la Junta Directiva no es tornaren a produir canvis fins al 7 de juliol de 1984, data en què va tenir lloc l'arribada de Valentí Provencal Herrero a la presidència. Provencal s'hi va presentar com a únic candidat, acompanyat de Lluís Albertí Comellas, Robert Brell Parladé, Francesc Carbó Brossa, Josep Pi Bonet, Ramon Serra Matas, Josep Lluís Sibils Ensesa, Max Träschler, Enric Zerbst Rebollo i Antoni Sabaté Moreno. Aquesta es renovaria parcialment el 1988 deixant els càrrecs els Srs. Sibils, Träschler i Zerbst i entrant a formar-ne part Joaquim Pla Bartina, Miquel Murlá Janó, Jaume Ferré Font, Frederic Nadal Arraut i Robert Vallribera Fius. Segons el Sr. Provencal, "érem un equip que teníem una persona, en Joan Albó, que d'alguna forma ens motivava, era un tema de *companyerisme*, d'amistat, de formar part d'un grup, de ser alguna cosa. Érem un Club massa maco, massa tranquil, massa senzill, no hi havia ambicions. Era un Club molt familiar i molt amable".

La Junta, en aquesta darrera etapa, més prolongada que les altres, es va marcar la fita d'assolir una nova concessió administrativa, ja que la darrera, que havia tingut una durada de vint anys, caducava el gener de 1990. El 15 de novembre de 1989, doncs, es va sol·licitar una nova concessió, que es va obtenir el 20 de juny de 1990 en forma de pròrroga per a un període de cinc anys. Tanmateix, mentre van durar aquests tres darrers anys, el futur del Club es debatia entre la vida i la mort: "Va ser una etapa molt difícil", comenta Provencal, "hi havia una pressió forta. Varem fer una reunió a l'Hotel Murlá, que va ser una reunió grisa perquè no podies oferir cap solució. Estàvem en una situació precària perquè [Ports] no ens garantien que l'any següent ens donessin la concessió". I Ramon Serra Matas, tesorero, afegeix: "Per això no vam consolidar les instal·lacions de les embarcacions, perquè al cap d'un any potser no hi seríem. Però passava un any, ens allargaven la concessió i no arreglàvem res perquè sempre estàvem a punt de marxar. Per això molts socis se'n van anar a Port d'Aro".

Valentí Provensal Herrero, 6è president

Nascut el 1940, Valentí Provensal Herrero va viure fins als 9 anys al Mas Provensal de Santa Cristina d'Aro, fins que la seva família es va traslladar a Barcelona. De jove es va treure la carrera d'arquitectura a Barcelona i, en acabar, va tornar a la seva terra natal. "A mi m'agrada aquesta terra, especialment la Vall d'Aro i Sant Feliu", comenta. Es va instal·lar a Sant Feliu, es va casar amb una dona belga, amb qui va tenir tres fills, i va obrir un despatx d'arquitectes en uns anys en els quals hi havia molta feina. Durant 33 anys va ser l'arquitecte municipal de Tossa de Mar, a més d'exercir de pèrit judicial i forense d'edificis. Entre les seves aficions es compten les armes i la cacera. En aquest sentit va ser president de la Federació de Tir Olímpic de Girona entre 1975 i 1978, així com membre de l'Associació Turística Guixolenc el 1982.

En el moment en què el port de Sant Feliu encara era comercial, el Sr. Provensal tenia una petita barca de pescador a la sorra. Es va fer soci del Club Nàutic de la Ciutat l'any 1970 quan va veure que l'entitat era una realitat i, immediatament, va portar-hi l'embarcació. El 1984 va ser elegit president del Club Nàutic, un càrrec que desenvoluparia fins a l'any 1992. "Un bon dia en Joan Albó em diu: 'En Pla es retira, estic buscant algú que vulgui ser president. Ens hauries de fer un favor i presentar-te tu. Jo em faré càrrec de tot però necessito un president'". I així va ser com el Sr. Provensal va esdevenir president del Club.

Valentí Provensal és un amant de la mar: "El mar t'enganxa. Tu saps *lo* que és quan surts un d'aquells matins, de mar calmat, el sol que neix, amb un silenci total, amb una sensació de plenitud...? Això, crec que només es troba a les cimes gebrades de l'Everest o en el desert. Hi ha un moment en el qual hom se sent identificat amb *algo*, el mar crea addicció perquè hi ha *algo* diferent, no sé trobar les paraules però és una sensació meravellosa. Tots els pensadors, inclús totes les religions, troben un punt en el qual hi ha *algo* que s'escapa de la part física i se'n va cap a dalt, a la mística. Doncs guaita, jo en el mar l'he trobada, i és *algo* seriós".

Valentí Provensal durant el lliurament de premis d'un sopar de cloenda de temporada, c. 1985-90. Arxiu CNSFG

Noves incorporacions a la Junta Directiva

Entre 1976 i 1992 es van produir nombrosos canvis a la Junta Directiva del Club. Entre les persones que es van incorporar, hi havia:

Àngel Rincón Osta, president de la Asociación Nacional de Patronos de Yate, seria vicepresident del Comitè organitzador d'Offshore-79 del Club ganxó. **Joaquim Ensesa Brillas**, que era nebot del Sr. Ensesa, promotor de S'Agaró. En relació al Club Nàutic, va ser un dels principals agents impulsors de la flota d'Optimist i de la primera Escola de Vela. **Antoni Sabaté Moreno** (Badalona, 1940), propietari d'una empresa de construcció i reparació de maquinària a Sant Adrià del Besòs, que va arribar a treballar per a importants clients com Martini, Schweppes, Henry Colomer o Colònia Puig. El Sr. Sabaté va arribar de casualitat a Sant Feliu, l'any 1974, fent-se soci del Club al cap de dos anys. Va obtenir una qualificació alta en treure's el títol de capità de iot, de manera que l'any 1995 el cap de l'Estat Major de la Armada Espanyola va concedir-li, juntament amb sis alumnes-capitans més, la possibilitat de navegar amb el *Juan Sebastián Elcano*, on anaren des de la Escuela Naval Militar (Marín, Pontevedra) fins a Cadis. Entre 2007 i 2018 va ser membre del Comitè d'Apel·lació de la Federació Catalana de Motonàutica. També va entrar a la Junta **Ramon Serra Matas** (1935-), que es dedicava a un negoci familiar del suro a Sant Feliu i havia participat en diverses regates del Club. Es va treure els títols de patró i capità de iot en els cursos or-

ganitzats pel Club i va ser membre de la Junta del 1980 al 1992, els últims vuit anys com a tresorer. **Josep Mediñà Dotres** era propietari d'una gestoria especialitzada en tràmits nàutics a Girona i un assidu a les regates. **Enric Zerbst Rebollo** era un guixolenc aficionat al cinema amateur i a la pesca esportiva. **Robert Brell Parladé**, advocat gironí i president del Club Nàutic entre 2010 i 2012 (veure pàg. 212). **Max Traschler Fuster**, propietari d'una fàbrica de suro a Sant Feliu. **Jordi Raich Vidal**, propietari d'una fàbrica de filatures i confecció a Barcelona. **Carlos Ramos Marca**, agent immobiliari a Sant Feliu. **Ubaldo Martínez Salva**, taxista ganxó. **Antoni Lloret Soley**, propietari, primer, d'una botiga d'objectes de regal a Sant Feliu, i, després, d'una botiga de joguines i articles d'esport i platja. A més de formar part de la Cambra de Comerç de Sant Feliu, en els anys 80 Lloret va ser membre de l'Associació Turística Guixolenc. **Josep-Lluís Sibils Ensesa**, fill de Josep Sibils Palau, un dels promotors del Club Nàutic, i de Carme Ensesa. **Miquel Murlá Janó**, propietari de l'històric i reconegut Hotel Murlá de Sant Feliu de Guíxols. **Jaume Ferré Font**, arquitecte municipal de Sant Feliu de Guíxols. **Robert Vallribera Fius**, que es dedicava a arreglar velers i era regidor delegat de parcs i jardins de l'Ajuntament de Sant Feliu l'any 1984. **Francesc Carbó Brossa**, propietari de la ferreteria Can Carbó a Sant Feliu. I **Frederic Nadal Arraut**, propietari de Manufacturas Nadal a Barcelona, empresa especialitzada en l'elaboració de segells de goma, entre altres coses.

/// Petites reformes i alguna adquisició

Durant l'etapa presidida pel Dr. Jordi Bosch, la Junta Directiva va ser la primera en poder gaudir plenament de la seu social inaugurada l'any 1973 a la zona del Fortim. Tot això, encara mancaven algunes coses per acabar. De manera que la primavera de 1978 es va empedrar la zona destinada al rodatge d'embarcacions i el moll de grues amb llambordes artificials (vegeu foto a la dreta), així com es va poder dur a terme una aspiració. En realitat aquesta acció s'havia intentat realitzar sis anys enrere, però l'Ajuntament l'havia denegada.

A més a més, el 20 de juny de 1978 va entrar en funcionament una nova grua de deu tones i que havia d'ajudar els mariners a la càrrega i descàrrega de les embarcacions dels socis, que cada vegada anaven guanyant dimensions més grans. Aquesta grua evitaria que es tornés a repetir l'episodi que un any enrere havia afectat l'embarcació *Bara, Siroco Mk I* de Joaquim Ensesa, que havia patit una entrada d'aigua que havia impossibilitat hissar-la. Amb l'ajut d'una bomba i sostinguda amb una grua de tres tones, es va poder solucionar el problema.

La nova grua del Club Nàutic treballant durant la regata Mare Nostrum, 1979. Arxiu CNSFG

Pels volts de 1981, coincidint amb l'arribada de Joaquim Pla a la presidència, el nombre de socis del Club ultrapassava els 400 i l'elevada demanda d'amarradors a l'estiu requeria que s'instal·lessin passarel·les a la zona de l'escullera i s'ocupés una quantitat de moll més àmplia. Per aquest motiu, l'Associació Turística Guixolencs va proposar, el juliol de 1982, que es creés una base nàutica, encara que pocs anys després es va decidir descartar-la per la polèmica ocasionada. D'altra banda, aquell 1982 també va ser l'any en què el Club, a favor de la sostenibilitat energètica, va equipar la seva seu social amb dutxes i dues plaques solars que generaven aigua calenta.

Moment de la competició de motonàutica Offshore, juny de 1978. Arxiu CNSFG

La zona del moll propera a les grues del port de Sant Feliu, amb les noves llambordes artificials

La benzineria del Club que funcionava per aquell temps, dècada de 1970. Arxiu CNSFG

L'antic edifici del Club, que a partir de 1973 va passar a ser la seu de l'Escola de Vela, dècada de 1970. Arxiu CNSFG

/// L'hivern i la barca

“La primera barca que es va passar fondejant un hivern al Club va ser una de meva, el *Gus*”, explica Joaquim Pla. “Era un *barquet* petit de 7 metres i pico, però el vaig voler deixar un hivern allà per assentar un precedent, perquè llavors hi havia una oposició oficial. I a partir d'aquí s'hi varen anar deixant alguns barcos a l'hivern que primer estaven fondejant al mig, sense palanca ni res. Les palanques a l'hivern les *tenies* d'enretirar, sinó la mar te les hagués desmuntat. I amb el temps a l'hivern es va començar a deixar alguna palanca i es va revitalitzar un xic. Calia donar una mica de sensació de caliu”.

Barques amarrades al Club Nàutic i sobrevivint a un temporal d'hivern, dècada de 1970. Arxiu CNSFG

Pel que referia a l'etapa de Valentí Provencal, val a dir que la manca de lloc per a embarcacions de socis i passavolants va propiciar que el Club sol·licités més espai a la zona de l'escullera. Per aquest motiu hi havia la voluntat de reconvertir el port, tot presentant diferents projectes que n'avaluaven el possible paper que hi podria arribar a desenvolupar el Club Nàutic. Degut a la manca d'espai a les instal·lacions del Club, es va celebrar una reunió extraordinària de socis a l'Hotel Murlà, en la que es va informar del nou projecte de remodelació del port, que apostava per la construcció d'una escullera exterior. Tanmateix, l'opció es va desestimar.

La barca Moreneta en una imatge de l'octubre de 2004. Arxiu CNSFG

Així mateix, en aquells anys es va comprar una barca de pesca amb una proa molt alta. Batejada com a *Moreneta*, era una vaca petita adquirida a Vilanova i la Geltrú que havia de servir per aixecar els morts i facilitar el muntatge i desmuntatge de les instal·lacions del Club en començar i acabar la temporada.

El personal del Club

Des de 1976 i fins al 1992 el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols va incorporar nou personal a la plantilla, especialment mariners que es feien càrrec de les tasques de manteniment de les instal·lacions i de les embarcacions dels socis de l'entitat. En aquells anys van ser nombrosos els mariners de temporada que van desfil·lar els estius pel Club. Tanmateix, els que van estar-hi més temps, al costat dels mariners fixos Jaume Micó Viñas i Hilari Noguerón, van ser l'Andrés García, l'Abel Cortada, en Santiago Reyner, en José Ramon García i en Lluís Doltra.

Malgrat haver-hi una seu social, una escullera i passarel·les, alguns mariners recorden com en aquells anys els temporals continuaven afectant a bastament la zona i els dificultava la feina, en ocasions convertint-se en molt perillosa. Precisament tant l'Hilari, l'Andrés i en Jaume no oblidem un fort temporal que hi va haver l'any 1980. Anys enrere Micó ho explicava d'aquesta manera: "Recordo durant un temporal que les onades cobrien l'escullera del moll, varem haver d'anar a deslligar el veler *Tamoa* del Sr. Cros, que es perdia amb el patró (que era un home gran) a bord cridant. Varem anar-hi amb un bot per tal de tallar les amarres, per la qual cosa vaig haver de pujar al moll i, mentre tallava els caps, una onada em va tirar a l'aigua, per sort sense conseqüències. Varem tenir l'embarcació en roda per tal d'aguantar tots els cops de mar." Aquella mateixa experiència l'Hilari la recorda horrososa: "Vaig sentir que venia el vent del mar i em vaig arrambar al moll, a l'escullera, i en Jaume estava ajupit al barco ja desamarrat. A mi em va saltar tota la mar per sobre i, quan va passar, en Jaume no hi era. El bot *Ester* estava donant voltes per allà i per sort van poder agafar-lo". I l'Andrés, que també hi era: "*Un día a últimos de septiembre hubo un temporal. Toda la zona ya estaba desmontada, pero Jaume cayó al agua. Tuvimos suerte, la verdad es que nos asustó bastante...*".

Cap a finals de la dècada de 1970 es van produir noves incorporacions a la plantilla del Club Nàutic. D'una banda, es va afegir la figura d'un sereno, que havia de vigilar l'edifici del Club i el port dia i nit. De l'altra, el 1979 es va incorporar un oficinista que treballaria al costat del gerent Joan Albó. Per a aquella vacant es va contractar, l'any 1979, a Mª Carmen Beltrán Romera, una feina que Quito Pi rellevaria l'any 1990.

El bot Ester, propietat del Club Nàutic, 1974. Hi apareixen Jaume Conet i Francesc Soler Lladó. Arxiu CNSFG

La llanxa pneumàtica de salvament del Club Nàutic, c. 1974. Hi apareix Joaquim Ensesa d'esquenes. Arxiu CNSFG

Retrat del sereno Hilari Noguerón Escardó, pare de l'exmariner, durant les hores de vigilància del Club, 1976. Arxiu CNSFG

Quito Pi i Jaume Micó Viñas al bar del Restaurant Club Nàutic amb el metre a la dreta, principis de la dècada de 1990. Arxiu personal Jaume Micó

Noves incorporacions de personal

- **Manel Albalat Piñol**, director de l'Escola de Vela (1978-1983)
- **Xavier Casals Matute**, monitor (1978-1986), director de l'Escola de Vela (1983-1986), director del Centre de Tecnificació de la Vela (1986-1987) i entrenador del Centre (1987)
- **Abel Vidal Cortada**, mariner de temporada (1979-1995)
- **Santiago Reyner Sagué**, mariner de temporada (1979-1988)
- **José Ramon García**, mariner de temporada (1979-1994)
- **Mª Carmen Beltrán Romera**, auxiliar administrativa (1979-1990)
- **José María López Sánchez**, mariner (- 1979) i sereno (1979-2004)
- **Lluís Doltra Peñalver**, mariner de temporada (1980-2000), mariner (2001-2006) i contramestre (2006-2014)
- **Enric Codina Casulleras**, monitor de vela (dècada de 1980)
- **Àlex Ensesa Casulleras**, monitor de vela (dècada de 1980)
- **Santi Ensesa Casulleras**, monitor de vela (dècada de 1980)
- **Carlos Raich Cabarrocas**, monitor de vela (dècada de 1980)
- **Josep Mediñà Maspoch**, monitor i director de l'Escola de Vela i del Centre de Tecnificació de la Vela (mitjans dècada de 1980 - principis dècada de 1990)
- **Pere Rimbau Muñoz**, monitor de l'Escola de Vela i entrenador del Centre de Tecnificació de la Vela (dècada de 1980 - principis dècada de 1990) i director de l'Escola de Vela (c. 1991 - 1995)
- **Ricard Llonch Fontanet**, monitor de vela (mitjans de la dècada de 1980 - principis de la dècada de 1990)
- **Pere Llonch Fontanet**, monitor de vela (mitjans de la dècada de 1980 - principis de la dècada de 1990)
- **Toni Serra Clapés**, monitor de vela (1987- 1995)
- **Joan Cosp Costa**, monitor de vela (1986 - 1990)
- **Anna Barbé Mundet**, monitora de vela (1987- principis dècada de 1990)
- **Mª Ángeles Casas Valenzuela**, neteja (1988-1999)
- **Diego Ramón León García**, mariner de temporada (1990-1995)
- **Javier Pi Marí**, auxiliar administratiu (1990-1995) i cap d'administració (1996-2014)
- **Maribel Rivas Batista**, personal de servei del Restaurant Club Nàutic (1990-2014), responsable del Tinglado (2015-)
- **Jordi Calabuig Serra**, ajudant de mariner (1992-1993 i 1995)

/// Quito Pi, tot un fitxatge

Quito Pi a les oficines de la primera seu social del Club. Arxiu CNSFG

Javier Pi Marí, més conegut com a Quito Pi, va néixer l'any 1958. Va començar a treballar al Club com a monitor de l'Escola de Vela pels volts de l'any 1973. Ben aviat, però, va esdevenir responsable del Comitè de regates. "Un dia van demanar-me si podia quedar-me vigilant un moment una regata mentre anaven a missa, i a l'hora de sopar encara hi era!". Des d'aleshores, va decidir treure's el títol de jutge de regates, de manera que va passar a fer-se càrrec de les competicions del Club. Amb el temps en Quito va entrar a treballar a les oficines del Club. Això era l'any 1990, quan va entrar d'auxiliar administratiu. Hi va estar ben bé fins al 2014. Tanmateix, ha estat una persona clau per al bon funcionament del Club ja que hi ha estat implicat pràcticament en tots els àmbits. És per això que l'any 2014 el Club va fer-lo soci d'honor després de tota una vida de dedicació.

En Quito és la memòria viva de la història del Club Nàutic. L'any 2012 va publicar el llibre *Sant Feliu de Guíxols mariner. Petita història del darrer segle*, editat pel Club Nàutic de la Ciutat. Va ser ell qui va treure a la llum els orígens i els esdeveniments posteriors que han tingut lloc a l'entitat, de manera que és gràcies a ell que avui podem conèixer i difondre totes aquestes informacions del passat i del present del Club. Segons Joaquim Pla Bartina, "de jove era l'únic jutge de regates que hi havia allà i sempre col·laborava amb el Club i organitzava les coses, fins al punt que vaig proposar que l'incorporessin al personal, entre altres coses perquè tingués un sou. I va donar un rendiment realment bo, s'hi va integrar perfectament".

/// Andrés García, tercer contramestre

Andrés García fotografiat al Club, desembre de 2001. Arxiu CNSFG

Nascut el 1941 a Cortes de Baza (Granada), Andrés García Roca va arribar amb 14 anys a Sant Feliu de Guíxols, on va començar elaborant i venent gelats els estius, amb el seu *carrillo* de color blau de la casa dels gelats Pérez que passejava per la Ciutat, motiu pel qual molta gent de Sant Feliu el coneix. Va entrar a treballar al Club l'any 1964 com a mariner de temporada, una feina que va alternar els hiverns amb la de paleta. Quan el 1970 es van construir els molls del Club, l'Andrés hi va estar involucrat com a cap encarregat de l'empresa constructora COPAYBA, a qui s'encomanà la construcció de la primera seu social. Específicament l'Andrés va construir el magatzem de veles i l'edifici de l'entrada, primera secretaria, que després seria Escola de Vela. Va ser mariner de temporada del Club fins al 1997, mariner entre 1998 i 1999 i contramestre entre 2000 i 2006, en substitució de l'Hilari Noguerón. Andrés es va jubilar el 2006, i el Club li va fer un sopar d'homenatge que ell recorda gratament.

Abans d'entrar a treballar al Club, l'Andrés "no había trabajado nunca en la mar. Conseguí sacarme la patronía con un barco de 12 metros. Me saqué el título de escafandrista para bucear, además de otros títulos". L'Andrés recorda com en els primers anys el Club era una gran família: "íbamos juntando las propinas en un bote y al final de temporada nos íbamos todos a comer con las señoras".

/// Offshore, vela i creuers

Una de les principals activitats de l'esport nàutic a Sant Feliu de Guíxols va ser liderada pel Club Nàutic a finals de la dècada de 1970. Es tractava del **Trofeu Costa Brava Offshore**, una competició de motonàutica que portaria el bo i millor del món d'aquesta modalitat esportiva a la Ciutat. Per a tal esdeveniment, havia estat clau la figura d'Àngel Rincón, aleshores president de Patrons de lot i membre de la Junta Directiva del Club Nàutic, gràcies al qual es va aconseguir que part d'aquesta competició mundial es celebrés a Sant Feliu. Així doncs, l'any 1977 va tenir lloc a la Ciutat una de les proves puntuables per al "San Grifit Memorial Trophy", un campionat mundial per a llanxes offshore de les categories I, II i III. El mateix Rincón, al costat del representant de la Federació Catalana, Joan Lliguer, va presidir l'organització de la prova, que va tenir lloc el 19 de juliol. Hi van participar un total de 18 embarcacions. L'esdeveniment va ser concorregut per molta gent, disposada a l'escullera per presenciar el pas de les ràpides embarcacions per davant del port.

Trofeu Costa Brava Offshore 1977. Arxiu CNSFG

Prova Offshore, dècada de 1970. Arxiu CNSFG

La grua descarregant el Diamant per a la competició de motonàutica Offshore 1978. Arxiu CNSFG

L'Aitalia II navegant per aigües de Sant Feliu durant la competició d'Offshore 1978. Arxiu CNSFG

Un any després, es va celebrar una prova del Campionat d'Europa de motonàutica a Sant Feliu, on es van presentar *Cigarette*, *Dry Martini*, l'impressionant monobuc d'alumini *Alitalia I*, i el catamaran de fusta *Yellowdrama*. El 1979 es va tornar a celebrar una nova edició, encara que el mal temps va deslluir la competició. La darrera edició puntuable per al Campionat d'Europa es va celebrar l'any 1980, fet que va conduir l'any següent a organitzar el Campionat d'Espanya per a classe III.

La grua descarrega embarcacions per a l'Offshore 1978. Arxiu CNSFG

El públic atent a l'embarcació Martini Racing en un moment de l'Offshore. Arxiu CNSFG

Embarcació participant de l'Offshore 1977. Arxiu CNSFG

Acte de lliurament dels premis als campions del Trofeu Costa Brava Offshore 1978. Arxiu CNSFG

Un participant s'enfila a l'embarcació en acabar la prova, Offshore 1978. Arxiu CNSFG

Lliurament de premis durant l'Offshore 1977. A l'esquerra, el Dr. Jordi Bosch fa un parlament. Arxiu CNSFG

La competició Offshore 1979 que va tenir lloc a Sant Feliu va ser portada de La Vanguardia el dia de Sant Joan de 1979. També la pàgina 3 es dedicà sencera a l'esdeveniment esportiu. Arxiu La Vanguardia

D'altra banda, en aquests anys de principis de la dècada de 1980 va continuar organitzant-se la **prova de regularitat Costa Brava**. En l'edició de 1980, una forta tramuntanada va provocar l'enfonsament de l'embarcació del participant Xavier Casals quan tornava d'Empuriabrava, fet que va precipitar el final de la cursa. Aquesta competició va deixar de programar-se el 1984, fins que va ser recuperada el 1988 conjuntament amb el Club Nàutic de Cala Canyelles. En aquella ocasió la competició, que desapareixeria definitivament el 1993, va adquirir un caire més festiu.

Va caldre esperar fins a l'any 1988 per tornar a testimoniar una prova de velocitat nàutica a Sant Feliu de Guíxols. Aquell any la Federació Catalana va proposar al Club Nàutic la realització d'una prova puntuable per al **Campionat de Catalunya i d'Espanya de pneumàtiques**. D'ençà, anualment i fins al 2016, la prova es va continuar duent a terme a la Ciutat com a Campionat de Catalunya, fins que l'afició per la motonàutica va començar a davallar. En quant a la **vela lleugera**, el període comprès entre 1976 i 1992 va

viure una etapa amb puges i baixes. Es van celebrar **Campionats de Catalunya** per a Optimist de la classe A l'any 1982 amb un total de 47 inscrits, així com júnior el 1975 i 1976 amb 31 i 28 participants, respectivament. L'any 1978 i el 1983 es van celebrar per a l'absolut, en el primer dels quals hi van competir 32 embarcacions. D'altra banda, a principis dels anys 80 es continuaven organitzant els **Trofeus Costa Brava i Baix Empordà** per a classe Optimist, que eren trofeus organitzats per diversos clubs de la zona. La regata de 12 de febrer de 1983 (Trofeu Baix Empordà) fou especialment dura per les inclemències meteorològiques, ja que va arribar a nevar. D'un total de 16 participants, 10 van creuar la sortida i només 4 van finalitzar la prova. El 1985 la prova Baix Empordà es va convertir en Trofeu Xènia i va aconseguir ser Trofeu de l'Associació de Patrons, a més de passar a incloure un esdeveniment divertit com la **regata de veterans** protagonitzada principalment pels pares i mares dels Optimist participants. L'escena devia resultar si més no divertida ja que mentre els progenitors navegaven, els seus fills, membres del Comitè de Regates, els donaven instruccions per liderar la "competició".

Organitzar un Offshore

L'Offshore era una competició nàutica que comportava un ingent volum de feina d'organització així com una despesa econòmica considerable. Per a celebrar-lo, era necessari instal·lar una emissora suplementària al Molí de les Forques de Sant Feliu de Guíxols, portar un camió cubà de combustible especial, adequar el moll de càrrega per a boxes, i mobilitzar i coordinar embarcacions i mitjans aeris. En l'edició de 1977, per exemple, un helicòpter, el dragamines *Llobregat* i un bon nombre de naus es van ocupar de controlar la prova en un espai marítim que anava del Cap de Creus fins a Arenys de Mar. Els esforços que s'hi dedicaven eren grans, però sembla ser que eren recompensats. L'any 1979, un articulista constata que "el despliegue organizativo llevado a cabo por el Club Náutico Sant Feliu de Guixols (...) fue catalogada por los pilotos como una de las más perfectas de Europa. (...) Los detalles se cuidaron al dedillo".

Les embarcacions de vela lleugera classe 420 a punt per a una regata, any 1980. Arxiu CNSFG

Les mares Optimist

“De regates en vam començar moltes d’Optimist”, comenta l’exmariner Hilari Noguerón. “Jo m’ho passava bé quan les mares portaven les criatures a les regates, perquè llavors les feien elles”, explica mentre recorda les regates de veterans que es feien en aquells anys. “Els hi muntàvem un triangle per dins el moll, i era un xou eh, potser alguna ho feia més bé però la majoria no se’n sortia massa bé. Rèiem molt, allò sí que era un xou!”

Una mare competint en la regata de veterans de 1975.
Arxiu CNSFG

“ el Trofeu Samaranch va gestar-se amb motiu d’una visita que el juliol de 1989 els directius del Club Nàutic van fer a Juan Antonio Samaranch, president del Comitè Olímpic Internacional, soci de l’entitat ganxona des de 1960 i soci d’honor des de 1980

Juan Antonio Samaranch, a l’esquerra, signant una bandera olímpica. A la seva dreta, Joan Albó, Josep Pi (Pepín) i Miquel Murlà, juliol de 1989. Arxiu CNSFG

Sortida d’una regata de creuers, 1980. Arxiu CNSFG

Lliurament de premis del XI Trofeu Ciutat Sant Feliu de Guíxols, 1985. Arxiu CNSFG

També és notable esmentar que entre 1977 i 1979 es va celebrar el **Trofeu Meursing**, organitzat per un holandès ganxó d’adopció, i pensat per a creuers, embarcacions de vela lleugera i Optimist. Com a curiositat, aquesta regata seguia la PNE (Pauta Nacional Española), que era “una compensació de temps que anava variant en funció dels resultats de cada vaixell”, explica Quito Pi. El ràting variava en funció dels resultats, i hi havia un temps límit per a tothom.

No obstant, si bé hi va haver una regata de vela lleugera important en aquest període, i que encara existeix en l’actualitat, aquesta va ser el **Trofeu J. A. Samaranch**. La regata va gestar-se amb motiu d’una visita que el juliol de 1989 els directius del Club Nàutic, Joan Albó, Josep Pi i Miquel Murlà, van fer a Juan Antonio Samaranch, aleshores president del Comitè Olímpic Internacional, soci de l’entitat ganxona des de 1960 i soci d’honor des de 1980. Va ser en aquella trobada quan, després que els membres del Club detallessin les activitats organitzades per l’entitat, Samaranch va proposar la creació d’una prova de categoria, una regata de vela, que portés el seu nom i en la que ell mateix lliuraria els trofeus. A més, en el decurs de la visita, Samaranch va autoritzar que s’hissés una bandera olímpica que havia firmat per al Club. El trofeu era puntuable per a la selecció catalana de la classe 420 i es va celebrar per primera vegada els dies 10 i 11 de març de 1990 al port de Sant Feliu, en la qual hi van participar 28 embarcacions.

La regata de veterans del 1975. Arxiu CNSFG

El 1981 el **Windsurf** va anar guanyant terreny a les embarcacions de vela lleugera, de manera que en aquell any el calendari d'estiu es va limitar exclusivament a una Open, dues regates per a Windsurf i tres per a Optimist A i B i dues per a Optimist C. Un any més tard, la vela lleugera pràcticament havia desaparegut del Club. Tanmateix, la moda del Windsurf va ser passatgera ja que hi havia una nova fornada de joves regatistes sortits de l'Escola de Vela ganxona que lideraven l'afició per a la vela lleugera. Per això, i de manera progressiva, es van anar recuperant les regates d'aquesta modalitat, com el Trofeu Garbí de 1986, creat primer per a Optimist i després per a Europa, Vaurien i 420, que es va celebrar fins a l'any 1990. De la mateixa manera que es va recuperar el Trofeu Sant Elm Open, que es celebraria fins a l'any 1998, el 1987 es va començar a celebrar el Trofeu Gus per a Vaurien, 420 i Europa i els Trofeus Tallamar i Falux, del quals se'n faria una darrera edició el 1991 i 1998, respectivament, per la manca de participants.

En aquesta etapa del Club es van realitzar diverses **regates de creuers**. En el calendari de creuers de 1977, ja hi comptaven 5 regates diferents: Trofeus Cayuco, Cassiopea, BIM, Larus, i la més important, E i L de Olano, que era la que anava i tornava fins a Les Medes. A la vegada es va organitzar una **regata fins a les Balears**, de la que el Club ganxó en va ser pioner a partir del 28 de juliol de 1978. El punt final d'aquella regata, de la que se'n van fer nombroses edicions, era Ciutadella. La competició havia sorgit arrel d'un

viatge que dos socis del Club ganxó havien fet el 1976 des del port de Sant Feliu fins a les Illes amb embarcacions de menys de nou metres d'eslora. A la regata hi van participar 10 embarcacions diferents: *Drac Groc* de Santiago Mestre, *Gudrun III* de Ricard Lavilla, *Kalamar III* d'Enric Julià, *Nunki* de Joaquim Falgueras, *Cayuco* de Pau Nobell, *Gudrun II* de Jaume Mascaró, *Gudrun VI* de Joaquim Coello i *Inpavic* de Francesc Sagué. Un cop els tripulants es van donar compte que la regata no resultava perillosa, aquesta es va continuar realitzant fins a l'any 1996. Durant un període determinat, la regata va passar a anomenar-se Trofeu Tertuliana arrel del patrocini de Robert Brell.

Dins de la modalitat de creuers, el Club també va organitzar per aquells anys altres proves, com Les Medes, la regata més important del calendari social. Es coneixia popularment com a **regata de Les Medes**, però en un moment donat va passar a anomenar-se Trofeu Enrique i Luis de Olano, amb l'excepció de l'any 1983, ocasió en la que es va batejar com a Trofeu XXV Aniversari. D'aquesta regata convé recordar l'edició de 1980, que va resultar emocionant pel fet que la manca de vent va obligar a totes les embarcacions a retirar-se. No obstant, el *Red Shadow* i l'*Appex II* van continuar. En faltar una hora per acabar la prova, l'*Appex II* de Josep Medià va creuar la línia i va declarar-se campió, seguit del seu contrincant a menys de cinc segons. En guanyar dues vegades consecutives, el 1981 l'*Appex II* de Medià va endur-se la Copa Luis de Olano.

El Drac Groc, propietat de Santiago Mestre Rojo en la dècada de 1980. Arxiu Família Raich

Un moment del Trofeu Tertuliana en el trajecte cap a Ciutadella, 1986. Arxiu CNSFG

Sortida del Trofeu Tertuliana a Sant Feliu de Guíxols, 1986. Arxiu CNSFG

Un moment del Trofeu Tertuliana, una regata de creuers fins a Ciutadella, 1986. A primer terme apareixen Robert Brell i Joan Albó. Arxiu CNSFG

El triomf de l'Appex II

En les dues edicions de la regata de Les Medes de 1980 i 1981, l'Appex II de Josep Mediñà Dotres va resultar-ne triomfador. Després d'haver guanyat dues vegades consecutives, doncs, la tripulació s'enduia el Trofeu Enrique i Luis de Olano. "La regata era llarga i complicada", assegura Josep Mediñà Maspoch, "i en les dues vegades que vam guanyar el meu pare en va escriure uns textos". El 2006, en complir-se 25 anys del triomf de la tripulació, Josep Mediñà Dotres va fer-los arribar el recull de memòries que havia escrit mentre tripulaven. Certament aquests textos esdevenen un record memorable del que va ser aquella competició, la més antiga i la més important del Club, i que ens esbossen un somriure cada vegada que els llegim per la gràcia amb què Mediñà va saber-los escriure.

Els tripulants de l'Appex II recollint el trofeu amb el seu veterà patró Josep Mediñà Dotres. D'esquerra a dreta, Xavier Mas Pla, Joaquim Pla Manuel-Rimbau, Pere Rimbau Muñoz i, assegut, Josep Mediñà Maspoch, 1981. Arxiu CNSFG

I haver hissat i arriat Spy al menys cinc vegades.

Passant el Cap de Sant Sebastià ens porten una avantatge de uns 200 metres. Ha entrat per fi el Garbí però molt obert i podem fer rumb directa. Fa estona que estic pensant que la regata d'avui i la del any passat son ben iguals. Així estàvem, en el mateix lloc, amb les mateixes distàncies i cenyint el mateix angle de vent, només que en lloc de anar amurats a babord, ho feiem a estribord. Si ara ells passen les formigues per fora i nosaltres per dins com en el 80, els atraparem.

Tal dit tal fet, enfront de La Fosca anem tots dos plegats, i tinc la seguretat de que els guanyarem, perquè ara, a l'entrada de fosc, caurà el Garbí i entrarà el terralet i amb poc vent i nosaltres sens hèlice, no podran seguir-nos.

Però les coses no passen com jo volia doncs davant Palamós veiem venir un xàfec per l'amura d'estribord, ens posem la roba d'aigua i ens arriba la pluja amb un vent molt fort. Hem de agafar un ris a la major i posem rumb a terra, mentre el Red Shaduw arrumba al mar.

En separem, es completament fosc i el molt pillo no encén les llums de posició (això els hi ensenyarem nosaltres l'any passat), i els perdem de vista. Si els angelets no hi posen remei, haurem perdut la regata ja que amb aquest vent ells son inabastables.

I els angelets hi posen remei de presa, Al cap de mitja hora amaina, i el vent baixa a 10 nusos. Es el vent ideal per lluitar contra Red Shadow, però hem de saber on es. Depèn de la distància que ens porti, per guanyar o sortir derrotats a la meta.

Vint minuts més tard, i quant ja els ulls ens feien pampallugues de tan de voler traspassar la foscor, en Pere exclama: "Ja el veig!", "Per l'amura de babord!". Efectivament, poden distingir una ombra difusa a uns 300 metres de la nostra proa. Així comprovem que el Red Shado (ombra roja) de nit es "ombra gris".

No l'hem de perdre de vista, i a més pensar en l'Enigma, que se ens deu haver acostat molt. En Bibi ens comunica que l'Enigma està passat Palamós, molt més aterrat que nosaltres dons veu la seva llum vermella.

Per no perdre al Red Shadow arrumben més cap a mar que ell, i així veiem la seva ombra, que va tapant les llums de Platja d'Aro, a on ens trobem en aquests moments. Ara ja no es "ombra gris", ara es "ombra negra".

Una pàgina de les Memòries del Appex II escrites per Josep Mediñà Dotres. Arxiu personal Josep Mediñà

Un tripulant de la regata Mare Nostrum sura sobre aigües ganxones, 1979. Arxiu CNSFG

Un moment de la III regata Mare Nostrum, 1979. Arxiu CNSFG

A més a més, el Club Nàutic va col·laborar en la realització d'altres activitats esportives nàutiques conjuntament amb altres entitats. Convé recordar la **regata Yamo** el 1981, una curiosa regata organitzada per l'associació que duia el mateix nom, en la que els vaixells podien navegar a motor i a vela, i on el recorregut (Sant Feliu-Formigues-Sant Feliu i Sant Feliu-Blanes) va ser realitzat per 40 participants, una xifra molt elevada.

També es va realitzar la **regata Mare Nostrum**, organitzada principalment pel Club Nàutic Garraf, una regata en solitari pel Mediterrani que es va celebrar al Club ganxó l'1 de setembre de 1979 en la seva tercera edició. Es tractava d'una cursa d'anada i tornada a la costa catalana que en aquell any i posteriors va sortir de Sant Feliu, va virar a les Balears i va acabar al Masnou. La regata es va celebrar a Sant Feliu fins al 1995, moment en què va traslladar-se a una altra seu.

/// Ses Illes a la vista!

No fa tants anys que es considerava que travessar el canal i navegar fins a les Illes Balears des de la Costa Brava era una aventura ben arriscada. Tanmateix, hi hagueren dos socis i membres de la Junta del Club ganxó que l'any 1976 decidiren emprendre l'aventura. Joaquim Pla Bartina i Josep Medià Dotres, amb els respectius vaixells *Xifias* i *Appex*, navegaren durant l'estiu de 1976 des del port de Sant Feliu fins a les Balears. Segons el mateix Pla, "cal suposar -si algú no diu el contrari- que foren les primeres embarcacions petites de la nostra costera que anaren a les Balears". A la tornada, els tripulants van proposar al Club Nàutic de fer una regata "a mar obert, fins al port illenc més proper". Tot i algunes "renitències comprensibles", la regata va despertar un gran interès en la gent del Club de manera que l'any següent es començaria a celebrar, portant els creuers des del port ganxó fins a Menorca.

Sabíeu que els ports de Sant Feliu de Guíxols i Blanes són, de tota la costa catalana, els punts més propers per arribar fins a Menorca per via marítima?

/// Fer regates per diversió

Tot i que a les regates del Club Nàutic s'hi inscrivien un bon nombre d'aficionats amb un esperit competitiu i amb una certa assiduitat, altres persones més inexpertes hi participaven ocasionalment per provar l'experiència i per diversió. Tal va ser el cas de Yolanda Albertí, vídua de Joan Albó: "Jo també havia fet regates, però tampoc era *lo meu*. A mi no m'agradava fer les regates sinó anar a navegar dues persones amb un Vaurien. Però clar, quan érem a Sa Conca ens tiràvem a l'aigua, i això no es pot fer en una regata. Una vegada jo anava amb una noia i vam arribar les últimes. *Des de luego*, perquè ens havíem tirat a l'aigua unes quantes vegades, i aquí a la *plaja* hi havia gent que ens esperava. I em penso que era en Jaume o l'Hilari que havien sortit amb una barca a veure si ens trobaven, i nosaltres vam arribar tan *panxes*... No vam anar-hi mai més a regates (riu)".

/// Una regata accidentada

El 19 d'agost de 1977, recorda Quito Pi, es va celebrar el II Trofeu BIM, una de les proves de triangle més accidentades de tota la història del Club Nàutic. Després d'una sortida nocturna, "calia localitzar, navegant a vela, tres balises assenyalades amb la seva latitud i longitud i cadascuna distingida amb una bandera diferent. La sortida es va donar enmig de la foscor, mitjançant llums i senyals fònics, amb mar i vent de gregal de força 4 (Beaufort); la classificació s'establia pel número de boies reconegudes i temps emprat. Quan ja havien efectuat la seva entrada a port tots el vaixells menys un amb resultats descoratjadors, i el temps límit s'anava esgotant, va començar a créixer la inquietud entre el Comitè d'Arribada, mancava el del Dr. Walter Lange, tripulat per ell mateix i la seva esposa, tots dos amb edats superiors als 65 anys, i la mar i el vent era cada vegada més fort". Quan faltaven pocs minuts per esgotar el termini per a l'arribada, en el mateix moment en què es començava a preparar una operació de recerca, va aparèixer el iot "informant de la correcta identificació de dues de les marques, havia pogut veure la tercera però fou incapaç d'identificar-la. Enmig de l'alegria, se'l va proclamar guanyador".

Una imatge de la Diada de la Vela Llatina a Sant Feliu el maig de 2016.
Arxiu CNSFG

Cartell de la I Diada de Vela Llatina de 1986 a Sant Feliu de Guíxols

Una darrera modalitat de vela que va ressorgir a partir de la dècada de 1980 al port de Sant Feliu va ser la **vela llatina**. En aquest sentit el paper del Club Nàutic va ser especialment rellevant, ja que va col·laborar amb l'Ajuntament de Sant Feliu, l'Associació Gironina d'Amics de la Mar i l'Association des Amis de la Mer et des Eaux de Banyuls de la Marenda, en el ressorgiment de la vela llatina a la costa catalana. Corria el 28 de juny de 1986 quan es va celebrar la **I Diada de la Vela Llatina**, en què les embarcacions havien de realitzar el recorregut des de la costa vermella francesa fins a Sant Feliu. "Era un temps en què no hi havia la facilitat d'ara de moure's, però vam fer venir barques de Cotlliure, de Banyuls... que eren les primeres que començaven a venir", explica Joaquim Pla. L'any següent es van començar a realitzar a Cadaqués, encara que sense ser oficial, on amb el temps van tenir molta més continuïtat que a Sant Feliu. No obstant, cal recordar que "tot això es va començar a Sant Feliu". El maig de 2016 es va celebrar el 30è aniversari de la I Diada de la Vela Llatina a Sant Feliu amb una trobada d'embarcacions d'aquesta tipologia que van navegar fins a la platja entre l'espigó de l'Àncora i l'antic Club Nàutic.

En relació a les activitats de **pesca**, el Club Nàutic i l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu van continuar organitzant concursos de pesca amb canya des d'embarcació. A la vegada, es va continuar fent el Trofeu Siljimocar i se'n feren de nous, com el **Trofeu ADPM i CNSFG**, un concurs de pesca nocturna; el **Trofeo Mix**, l'any 1987, i el **Trofeo Pisuca**, que ja es feia, començà a comptar amb la col·laboració del Club Nàutic des de 1986.

En aquesta etapa l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guixols va començar a recollir importants èxits esportius, sobretot gràcies a Santi Ferran Pascalet. El 1986 l'entitat va quedar subcampiona d'Espanya de pesca esportiva des de costa per equips. El 1987 Ferran va quedar campió de Catalunya de pesca esportiva amb canya des de costa, que s'organitzà el 15 de novembre a Platja d'Aro. El 28 de setembre de 1989 els pescadors esportius Santiago Mestre i Xavi Pérez van quedar els primers classificats en el Campionat Provincial de Pesca Mar-Costa. El 29 de setembre de 1990 Santi Ferran va quedar subcampió del Campionat provincial de pesca i, l'octubre de 1991, va guanyar el XXIII Campionat d'Espanya de pesca des de costa modalitat Absoluta, mentre que Xavi Pérez va assolir el II Campionat d'Espanya de pesca des de costa modalitat Juvenil, ambdós celebrats a Ceuta. El juny de 1992 Ferran va quedar campió d'Espanya absolut de Pesca a Marbella. Joan Movilla va quedar segon en la classificació general.

L'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guixols es declara subcampiona del Campionat d'Espanya de Pesca Esportiva per equips de l'any 1986. Arxiu CNSFG · Santi Ferran

/// Més cursos, més matriculats

Durant les presidències dels Srs. Bosch, Pla i Provensal, el Club va continuar organitzant cursos per a l'obtenció de titulacions nàutiques. Aquests exàmens reunien una mitjana de 200 persones per convocatòria, de manera que constituïen una activitat realment important per al Club. Fins i tot en l'examen del 13 de desembre de 1987 s'hi van presentar alguns esportistes famosos, com els futbolistes de l'Espanyol José Moratalla i Víctor Muñoz i el del Barça Àngel Pichi Alonso.

El juny de 1992 es va realitzar la darrera convocatòria per a aquestes titulacions que no requerien de pràctiques, i va ser multitudinària. Hi van participar milers d'aspirants procedents de diferents punts d'Espanya. Per a poder-los encabir, es van adequar les instal·lacions del Club, el bingo de l'Hotel Murlà i l'Auditori Municipal de Sant Feliu. Després d'això, els exàmens per a l'obtenció de títols nàutics es van centralitzar a Barcelona i a Girona. Actualment, al Club s'imparteixen cursos de *Titolín* per a patró d'embarcacions a motor.

/// Petits grans èxits de l'Escola de Vela i el Centre de Tecnificació de la Vela

Amb el pas del temps, l'Escola de Vela que el Club va originar, a instàncies de Joan Albó, l'any 1970, va començar a donar els seus fruits. Després d'una primera dècada d'integració de l'esport nàutic en els infants de Sant Feliu i voltants, l'octubre de 1980 el centre va recuperar els cursets en els caps de setmana d'hivern per a les escoles de la Ciutat, primer per a Optimist i més tard per a Vaurien. Aquesta iniciativa va ser molt ben rebuda, de manera que el 1985 va rebre el suport del Departament d'Esports de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona i l'Ajuntament de Sant Feliu, precipitant així el naixement de l'Escola de Vela i Activitats Marineres, que desenvoluparia la seva tasca en dos torns compresos entre els mesos de novembre i maig.

Entre 1983 i 1986 l'Escola de Vela i Activitats Marineres va estar dirigida per Xavier Casals Matute. Per aquells anys el Club contribuiria a expandir la formació de vela en els joves, ja que el 1986 va aconseguir la concessió d'un Centre de Tecnificació pensat primerament per a la classe Vaurien i després per a 420. Josep Mediñà i Pere Rimbau n'eren director i entrenador, respectivament, i en un temps determinat comptaren amb la col·laboració dels entrenadors Xavier Casals, Miguel Gómez, Josep Sarquella i Rocco Rojas, els tres últims escollits en nom de la Federació Catalana de Vela.

Un jove alumne Toni Serra amb un Optimist antic de l'Escola de Vela, 1980. Arxiu personal Toni Serra Clapés

Campionat de Catalunya classe Optimist B, Badalona, on l'Escola de Vela va participar, abril de 1985. Arxiu CNSFG / Campionat de Catalunya classe Europa, celebrat al Masnou el març de 1985. Arxiu CNSFG

▀ Xavier Casals, el primer regatista internacional de l'Escola

Es diu Xavier Casals Matute, té 57 anys i és l'actual advocat del Club Nàutic. L'any 1968 es va inscriure a l'Escola de Vela, on s'hi va formar entrenant amb Optimist. Amb el temps va canviar a la classe 420. Des de l'any 1978 i fins al 1986 va ser monitor de l'Escola, així com director entre 1983 i 1986.

Entrenant amb la classe 420, va participar en nombroses regates nacionals i internacionals. L'any 1979 va ser seleccionat per a l'equip nacional d'aquesta classe i va participar en els campionats del món a Setúbal (Portugal, 1979), Quiberon (França, 1980) i Portsmouth (Regne Unit, 1982). En tots tres va quedar ben classificat. Com que va ser el primer regatista de l'Escola de Vela que va participar en un campionat mundial, l'any 1980 el Club li va retre homenatge i li va fer entrega d'una placa commemorativa.

▀ Manel Albalat, campió del món

Abans de ser director de l'Escola de Vela del CNSFG, Manel Albalat Piñol (1954-) ja era regatista de vela lleugera del Club de Vela de Palamós, del qual el seu pare n'havia estat un dels principals impulsors. Albalat ja havia competit internacionalment assolint importants èxits. L'any 1973 havia guanyat el Campionat d'Espanya júnior i s'havia proclamat campió del món júnior. Aquell mateix any havia rebut la insígnia d'or de la Federació Catalana de Vela i la medalla d'or de la Federació Espanyola. I, l'any 1974, havia guanyat el Campionat del Món sènior en classe 470, motiu pel qual va ser guardonat amb una nova medalla d'or de la Federació Espanyola i una medalla al mèrit esportiu.

ROVIRA Y CASALS ESTAN OCTAVOS EN EL MUNDIAL DE «420»

St. Pierre - Quiberon, 26. (Efe.)— Los españoles Rovira y Casals se han clasificado en quinta posición en la cuarta regata de los Campeonatos del Mundo de la clase «420», que se ha disputado hoy en St. Pierre - Quiberon, con viento de fuerza 5.

La victoria fue para los israelitas Brockman y Friedlender, que con esta nueva victoria refuerzan su posición al frente de la clasificación.

Clasificación de la cuarta regata
1. Brockman - Friedlender (Israel)
2. Knowles - Korte (Nueva Zelanda)
3. Korte - Bracht (Alemania Occ.)
4. Jaffrezic - Berthonneau (Francia)

5. **Rovira - Casals (España)**
Clasificación general
1. Brockman - Friedlender (Israel), 3 puntos
2. Jaffrezic - Berthonneau (Francia), 21
3. Brenak - Mikuelis (Francia), 27,7
4. Goux - Dumortier (Francia), 43
5. Braun - Kenney (Estados Unidos), 44,4
8. **Rovira - Casals (España), 50**

Notícia de la bona classificació de la parella Rovira-Casals al Campionat del món de 420 celebrat a Quiberon el 1980. El Mundo Deportivo, 27 d'agost de 1980, p. 30. Arxiu El Mundo Deportivo

Els joves del Centre de Tecnificació de Vela del Club abans de sortir cap a Vitòria per participar a la regata TAP Copa d'Espanya de Vaurien al pantà d'Uribarre, 1988. Arxiu personal Toni Serra Clapés

Els participants al Campionat d'Espanya de Vaurien a Vitòria, 1988. D'esquerra a dreta, drets: Josep Mª Falgueras, Francesc Rutllant, Mar Pla, Quim Gimbernat, Toni Serra, Josep Mediñà i Joan Cosp. Ajupits: Meki Rutllant, Pere Rimbau, Ester Gelabertó, Anna Barbé i Melanie Xargay. Arxiu personal Josep Mediñà Maspoeh

Sortida dels joves regatistes del Centre de Tecnificació cap a Menorca, seguits de la barca del pràctic del port ganxó Joan Albó i, al final, la barca del Club Ondina, setembre de 1987. Arxiu personal Toni Serra Clapés

Els joves del Centre de Tecnificació a punt d'embarcar cap a Ciutadella, setembre de 1987. Arxiu personal Toni Serra Clapés

Així mateix, l'Escola de Vela i d'Activitats Marineres i el Centre de Tecnificació que duïen a terme les activitats a l'hivern amb els equips de regates, convivia amb l'Escola de Vela d'Estiu amb l'objectiu d'iniciar els alumnes en el món de la vela. Entre els monitors d'estiu d'aquella època es compten Manel Albalat i Xavier Casals -directors de l'Escola en diferents etapes-, Enric Codina, els germans Àlex i Santi Ensesa, Carlos Raich i Pere Rimbau. Cap a mitjans dels 80, hi havia Ricard i Pere Llonch, juntament amb els esmentats Josep Mediñà i Pere Rimbau. Amb el temps, "tots ells van ser formadors d'una nova fornada de joves monitors com en Joan Cosp, l'Anna Barbé o jo mateix, que vam prendre el relleu com a monitors a l'Escola de Vela d'estiu a partir de l'any 1987", assegura Toni Serra, qui abans havia estat alumne de l'esmentada Escola.

En el cas del Centre de Tecnificació de la Vela, una de les activitats que es van dur a terme va ser el viatge fins a Ciutadella per part d'alguns alumnes amb el vaixell *Barcelona* de l'Escola Superior de la Marina Civil l'any 1987. Entre els joves, hi havia Anna Barbé, Esther Gelabertó, Anna Buxó, Joaquim i Francesc Rutllant, Toni Serra i Joan Cosp, que anaven acompanyats pels patrons Ernest Verdura de l'Escola Civil de Barcelona, i Josep Amat, ganxó molt aficionat a la vela. Un cop a Menorca, van ser rebuts per les autoritats, a qui oferiren alguns obsequis.

Ja a mitjans de la dècada de 1980 el Club "tenia una petita flota d'embarcacions", recorda l'aleshores tresorer de la Junta, Ramon Serra Matas. Però un cop la Federació Catalana de Vela va contribuir a la creació del Centre de Tecnificació a Sant Feliu l'any 1986, "es compren Vaurien, que

d'alguna manera eren més competitius. Es compra un remolc per anar a fer regates als llocs, es comença a competir i alguns *nanos* comencen a despuntar". També es va adquirir un Land-rover per a remolcar. En la primera participació dels nois i noies en una regata, això va ser en el Campionat de Catalunya de 1987 de la classe Optimist, Javier Orós Solà del Club ganxó va guanyar en la categoria B. En la classe Vaurien, categoria C, l'equip del Club format pels joves Toni Serra i Xavi Ros van quedar tercers.

Amb el temps, els alumnes que destacaven una mica volien canviar de classe d'embarcació i van passar a 420. Tot això va transcórrer l'any 1989, amb motiu de la celebració del Campionat mundial juvenil de la classe 420 a Castelldefels, quan la Federació Espanyola va proporcionar vaixells a tots els regatistes amb la intenció de després oferir-los a les

federacions i clubs a un preu favorable. En un moment determinat, el Club ganxó va rebre una oferta de la Federació i ho va aprofitar. "La Federació va pensar que els oferiria per a promocionar la vela en els clubs, i va coincidir amb què nosaltres aquí fèiem aquesta promoció", comenta Ramon Serra, responsable del Centre de Tecnificació. "Jo me'n vaig quedar un, l'altre un altre... valien 100.000 pessetes, i el Club d'aquí va muntar un sistema per finançar aquells barcos. Llavors els *nanos* van passar d'utilitzar els barcos mig xacrosos del Club a tenir-ne de propis. Tots els èxits esportius que es van aconseguir ja van ser amb aquests barcos nous". Això va acabar conduint, a partir dels entrenaments, que dos joves del Centre de Tecnificació, Toni Serra i Joaquim (Meki) Rutllant aconseguissin guanyar el Campionat de Catalunya de 420 l'any 1990. L'any 1994 Toni Serra amb Àlex Gual com a tripulant van participar en el Campionat d'Espanya de 420 celebrat a Barcelona, en el qual van assolir el tercer lloc.

Toni Serra i Meki Rutllant, després de l'última regata, es proclamen guanyadors del Campionat de Catalunya de 420 l'any 1990. Arxiu personal Toni Serra Clapés

El guanyadors Toni Serra i Meki Rutllant entrevistats per a l'Àncora, 5 d'abril de 1990.

Arxiu Àncora - Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols. Cortesia de Joaquim (Meki) Rutllant

El Centre de Tecnificació de Vela va durar fins a l'entorn de l'any 1993, quan algunes incomptabilitats dintre la nova Junta Directiva del Club van dificultar-ne la continuïtat i diferents institucions van deixar de finançar el projecte. Tanmateix, l'any 1992 l'Escola del Mar (estiu) i la de Vela (hivern) van passar a ser reconegudes i homologades de manera conjunta per la Reial Federació Espanyola de Vela, de mode que el Club continuava amb la seva labor de formació infantil encara que a un nivell menys professionalitzador i en la categoria Optimist.

àncora

Setmanari de la Costa Brava

ANY XLIII. FUNDAT EL 1947. SANT FELIU DE GUÍXOLS, 5 ABRIL 1990. PTES. 95 N.º 2.175

ELS GUIXOLENCS TONI SERRA I JOAQUIM RUTLLANT, CAMPIONS DE CATALUNYA DE LA CLASSE "420" DE VELA LLEUGERA

Amb esperança i il·lusió es presentaren al Campionat de Catalunya de 420 celebrat els passats dies 24, 25 i 31 de març i 1 d'abril a Port Bani (Sant Andreu de Llavaneres). Tenien l'esperança d'aconseguir algunes bones posicions en aquest campionat, des de la tempesta es van veient entremunt i havien participat durant el temps que va d'any en el TAP de Palamós (guanyat per Serra i Rutllant) i el Trofeu J.A. Samarach a Sant Feliu de Guíxols, també TAP català. També participaren en aquest Campionat, tripulacions que han començat en 420 i vingudes de Vaurien.

Mal començaren les coses ja que per problemes de saturació a la rampa d'accés al mar i plomada de vèrtils a sazar, només 8 embarcacions de les 48 inscrites van poder prendre la sortida, i no n'hi havia cap de Sant Feliu.

Ja a la segona prova després d'una bona regata aconseguiren el primer lloc i al dia següent, durant el segon de l'única prova del dia. En aquesta tercera prova, amb molt bon vent i constants rullades, Toni i Meki, després de tancar el triangle de regates, a la segona cènquida, i amb molt bona intuïció a les rullades, passaren del 8è lloc al primer però finalitzaren segons degut a passar-se un vaixel amb una tripulació amb molt poc pes.

La quarta prova, el dia 31, es caracteritzà pel fort vent que predominà durant tota la regata, moltes embarcacions bolcaren, entre elles diverses de Sant Feliu (en especial les tripulacions que han començat aquest any veient-se obligats a retirar-se. En aquesta prova s'imposaren amb destresa Serra i Rutllant amb molta avantatge sobre el segon classificat. Continua el vent a la 5a. prova i Toni i Meki entraren segons degut a bolcar i passar-se una embarcació.

A la última prova, també amb bon vent, es col·locaren en segona posició, navegant amb tranquil·litat donca després dels càlculs que s'havien fet, inclos quedant en quinta posició, es proclamaren CAMPIONS DE CATALUNYA. Al final entraren tercers. S'ha de felicitar també a la resta de les tripulacions de Sant Feliu, a les que torquen sort i a les que van tenir algun contratemps. És encara possible que la 13a. posició assolida per Ma. del Mar Pla i Mreua Tapias els serveixi per classificar-se per al Campionat d'Espanya.

Menys afortunats estigueren Anna Barbé i Esther Gelabertó, a l'igual que Francesc Rutllant i Joan Avinó, que no pogueren participar en una de les proves per problemes tècnics del vehicle en que es desplaçaven. "EL MERAVEL·LOS QS" tallà... però

s'està recuperant per a Palma de Mallorca. Les altres tripulacions, les que han començat aquest any en 420 i provenen de la classe Vaurien, l'entrenador de les quals és Pere Rimbau, demostraren fermesa davant les adversitats de la competició, i assoliran bons llocs tot i que no porten en la classe 420 més que uns 3 mesos escassos.

Fa pocs anys, el "manyico" Xavier Ordó aconseguí el Campionat de Catalunya de la classe "B" en Optimist. Avui i ja en la categoria A, entra amb el grup promeses de la Federació Catalana de Vela i el seu entrenador és Pere Llonch, que fa anys, també en Optimist, com a regatista del C. Sant Feliu dins de l'equip espanyol de la classe aconseguí el subcampionat d'Europa.

Preguem al tripulant, JOAQUIM RUTLLANT i SUREDA, de 24 anys. És la prova més important que has guanyat? -Sí, en aquesta classe i en totes les regates des que faig vela. -Fa molt temps que navegues? -Sí, t'afició em va començar ja des de petit, anant a navegar amb el meu pare. En plan de competició fa quatre temporades. -Sempre has navegat en la classe 420?

-No, vaig començar, aquí al Club Nàutic de Sant Feliu, com a component del Centre de Tecnificació de Vela, que s'organitzava aquí per primera vegada, i en la classe Vaurien. -Quins projectes més immediats teniu? -Doncs per Setmana Santa participar en les regates internacionals del Trofeu Princesa Sofia, que se celebren a Palma de Mallorca. Següentment competir, del 28 d'abril a l'1 de maig, en la Setmana Catalana, a Cambrià, Tarragona. És un TAP amb participants de tot l'estat, i com a objectiu més important, participar formant part de la selecció catalana, en el proper Campionat d'Espanya, a Palma de Mallorca, altra vegada, dels dies 4 al 8 de juliol.

-Per acabar, quina impressió t'ha causat guanyar aquest Campionat de Catalunya? -Convertir en realitat un somni que (Passa a la pàg. 15).

Lejos quedan aquellos días en que comencé a enseñaros a navegar. Asimilasteis pronto y con audacia todo cuanto os inculcaba sobre el mar, barcos y regatas.

Lejos quedan también los días en que todos los de Sant Feliu iniciásteis el camino hacia el mundo de la Competición, pasando frío (no teníamos los trajes de agua que ahora nos resguardan), cansancio y grandes dificultades (desplazamos a los lugares de las regatas era toda una odisea), pero bás superando los contratiempos siempre con la alegría y buen humor característico "des Ganxons", aprendiendo de nuestros errores y fijándonos en los que ocupaban las primeras posiciones y que tan lejos os parecían poderíos alcanzar algún día.

Ahora sós ya vosotros los que obtenéis las mejores posiciones y sembráis el orgullo y admiración para los que en Sant Feliu se inician en la navegación.

Se están cumpliendo los sueños que teníamos entonces, de que alguien de Sant Feliu pudiera formar parte de la Selección Catalana.

Animos amigos, que por muchos años podáis seguir estando en los puestos de cabeza en cuantas competiciones participéis.

FELICIDADES, CAMPEONES DE CATALUNYA! JOSEP MEDINA

Vista de la platja de Sant Feliu de Guíxols l'any 1978. Arxiu CNSFG. Autor: Carlos Pi

El Vaurien perdut

Des de la creació del Centre de Tecnificació de la Vela, els alumnes de l'escola van començar a participar en diferents regates catalanes i estatals de vela lleugera. En una ocasió, les alumnes Natàlia Serra i Mònica Roca van aconseguir classificar-se per a competir en el Campionat d'Espanya de Vela classe Vaurien que es va celebrar el juliol de 1989 a Tenerife. S'hi presentaven 80 embarcacions estatals, 7 de les quals pertanyien a la Federació Catalana de Vela i una d'elles al Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. En arribar-hi, Serra no va aconseguir localitzar el seu barco. "Vam anar al port a obrir

varis contenidors i no el vam trobar", recorda Pere Rimbau, aleshores monitor de l'escola. Van anar passant les hores i continuava sense aparèixer fins que, afortunadament, "vam localitzar el barco mig dia abans de començar la regata". Vet aquí que el contenidor en què es trobava el barco havia quedat apartat dels demés, de tal manera que Serra no va poder entrenar en els dies previs a la competició. Una anècdota que avui ens fa gràcia recordar-la però que en el seu moment va fer passar una mala estona a la jove ganxona i als responsables de l'Escola.

Sopar social al restaurant del Club, finals de la dècada de 1980. Hi apareixen, d'esquerra a dreta, Antoni Sabaté, la Sra. Geli, Ramon Serra i esposa. Arxiu Família Geli

El president Valentí Provensal durant el lliurament de premis en un sopar de cloenda de temporada, c. 1985. Arxiu CNSFG

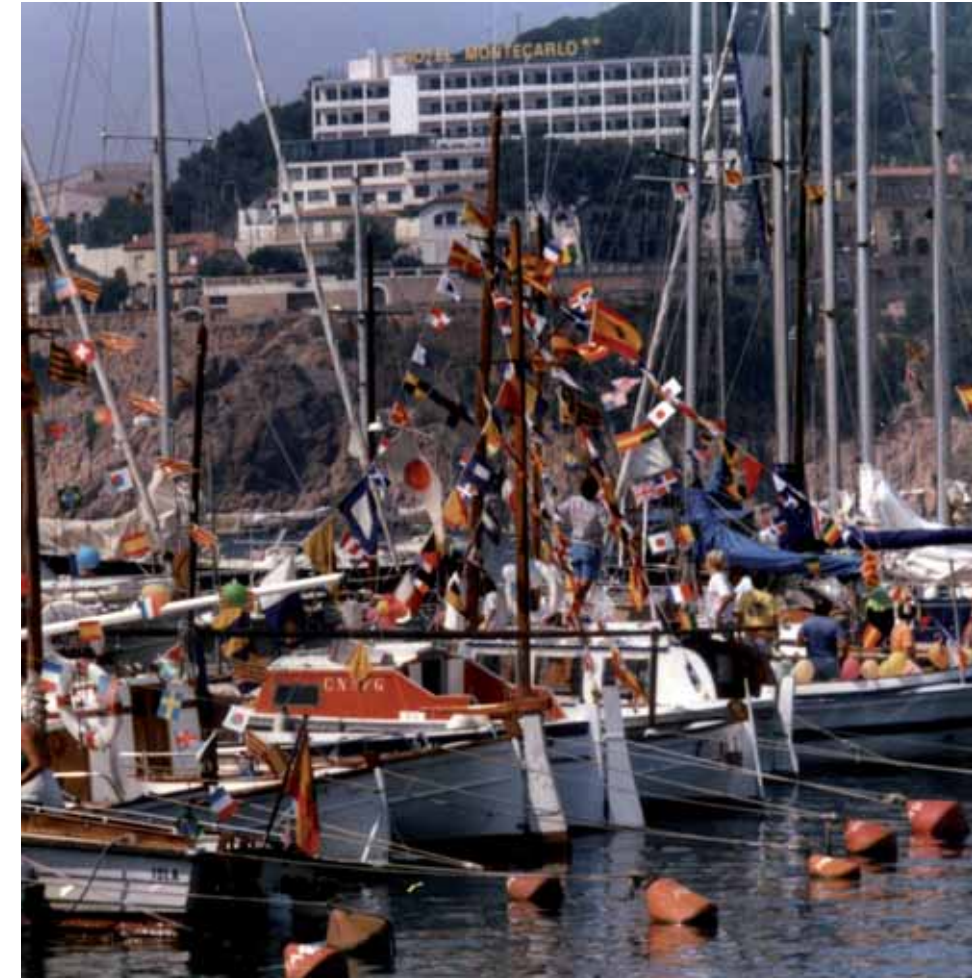
Diferents socis disfressats amb motiu de la celebració d'un Carnaval al Club Nàutic, principis de la dècada de 1970. Arxiu CNSFG

Lliurament de guardons en un sopar social, c. 1990. Arxiu CNSFG

Sopar social del Club Nàutic, abans de 1992. Arxiu CNSFG

Diada de la Mare de Déu del Carme de l'any 1986 a Sant Feliu. Arxiu CNSFG

El calendari social

En aquests anys les activitats del Club Nàutic no van ser exclusivament esdeveniments esportius, sinó que, ans al contrari, es considerava important l'organització d'una sèrie d'activitats lúdiques per als socis i membres que conformaven l'entitat i que n'havien d'alimentar l'esperit. La més destacada de totes era el **sopar de cloenda de temporada**, que ja s'havia començat a celebrar a partir dels anys 80. En aquesta trobada es lliuraven els guardons d'algunes proves de la temporada i era costum que alguns socis assistents vestissin amb els uniformes corresponents a les seves titulacions nàutiques.

També en aquests anys el Club va ser l'escenari de **festes de disfresses, balls i altres celebracions**. El Carnaval era un dels esdeveniments d'hivern, sobretot d'ençà que aquesta tradició festiva es va recuperar durant l'etapa de transició democràtica. A la vegada s'organitzaren cantades d'havaneres, sardinades... que fins i tot en els anys finals de l'etapa de Joaquim Rodríguez s'havien començat a celebrar. També es participava en la **Diada de la Mare de Déu del Carme**, en què diferents barques ganxones s'engalanaven i feien una processó fins a la platja. Malgrat això, moltes d'aquestes celebracions festives i socials del Club es van

anar perdent amb el pas del temps per donar origen a altres de noves que encendrien el caliu necessari per a una entitat com el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols.

L'impuls dels actes socials del Club Nàutic va anar en increment especialment durant la presidència de Joaquim Pla, quan es va començar a organitzar la **Diada Guixolenc de la Mar**. La primera trobada es va celebrar l'any 1982, i es va repetir en els dos anys següents. Era un esdeveniment organitzat conjuntament amb l'Associació Gironina d'Amics de la Mar i l'Ajuntament de Sant Feliu, i tenia l'objectiu de

“fer un acostament cap a les coses més senzilles i més populars”, segons el Senyor Pla. “Per exemple, fèiem una exhibició d'estrís flotants que no fossin embarcacions. Jo recordo que el primer any l'Associació de Girona va portar una banyera vella amb una vela, i a l'any següent uns socis del Club, uns xicots joves, van fer flotar un 600, un dos cavalls. Vam organitzar també curses de rem... La nostra idea era donar-li un sentit més popular a la nàutica, treure-li aquest sentit elitista que moltes vegades té”.

Cap a finals de la dècada de 1970, ja s'havien començat a realitzar algunes edicions de la **Diada de la Motonàutica**, que consistia en una trobada anual de socis amb entretingudes proves d'habilitat. Aquesta activitat comptava amb quatre proves: tres es començaren a fer a partir de 1974 (els Trofeus Nàutica Casas, Metropol Sports i Nautisport), mentre que el Trofeu Motomar s'hi afegiria el 1977. Si bé el Trofeu Nàutica Casas consistia en la recollida de globus i maniobra d'atrancament, en el Metropol Sports un tripulant de cada embarcació havia d'anar nedant fins a recollir una ampolla de cava, un got i una bossa de patates *chips*, portar-ho tot a la seva barca, obrir l'ampolla, omplir els vasos per als seus acompanyants i retornar l'ampolla buida tot nedant fins a l'embarcació del jurat. Per la seva banda, el Nautisport consistia en la cerca de tres cofres amagats a Cala Vigatà i, finalment, a la prova Motomar els tripulants de cada barca havien d'aixecar del fons marí una pesada caixa a fi de carregar-la a bord de l'embarcació. Amb el temps aquestes proves d'habilitat de la Diada de Motonàutica van anar adquirint nous noms i variant en alguns aspectes, i la majoria de les activitats que es feien en un principi van deixar de realitzar-se. D'altra banda, si bé al llarg de les dècades de 1970 i 1980 es celebraven dues trobades socials a l'any, una a Sant Pol i l'altra a Cala Vigatà, amb el temps només va acabar sobrevivint la segona. Sens dubte, la sortida a Cala Vigatà va ser una activitat realment important del període, ja que reunia nombrosos socis del Club. Precisament, la trobada resultava atractiva per la gimcana anomenada Cerca del Tresor, que era una de les activitats més esperades pels socis i que ha perviscut exitosament fins a l'actualitat, motiu pel qual en parlarem detingudament en un altre apartat.

■ I el tresor?

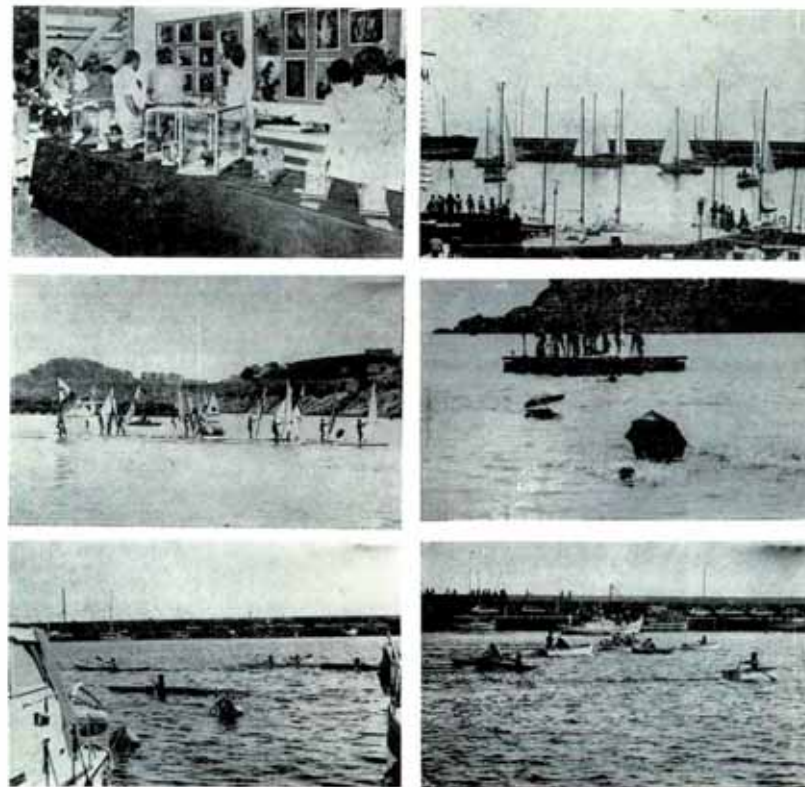
D'igual manera que altres esposes de socis i membres de la Junta Directiva del Club, Yolanda Albertí col·laborava en la preparació d'algunes activitats socials de l'entitat, com la Cerca del tresor. En aquell moment la gimcana ja es feia a Cala Vigatà: "Hi anaven alguns mariners i amagaven uns cofres de fusta enmig de les roques que jo havia anat a comprar. Hi posaven unes pedres a dins perquè no suressin, i *llavontes* a més a més hi havia unes boles transparents amb un número a dins que anaven amb un fil amb un tros de plom perquè quedessin a mitges aigües i no pugessin. Mira que ho preparava i anava a comprar coses i sabia *lo* que era, però mai en ma vida vaig *sapiguer* trobar cap bola d'aquestes. I el meu home [Joan Albó] em deia, 'Ja deus haver-lo vist, oi?' I jo 'No, no'. Mai de la vida he trobat res. *Llavontes* al final donaven síndries i melons".

Diada de la Mar de 1983. Arxiu CNSFG

I Diada guixolenc de la Mar

Imatges de la I Diada de la Mar, a Àncora, 16 de setembre de 1982, portada. Arxiu Àncora. Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

Llançament de fruita després de la Cerca del Tresor a Cala Vigatà durant la Diada de la motonàutica, 1985. Arxiu CNSFG

Diploma que s'expedia als participants de la III Diada Guixolenc de la Mar el 9 de setembre de 1984. Arxiu CNSFG

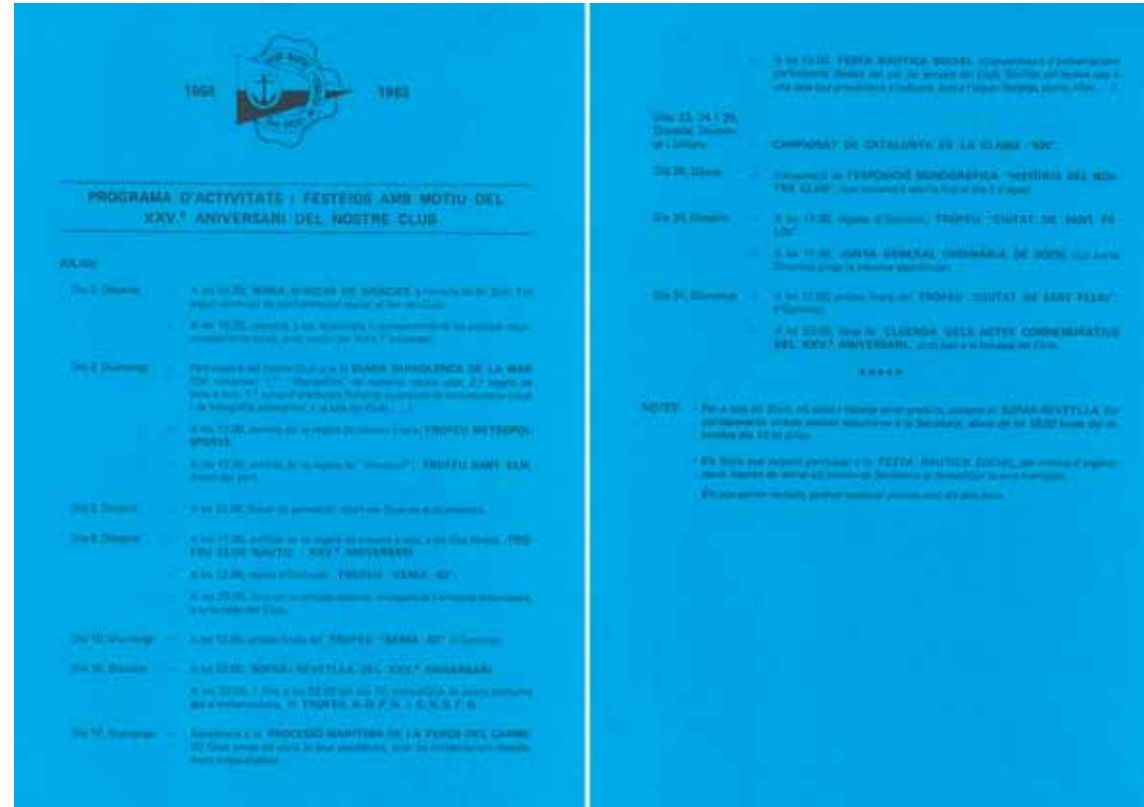

Diada de la motonàutica, 1985. Arxiu CNSFG

Dues imatges d'una gimcana per als socis del Club Nàutic, finals de la dècada de 1980. Arxiu CNSFG

Programa del 25è Aniversari del Club, 1983. Arxiu CNSFG

D'altra banda, el juliol de 1983 el Club Nàutic estava de celebració perquè complia el seu **25è aniversari**. Per aquest motiu, es van organitzar diferents actes lúdics i esportius, que van començar el dia 2 amb una missa d'acció de gràcies i una recepció a les autoritats. Van continuar el dia 5 amb un sopar de germanor, el 16 amb un sopar revetlla, el 17 amb una festa nàutica i social i el 31 amb la festa de cloenda d'actes (vegeu programa). A més, es van organitzar algunes regates, que coincidiren amb algun Campionat de Catalunya.

El Club Nàutic, sobretot en la primera etapa, es caracteritzava pel seu caràcter familiar, segons esmenten nombrosos membres. Era un Club que propiciava l'establiment de vincles profunds entre els consocis i que, per tant, generava

que hi nasquessin veritables relacions d'amistat. Per aquest motiu segurament hagin estat nombrosos els socis i sòcies de l'entitat que hagin compartit estones entranyables i divertides, però sobretot l'afició per a la mar. Una de les colles que es va crear cap a finals dels anys 80 va ser la "Colla Nàutica" o la colla del vaixell *La Pandora*. Aquest grup d'amics organitzava els estius el que un dels seus membres, Ramon Serra Matas, anomena "xefles": "Érem un grup de socis que ens coneixíem i ens embarcàvem, anàvem a fondejar a tal lloc un dia, a tal lloc un altre dia, i cadascú arribava a l'hora que li semblava. Un es trobava amb l'altre i es posava al seu costat 'abarloat', i dinàvem. Després fèiem les xefles". Aquesta colla, formada per Antoni Sabaté, Valentí Valls, Ramon Serra, Pere Vidal, Jaume Ferré, Joan Geli, Vicens Marí, entre altres, va ser pionera de la "Xilaba

"La Colla Nàutica" a Calabona, 1989. Arxiu personal Ramon Serra Matas

Una divertida imatge de "La Colla Nàutica". De dreta a esquerra, Valentí Valls, Antoni Sabaté, Ramon Serra i un amic, 1989. Arxiu personal Antoni Sabaté

Catalana" i de la "Barbacoa offshore". El Senyor Sabaté ho recorda de la següent manera: "En un dels viatges que vaig anar a Melilla, vaig comprar unes *xilabes* i vaig pensar 'mira, les portaràs i en regalaré una a cada un'. I se'ns va ocórrer de comprar unes barretines i per això li vam dir 'La *xilaba catalana*'. També vaig construir una barbacoa per fer carn a la brasa i sardines i va ser un èxit. Li vam posar 'Barbacoa offshore'. Les embarcacions que estaven al voltant nostre aplaudien i volien participar. Ens ajuntàvem sempre 4 o 5 barcos de les famílies que ho organitzàvem i continuàvem la *juerga*". A això el Senyor Serra hi afegeix: "Ens enviàvem escrits diversos entre nosaltres sempre en to de broma i no hi faltaven les cantades. Ens coneixien com els 'Folloners Calabona Boys'. Però suposo que hi havia altres colles que feien coses semblants a les que fèiem nosaltres".

Algunes imatges de la "Barbacoa Offshore", 1989. Arxiu personal Antoni Sabaté

Un dels textos humorístics que "La Colla Nàutica" escrivia amb motiu de les xefles que organitzaven, 1989. Arxiu personal Antoni Sabaté

El naixement del Restaurant Club Nàutic

Des del moment en què l'any 1973 es va inaugurar el primer edifici del Club Nàutic a la muntanya del Fortim, s'hi va obrir un restaurant amb l'objectiu d'esdevenir un espai de reunió i de trobada exclusiu per als socis de l'entitat. Situat al primer pis de l'equipament, el local es va batejar com a "Restaurant Club Nàutic" i disposava d'una terrassa amb vistes al port de Sant Feliu. En la primera etapa, el restaurant es va llogar a Emilio Darder, qui malauradament va haver d'abandonar el negoci. El va substituir Miquel Murlà, membre de la Junta Directiva del Club i propietari d'un conegut hotel a Sant Feliu, fins que el va rellevar Sebastián Javier. Entre 1982 i 1986 Jesús Martínez i Enric Capella se'n van fer càrrec. Després, el portaria la Remei de Can Toni per poc temps i, finalment, el negoci assoliria el seu màxim apogeu estant a les mans de Miquel Mas Puig, on va estar-hi més d'una quinzena d'anys. El 2008 el restaurant, anomenat "Fortim", va deixar de ser propietat del Club Nàutic ja que l'entitat es va traslladar a la nova seu social, on tindria un nou restaurant.

La terrassa del restaurant, 1983. Arxiu CNSFG

El restaurant del Club durant la celebració de l'Amigoptimist 1976. Hi apareixen familiars del president Joaquim Rodríguez. Arxiu CNSFG

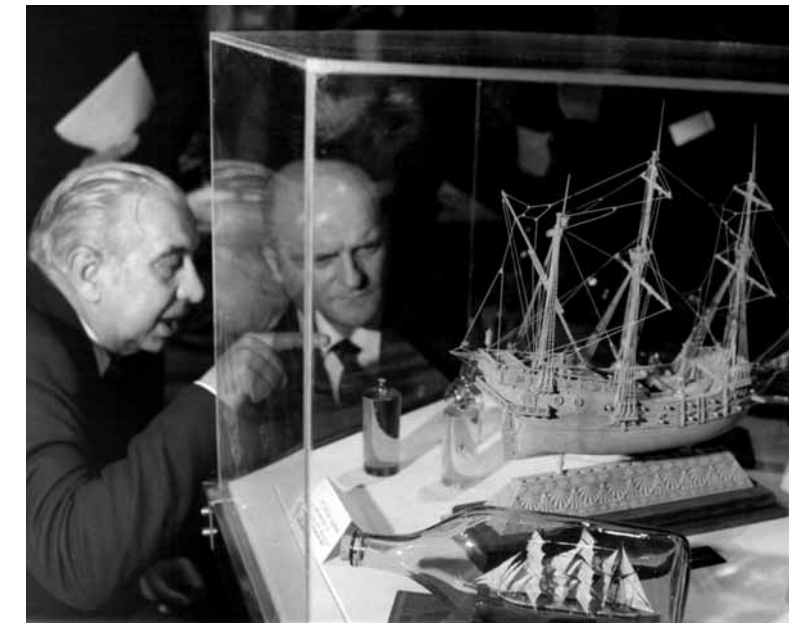
El restaurant a l'entorn de l'any 1990. Nit de repartiment de premis durant un sopar social. Arxiu CNSFG

La Pinacoteca, la cultura i el mar

Tot i que entre el 9 i 17 d'agost de 1975 al Club Nàutic ja havia organitzat una exposició temporal de pintures marines de Michel Frydzinsky, no va ser fins a la presidència de Jordi Bosch Mollera, a partir de 1976, quan es van començar a celebrar **exhibicions d'arts plàstiques** de manera habitual. Tot havia vingut arrel de la sol·licitud, l'any 1976, d'un pintor per exposar la seva obra al Club, que va acabar finalment exhibint-se a la biblioteca de l'entitat. Després d'aquella mostra, s'esdevingueren més peticions i per això es va decidir habilitar un espai destinat a exposicions d'art temporals. La iniciativa va començar a rutllar a finals de la dècada de 1970, però sobretot va ser durant la presidència de Joaquim Pla quan va arribar en el seu moment àlgid: "La sala d'exposicions va tenir molt de recorregut. Era per motivar la gent de Sant Feliu i per donar un sentit cultural al Club. La gent tenia el costum d'anar a passejar per la zona del Fortim i no vam tancar mai l'accés".

Així doncs, la sala que abans havia servit per al Club Júnior esdevenia aleshores sala d'exposicions, que acolliria mostres d'artistes catalans fonamentalment locals i diferents tècniques artístiques: olis, aquarel·les, pastels, tinta, ceràmiques, escultures, teixits, fotografies, caricatures, etc. Entre els artistes guixolencs, als quals va suposar una bona oportunitat propagandística, hi havia Josep Albertí Corominas, Glòria Llonch, Jaume Malaret, Pere Manera, Alexandre Matas, Ferran Ponsjoan, Néstor Sanchiz, Quimeta Serra i Josep Torrent Buch. També hi exhibiren la seva obra altres artistes vinculats a la Ciutat, com Joaquim Almeda Ferrer, Gabriel Amat i Joan Soler Tobella.

“ la sala d'exposicions del Club va acollir mostres d'artistes catalans fonamentalment locals i diferents tècniques artístiques

El març de 1977 va tenir lloc a la Fontana d'Or de Girona l'exposició "Modelisme naval" organitzada per la Liga Naval Española, de la que Jordi Bosch n'era el delegat provincial. La mostra es va realitzar amb l'objectiu d'apropar la gent cap al mar. A la imatge, el Dr. Bosch assenyala una de les maquetes navals. Arxiu CNSFG

Cartell de l'exposició d'Alexandre Matas a la sala d'exposicions del Club, agost de 1978. Arxiu CNSFG / Cartell de l'exposició col·lectiva "El mar", c. 1980. Arxiu CNSFG

*Néstor Sanchiz, Punta de Garbí, 1980.
Col·lecció Pinacoteca CNSFG*

Durant el primer any de la iniciativa, hi van exposar Alexandre Matas, Josep Albertí, Joan Soler i Joaquim Almeda. El Sr. Almeda, a més de ser un dels socis fundadors del Club Nàutic, era un pintor natural de Cassà de la Selva, reconegut per la seva trajectòria artística a la província i que tocava el violí en una orquestra de Girona.

*Oli de Joan Soler Tobella. Col·lecció
Pinacoteca CNSFG*

*Josep Torrent Buch, Club Nàutic.
Col·lecció Pinacoteca CNSFG*

*Jaume Albertí Corominas, Cal Xiveric,
1974. Col·lecció Pinacoteca CNSFG*

*Ceràmica Gavines de Quimeta Serra.
Col·lecció Pinacoteca CNSFG*

*Pere Manera, Barques.
Col·lecció Pinacoteca CNSFG*

*Oli de Jaume Malaret.
Col·lecció Pinacoteca CNSFG*

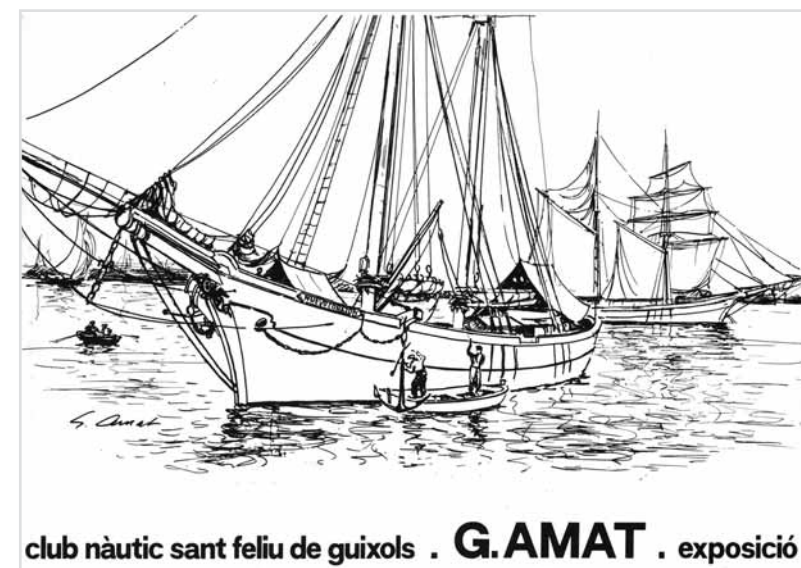
L'any 1978 exhibiren la seva obra al Club artistes com Darley, Anita Claret o Mercè Huerta; Alexandre Matas va repetir. El Nadal de 1978 la sala va ser la seu d'un pessebre mariner amb figures de la ceramista ganxona Quimeta Serra. El 1979 hi va haver una primera mostra col·lectiva d'arts de temàtica marinera, que es repetiria entre 1983 i 1985 durant les Diades guixolenques de la Mar, i que acolliria un bon nombre de miniatures navals. També exposaren en aquell 1979 dones artistes com Ilse Subils o la ceramista Teresa Feliu. El 1980 ho feren Jaume Malaret, Glòria Llonch o el mateix Matas, que repetí el 1981. Quimeta Serra tornà a exposar el 1981, com també ho feren Xavier Sanagustin, Tomàs Vila o Pere Manera. El 1982, Isa Biete, Josep Miralles i, novament, Quimeta Serra, van ser alguns dels artistes participants. El 1983 es va celebrar una exposició de pintura catalana i el 1984 es va exhibir l'obra de Lluçà Martí. El 1986 Quimeta Serra repetiria amb les seves ceràmiques. No obstant, entre tots ells, probablement l'artista de més renom que hagi exposat al Club hagi estat Gabriel Amat, considerat un dels millors retratistes catalans de vaixells.

Pintura del Sr. Joaquim Almeda Ferrer sobre el port de Sant Feliu de Guíxols. Col·lecció Pinacoteca CNSFG

Oli d'Alexandre Matas, 1980. Col·lecció Pinacoteca CNSFG

Cartell de l'exposició de Gabriel Amat al Club Nàutic, c. 1980. Arxiu CNSFG

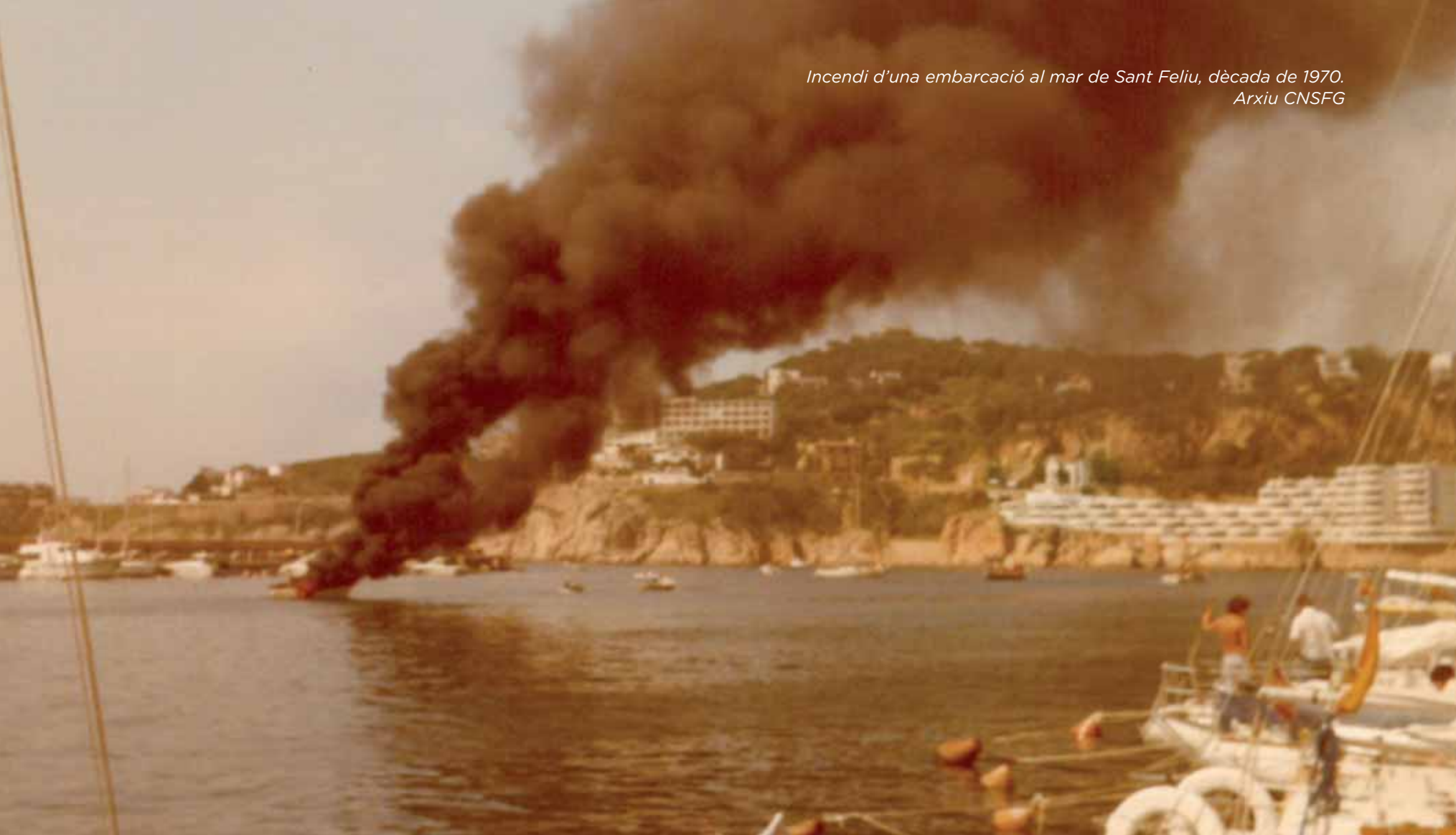
“ el Club va aconseguir formar una petita pinacoteca amb la donació d'una obra de cadascun dels artistes expositors prèviament sol·licitada per l'entitat a canvi d'exhibir-hi les seves obres

Per tal d'exposar a les sales, els artistes havien de pagar un lloguer a un preu mòdic a canvi de fer donació d'una de les seves obres. D'aquesta manera, el Club va aconseguir formar una petita pinacoteca que a hores d'ara encara es conserva en els magatzems de l'entitat. No obstant, a finals de la dècada de 1980 es posà fi a aquesta iniciativa cultural, ja que, dins el context artístic, les sales d'exposició van començar a prosperar i el Club va haver de posar restriccions d'ús dels seus locals.

L'any 2016 el Club va decidir inventariar i catalogar totes les pintures del seu fons. Josep Albertí Ferrer, membre de la Junta, va ser el responsable d'aquestes tasques de documentació i conservació de la col·lecció, consistents en aplicar mètodes preventius de conservació i anotar informacions tècniques com les dimensions o la tècnica, per finalment editar un llibre amb les imatges i una relació dels autors. Es va poder comptabilitzar el nombre d'obres de la Pinacoteca, un total de 97.

A banda de les exposicions, en aquells anys el Club estigué interessat en l'organització d'actes culturals estretament vinculats al mar. En aquest sentit, cal tenir en compte les **conferències i xerrades** que es van començar a dur a terme cap a mitjans de la dècada de 1970. Per exemple, el Dr. Joan Guiu, participant a la regata en Solitari Ostar, va realitzar dues conferències l'any 1976 degut a l'èxit de la primera xerrada. D'altra banda, el desembre del mateix any el Club va projectar una pel·lícula de Cousteau i diapositives de temes subaquàtics. A finals de 1979 Joaquim Coello, millor esportista nàutic de l'any, va impartir una conferència sobre la seva experiència de navegant en solitari de Saint Maló a Pointe à Pitre. El 1980 Victor Sagi relatava les seves vivències a l'Ostar 80 i Lluís José Villa ho feia sobre les immersions al mar Roig. O bé el 1982, es van homenatjar els tripulants gironins del *Licor 43*, primer vaixell espanyol que va participar en una regata de la volta al món en vela.

Incendi d'una embarcació al mar de Sant Feliu, dècada de 1970.
Arxiu CNSFG

/// Foc al mar

Els incendis d'embarcacions esportives presenten un risc elevat i no solen donar-se, i molt menys a dins d'un port. Tot i això, l'1 d'agost de 1977 el Club Nàutic va testimoniar-ne un d'espectacular. Vet aquí que la llanxa francesa *Le Frenchin*, d'uns set metres d'eslora, havia omplert el dipòsit a la benzina del Club i va trobar-se amb què, sortint del port, un motor li va fallar i es va produir una gran explosió. En un tres i no res l'embarcació va començar a flamejar i, després d'intentar apagar el foc amb extintors, els tripulants van

haver de saltar per la borda. El perill era imminent ja que el vent dirigia les flames cap a altres vaixells propers a la gasolinera. Sortosament un jove, Abel Morros, es va llançar al mar i va anar nedant fins a l'embarcació per a remolcar-la. Mariners del Club, amb una barca de servei, van anar ràpidament a rellevar-lo. Finalment, no sense dificultats, els mariners, utilitzant una cadena, van aconseguir traslladar la barca a fora del port, on es va acabar de consumir.

/// Records temporals

En totes les etapes del Club Nàutic el port de Sant Feliu ha estat víctima de forts temporals i conseqüències ingrates, i les dècades de 1970 i 1980 ni molt menys en queden excloses. En una entrevista de fa uns anys, Jaume Micó Viñas en rememorava un: "Recordo (...) especialment el de l'octubre de 1987, essent molt fort i produint grans desperfectes, tirant-nos la caseta de l'escullera al mar i també les *valles*, algunes anaren a parar a dalt d'embarcacions amarrades al moll. També cal dir que en dies de temporal hem tingut sempre gent disposada a ajudar, mariners, personal de nàutiques o socis".

El temporal de migjorn de l'octubre de 1987. Arxiu CNSFG

/// L'avarament del *Sanyo*

El 17 de juliol de 1988 es va fer l'avarada del veler *Sanyo* de 3/4 de tonelada al Club Nàutic. L'acte va estar presidit per l'alcalde de Sant Feliu de Guíxols, Josep Vicente, el president de Sanyo Española S.A., Xavier Aznárez, i diversos representants del Club Nàutic i altres convidats. Amb aquest veler, Sanyo mostrava la voluntat d'entrar a competir en el món de la vela, ja que l'embarcació navegaria el mateix 1988 amb el Club Nàutic a la Copa del Rei de Palma de Mallorca, al Trofeu de la Mercè i al festival IOR de Barcelona.

Notícia de l'avarament del Sanyo al Club, a El Mundo Deportivo, 4 d'agost de 1988, p. 19. Arxiu El Mundo Deportivo

Vista d'un veler al port de Sant Feliu amb una curiosa tripulant a bord, 1985. Arxiu CNSFG. Autor: Carlos Pi

La "palanca dels velers" amb embarcacions amarrades, dècada de 1980. Arxiu CNSFG

Vista de l'escullera de Sant Feliu, dècada de 1990.
Arxiu CNSFG. Autor: Jaume Mascaró

Una nova seu social per a un nou Club

Els anys del Dr. Mascaró

Dalt de la barca el patró
és més que l'emperador

Quan Jaume Mascaró va arribar a la presidència del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols l'any 1992, va haver d'encarar un repte difícil. Aleshores el port ganxó no tenia un pla d'usos definit i l'entitat estava pendent d'obtenir una nova concessió. Després d'una llarga dècada d'esforç, l'any 2003 la Junta Directiva va aconseguir una concessió per a vint anys. Inaugurat el nou mil·lenni, el Club s'enfrontava a un segon repte, el d'acollir una nova dàrsena i una nova seu social, que no veurien la llum fins a 2006 i 2008, respectivament. A més a més, al llarg d'aquells setze anys, que conformen amb diferència l'etapa més longeva de l'entitat, l'equip de Mascaró va aconseguir dinamitzar-ne la vida social amb la creació de noves regates, com el Memorial Joan Albó. Amb l'arribada de Mascaró s'encetava una nova etapa que posava fi a les quatre primeres dècades liderades pel capità Joan Albó, que morí l'any 1995.

Vista de la platja de Sant Feliu amb embarcacions
amarrades, estiu del 2000. Arxiu CNSFG

La presidència i la Junta més longeves

El 12 de juliol de 1992, després que Valentí Provensal no tornés a presentar candidatura, Jaume Mascaró Juandó va esdevenir president del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. Mascaró encetava una presidència longeva en la que, en una primera etapa, va estar acompanyat pels vicepresidents Jaume Albertí Comellas i Lluís Pallí Buxó, el secretari Ro-bert Brell Parladé i el sotssecretari Jordi Vergés Garcia. La part econòmica anava a càrrec de Francesc Carbó Brossa i Joan Lázaro Mateo, i l'esportiva, de Santi Presas Salgas i Lluís José Villa. Entre el conjunt de vocals hi havia Francesc Caixach Llovet, Valentí Valls Ararà, Ramon Cabrera Vilches, Antoni Sabaté Moreno, Antoni Rodríguez Batlle, Francesc de la Peña Villa, Antoni Romero Blanch, Joaquim Falgueras Batlle, Jaume Mabres San, Rosa Mª Cendrós Jorba, Josep Madí Burgell i Francesc Adrià Casas.

Entre les primeres tasques importants realitzades per aquesta Junta, aprovades a l'Assemblea de 3 de juliol de 1993, hi havia la revisió dels Estatuts de l'entitat per adequar-los al Decret de registre i funcionament d'entitats esportives i la redacció d'un nou reglament de règim intern i de serveis. A la vegada va ser molt important, esgotada la pròrroga

de la concessió, la sol·licitud per a una de nova que es va fer el 27 de juliol de 1994 i que va ser vigent a partir del 4 d'agost de 1995. També va desaparèixer la categoria de socis numeraris, que van passar a ser socis actius en millors condicions.

Aquesta primera etapa de Mascaró va estar marcada per la mort de la persona que en les primeres quatre dècades del Club Nàutic n'havia dirigit tota la part tècnica i havia tingut una gran influència en l'elecció de presidents i membres de Juntes Directives, així com havia marcat les directrius de les línies de gestió. Joan Albó, capità del Club, moria el 7 de febrer de 1995, de manera que aquell dia el gallardet de l'entitat onejà a mitja asta en senyal de dol. Certament amb la seva pèrdua, el Club va viure un desemparament molt gran, encara que amb l'arribada de Mascaró es preveia un nou rumb per a l'entitat que la conduiria cap a la seva modernitat.

En acabar aquest primer mandat, el 29 de març de 1996 es van tornar a convocar eleccions, les primeres amb més d'una candidatura en tota la història del Club. Les votacions s'efectuaren el 24 d'agost i hi participà molta gent. Finalment, la candidatura guanyadora no va ser la d'Enric

Zerbst, sinó l'encapçalada per Jaume Mascaró, que va repetir de president. Mascaró estava acompanyat de Jaume Albertí Comellas com a sotspresident, Lluís Pallí Buxó secretari, Joaquim Falgueras Batlle sotssecretari, Joan Lázaro Mateo tresorer, Josep Madí Burgell sotstresorer, Francesc Sagué Guarro comodor i Antoni Aulet Garriga sotscomodor. Finalment, entre els vocals hi havia Ramon Cabrera Vilchez, Francisco Cárdenas Toscano, Lluís José Villa, Ricard Lavilla Miquel, Jaume Mabres San, Pau Nobell Rodríguez, Francesc de la Peña Villa, Mª Rosa Rabell Gamarra, Antonio Rodríguez Batlle, Antoni Sabaté Moreno, Francesc Serra Llimona, Manel Trinxet Miró, Valentí Valls Ararà i Francesc Adrià Casas.

El 1998 fou també l'any en què la Junta sol·licità dues noves concessions, una per a les instal·lacions esportives i una altra per a la utilització del magatzem del port per tal de convertir-lo més endavant en un museu de la mar. Malgrat tot, ambdues sol·licituds van quedar pendents de resolució.

En un moment de negociació amb l'Administració per tal que el Club pogués endegar la remodelació i reconversió de la part esportiva del port de Sant Feliu, el 13 de desembre de 1999 l'entitat va sol·licitar una nova concessió de trenta anys. El 15 de febrer de l'any següent, Ports de la

Generalitat va presentar l'Acta de Reversió. L'entitat va continuar funcionant amb normalitat amb una autorització de paraula fins que el 3 d'agost de 2001 es va donar una autorització administrativa per tres anys, que caducava el 31 de desembre de 2003.

En arribar l'any 2000, Jaume Mascaró va repetir per tercera vegada consecutiva a la presidència del Club, superant en majoria la candidatura de Ricard Lavilla. Les eleccions es van fer l'11 de novembre i mitjançant sufragi lliure i directe de tots els socis majors d'edat. En aquella ocasió, l'equip de Mascaró estava compost per: Jaume Albertí Comellas com a sotspresident, Francesc Caixach Llovet secretari, Francesc Serra Llimona sotssecretari, Francisco Cárdenas Toscano tresorer, Josep Madí Burgell sotstresorer, Valentí Valls Ararà comodor i Mª Rosa Rabell Gamarra sotscomodora. Entre els vocals, hi havia Francesc Adrià Casas, Santiago Ferran Pascalet, Lluís José Villa, Jaume Mabres San, Pau Nobell Rodríguez, Francesc de la Peña Villa i Antonio Rodríguez Batlle. Amb el temps, el Sr. Caixach dimitiria de secretari i passaria a ocupar el seu càrrec Santi Ferran. Valentí Valls va cedir el seu lloc de comodor a Víctor Fontfreda, de manera que el primer va passar a ser sotscomodor. Més endavant, s'incorporarien a la Junta Pere Tor Vicent, Antoni Aulet Garriga i Lluís Albertí Comellas.

Si bé el 26 de juliol de 2001 el Club va presentar l'avantprojecte de remodelació del port de Sant Feliu durant una reunió de la Comissió Mixta, a l'any següent es va desembocar una important crisi a l'entitat. El mes d'abril l'empresa Ingeniería Técnica Portuaria va sol·licitar autorització per instal·lar durant tot l'any unes passarel·les al port, justament a l'antiga zona d'ús públic tarifada; l'autorització es va donar immediatament i sense el vistiplau de l'Ajuntament. Amb vistes a això, el Club va veure's obligat a presentar un contraprojecte per a l'ocupació de la zona, propiciant així que es fes un concurs. La situació del Club es balancejava perillosament i els permisos temporals, demanats el novembre de l'any anterior, no arribaven. Al final, el concurs es va declarar desert i es van atorgar els permisos de temporada, encara que amb bastant de retard.

Embarcacions amarrades a les instal·lacions del Club Nàutic, 2000. Arxiu CNSFG

La nova seu social del Club Nàutic, inaugurada el 2008. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

La dàrsena esportiva i les noves instal·lacions del Club l'any 2007. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Un trasllat immediat

Una de les principals problemàtiques que va haver d'afrontar la Junta Directiva en aquest període va tenir lloc a principis del nou mil·lenni. Josep Madí, sotstresorer en aquell moment, ho relata així: "Va ocórrer just en el moment en què, després de molt de temps, Ports de la Generalitat ens havia anunciat que construiria la protecció exterior, per la qual cosa finalment podíem acabar traslladant les embarcacions a la nova ubicació del port. Les negociacions que havia fet el president Mascaró per tal que Ports es posés tots els blocs o dics de contenció per protegir les embarcacions de l'interior del port, dels temporals hivernals, van durar quasi 6 anys! Quan finalment es va aconseguir que Ports de la Generalitat pagués el projecte, encara varen passar uns dos anys més per arribar a veure, finalment, el començament de la fabricació dels enormes blocs de ciment al propi port de Sant Feliu, i traslladar-los un per un al seu punt d'enfonsament previst davant la barra del port. Però no sé per quines històries, un dia ens va arribar un avís de la Generalitat perquè no traslladéssim cap barca. Ens va sorprendre i ofendre tant que, a punt de traslladar totes les embarcacions al nou Club, Ports ens digué que havien decidit llogar les instal·lacions a una altra societat... Per això varem votar en Junta, i la majoria va decidir traslladar les barques, més de 300, a la nova ubicació. Si aquell dia no haguéssim pres aquella decisió, segurament aquí avui hi hauria una altra companyia. Aquell dia va ser històric per al Club".

Els components de la mesa esperen l'inici de les votacions durant les eleccions a Junta Directiva del Club, 11 de novembre de 2000. D'esquerra a dreta, Enric Roca, Josep Madí i Jaume Micó Viñas. Arxiu CNSFG

Diferents socis després de les votacions a les eleccions a Junta Directiva del Club Nàutic, 11 de novembre de 2000. Arxiu CNSFG

Sopar d'homenatge a Joan Alfons Albó, a qui es va fer soci d'honor i es va obsequiar amb unes maquetes navals que havien estat utilitzades pel seu pare per donar classes per a l'obtenció de titulacions nàutiques i esportives, 13 de febrer de 2004. Arxiu CNSFG

La Junta Directiva durant el dinar de Nadal de 2001. Arxiu CNSFG

El febrer de 2004 Joan Alfons Albó Albertí, fill del difunt pràctic del port i capità del Club Joan Albó Frigola, va ser nomenat soci d'honor de l'entitat. El nomenament s'havia decidit per part de la Junta Directiva en reconeixement als mèrits d'Albó, aleshores alcalde de la Ciutat, per la promoció de l'esport nàutic a Sant Feliu així com per la seva important contribució en el desenvolupament i remodelació del port ganxó.

La segona etapa de Mascaró com a president va tenir conseqüències bastant més positives que la primera. Després d'anys de lluites aferrissades i esforços per a la continuïtat de l'entitat, el 2003 es va publicar el concurs per a l'adjudicació de la remodelació de la dàrsena esportiva de Sant Feliu. La concessió definitiva, de vint anys de durada, va ser autoritzada al Club Nàutic, iniciant així un nou període que desencadenaria cap a la construcció de la segona i última seu social.

En la reunió de Junta General Extraordinària de socis del 6 de novembre de 2004, es va produir la renovació de la presidència de Mascaró, que des d'aleshores va estar acompanyat de Jaume Albertí Comellas com a sotspresident, Santi Ferran Pascalet secretari, Francesc Serra Llimona sotstresorer, Joaquim Vila Camps tresorer, Josep Madí Burgell sotstresorer, Víctor Fontfreda Puig comodor i Pere Rimbau Muñoz sotscomodor. Entre els vocals, hi havia Mre Rosa Rabell Gamarra, Lluís Albertí Comellas, Joan Alfons Albó Albertí, Antoni Aulet Garriga, Lluís José Villa, Jaume Mabres San, Francisco de la Peña Villa, Antoni Sabaté Moreno, Pere Tor Vicent, Manel Trinxet Miró, Valentí Valls Ararà, Francesc Adrià Casas i Joaquim Vilatarsana Martínez. El 21 d'octubre de 2005 Robert Brell es va reincorporar a la Junta. Per aquell temps també s'hi va unir Albert Faus Almiñana.

Jaume Mascaró, 7è president

Nascut l'any 1945 a Girona, Jaume Mascaró Juandó era metge de professió i Cap de Medicina Interna a l'Hospital Josep Trueta de la Ciutat. En els anys 80, el Dr. Mascaró va ser un dels principals impulsors de la Unitat de Malalties Infeccioses d'aquest hospital, on va desenvolupar una important tasca de conscienciació sobre la sida a les comarques gironines. La seva dona va ser Maria Carmen Verdaguer, amb qui va tenir una filla, Anna Carmen.

La seva passió pel mar ja despuntava des de ben petit, quan li van regalar un bot de remos de 3 m i amb el seu gran amic Joaquim Coello, ja navegaven sols per les badies de Sant Feliu i Sant Pol. Als 12 anys, va començar a navegar a vela lleugera amb un Dinghy de 12 peus, el *Calypso*, anomenat com el barco d'en Costeau. La seva afició pel mar anava creixent.

A finals dels anys 60 va comprar amb en Joaquim Coello i en Dicky Lavilla un cutter de teka de Birmània construït a Alemanya abans de 1936, que va quedar a Espanya durant la Guerra Civil. Quan el van adquirir, havia passat per set propietaris. "Feia una olor característica, única, barreja de gasoil, humitat i resclosit", assegura la seva filla. "Els hi va permetre començar a navegar en creuer i fer una mica reals els somnis nascuts de la literatura dels grans navegants del segle XX, com Vito Dumas, Moitessier, Tabarly... que tots ells havien llegit. Es deia *Gudrun*, d'aquí la saga". Fou patró de iot i, a partir de mitjans dels anys 70, va adquirir el *Gudrun II*, "el seu veler emblemàtic de ferro", un cutter de 32 peus.

L'any 1992 fou elegit president del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. Fruit del gran esforç i dedicació d'ell i dels seus companys de la Junta, van ser reelegits en tres candidatures consecutives més. Durant la seva trajectòria en el Club Nàutic, va assolir com a fites l'obtenció d'una nova concessió per una durada de vint anys, la construcció d'una dàrsena i una seu social, i l'impuls de l'afició al mar a través de l'Escola

Jaume Mascaró durant una entrega de premis al Club Nàutic, c. 1990-2000. Arxiu Família Mascaró

de Vela i de regates socials. "El meu pare tenia clar que el més important del Club eren els socis". El 2008 va decidir retirar-se com a president encara que va continuar un temps a la Junta durant el mandat de Joan Alfons Albó. Va morir a Girona l'any 2013, després de combatre amb valentia i coratge una dura malaltia.

Per a en Jaume, "la família, la medicina, el mar i els amics ho eren tot, i tenia un toc d'ironia que impregnava la seva inoblidable conversa", assegura la seva filla. Per al seu amic Ricard Lavilla, la seva pèrdua va ser irreparable. Per a Josep Madí, Mascaró va ser "una excel·lent persona. Sabia arribar a l'ànima de qualsevol interlocutor i era un excel·lent coneixedor de la psicologia de la gent". En un article d'homenatge a la revista *Ondina*, Quito Pi el recordava així: "A banda de ser un treballador incansable, tenaç i proper, Mascaró es va caracteritzar per sobre de tot per ser un bon home. Sempre visitava els malalts de Sant Feliu de Guíxols que estaven ingressats a l'hospital Josep Trueta de Girona, on va exercir bona part de la seva carrera professional, encara que no fossin pacients seus. Qui el va conèixer no l'oblidarà mai i qui no va tenir aquesta sort ha de saber tot el que va fer pel Club. Mascaró com a president va ser gran, com a persona, enorme."

Junta General de Socis del 4 de setembre de 2004 celebrada al Teatre Municipal de Sant Feliu de Guíxols. Arxiu CNSFG

Junta General de socis de l'any 2007. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

“ després d'anys de lluites i esforços, el 2003 el Club va rebre la concessió definitiva, de vint anys de durada, iniciant així un període que desencadenaria cap a la construcció de la segona i última seu social

/// Gudrun II

“Amb en Jaume i en Joaquim Coello vam començar a navegar junts en un 505”, relatava Ricard Lavilla l’any 2013 en una carta de comiat al seu amic Jaume Mascaró. “Anys després, també tots tres, vam comprar el *Gudrun I*. Era una magnífica baluerna de fusta, d’uns nou metres i que havia sobreviscut la guerra a Europa. Recordo que, quan després de moltes negociacions ens posàvem d’acord a on i a quina hora, sortíem a navegar i ens reuníem a una semideserta escullera del port de Sant Feliu. El vaixell li donava molts mals de caps a Joan Albó, que era qui el cuidava amorosament, sobretot a l’hivern”.

“Després va venir el *Gudrun II*. Aquest era i és un vaixell que en Joaquim va bastir per fer la volta al món. Després d’un temps, en Jaume li va comprar i ja el vam tenir instal·lat a la nòmina d’armadors. Un any, vam decidir anar a fer una regata de vaixells d’època a Palma. Pel transport vam anar en conserva els dos *Gudruns*, el *II* i el *VI*. En Jaume i en Joaquim, al *II*, i jo i la Isabel, al *VI*. Cap al vespre, com que li oferia escasses comoditats, el preniem a remolc, donàvem un whisky

i sopar calent als seus tripulants, petàvem la xerrada i els enviàvem de tornada al seu vaixell, convenientment alimentats, rentats i una mica contents. Llargàvem el remolc i cap avall que fa baixada.”

“Un dia de l’any passat, vaig anar aviat al Port perquè volia fer un transport amb el *Gudrun VI* i em va estranyar veure la seva amarra buida. Jo ja sabia de la gravetat de la seva malaltia. Vaig salpar i tot seguit vaig començar a trucar-lo pel 9, amb el nostre crit de guerra habitual i amb la cantarella acostumada. ‘*Gudrun, Gudrun, aquí Gudrun, Gudrun*’. Em va contestar ‘*Gudrun, Gudrun, aquí Gudrun, Gudrun*. Estic a unes milles de la costa, a través de Blanes’. Temps després, vaig entendre que havia sortit a acomiadar-se dels seus amics: del mar, de les ones, dels peixos i del vent.”

“Ara la seva filla, l’Anna Carme, ens ha demanat al Quiquin, Joaquim i a mi que l’ajudem a posar a punt el *Gudrun II* per tornar-lo a fer navegar. Quina bona notícia! I tant que ho farem.”

El Gudrun II amarrat al port de Sant Feliu el juliol de 2006. Arxiu CNSFG

A l’esquerra, Jaume Mascaró, penjat al trapezi, navegant. Arxiu personal Ricard Lavilla. A la dreta, l’embarcació Gudrun II, propietat de Mascaró, durant una regata a Palma de Mallorca. Entre els tripulants figuren Jaume Mascaró, Joaquim Coello i Ricard Lavilla. Arxiu Família Mascaró

➤ Nous membres a la Junta Directiva

En els anys de presidència del Dr. Mascaró, nombroses persones van entrar a formar part per primera vegada de la Junta Directiva, en diferents períodes i amb una permanència variable. Entre ells, hi havia:

Jaume Albertí Comellas, Doctor en Enginyeria Industrial i empresari, soci d'una fàbrica de productes químics. Era propietari d'una embarcació amb la que sempre navegava fins a les illes Balears i a altres litorals. **Lluís Pallí Buxó**, Catedràtic i professor numerari de Geodinàmica Externa de la Universitat Autònoma de Barcelona i cap del Departament de Geologia del Col·legi Universitari de Girona. **Jordi Vergés Garcia** (-2004), pintor de brotxa i membre de la colla gegantera ganxona. **Joan Lázaro Mateo** (Barcelona, 1949), economista. L'any 1982 va arribar a Sant Feliu com a empleat de "La Caixa". El Sr. Lázaro practica diàriament, i des de fa anys, el submarinisme. El 2005 va guanyar el Premi Literari Àncora amb el treball *Invertebrats marins (no artròpodes) del litoral de Sant Feliu de Guíxols*, en el qual el Club va col·laborar en la publicació. **Santi Presas Salgas**, enginyer industrial i propietari d'una empresa especialitzada en la fabricació de carpes, a més de regatista aficionat i president de la gestora Convergència Democràtica de Catalunya de Santa Cristina d'Aro. **Lluís José Villa**, bus i submarinista guixolenc que féu expedicions submarines al Mar Roig. **Francesc Caixach Llovet**, promotor constructor gironí i propietari d'un vaixell d'uns 20 m d'eslora. **Valentí Valls Ararà** (1944-), nascut en el si d'una família ganxona dedicada al negoci de la pesca que proveïa els pescadors de tota la Costa Brava. Doctor format a la Universitat de Barcelona i especialitzat en cardiologia, el 1972 va entrar com a metge adjunt a l'Hospital Clínic fins al 2014. Actualment continua exercint la medicina, però privada, i està preparant un llibre de fets del mar, de la natura i de la cuina de

Sant Feliu que veurà la llum properament. **Ramon Cabrera Vilches**, industrial. **Antoni Rodríguez Batlle**, que havia estat recepcionista de l'Hostal La Gavina i regidor de l'Ajuntament de Sant Feliu. **Francesc de la Peña Vila** (1942-), físic, òptic i farmacèutic propietari d'una òptica a Sant Feliu, una de les pioneres a nivell europeu pel què fa la incorporació de tecnologia avançada. **Antonio Romero Blanch**, guixolenc propietari d'una pelleteria a la Ciutat i d'una barca mallorquina amb la que passava moltes estones ancorat i descansant per les cales prop de Sant Feliu. **Joaquim Falgueras Batlle**, advocat i regatista. **Jaume Mabres San**, industrial i regatista. **Rosa Mª Cendrós Jorba**, secretària de direcció de l'empresa Floïd, de l'editorial Aymà i de Parfums Rochas. **Josep Madí Burgell**, economista que esdevindria president del Club Nàutic entre 2012 i 2013 (vegeu pàg. 213). **Francesc Adrià Casas** (Barcelona, 1955), resident a Sant Feliu des de fa més de 25 anys, practica la pesca esportiva i és propietari de l'estació de servei Adrià-Casas de la Ciutat. **Francesc Sagué Guarro**, empresari vinculat a la indústria paperera i regatista. **Antoni Aulet i Garriga**, economista i col·laborador de la revista *Àncora*. **Francisco Cárdenas Toscano** (Algámitas, 1943), que va arribar a Catalunya l'any 1964, quan va entrar a treballar per l'empresa Sarfa. Instal·lat a Sant Feliu, va muntar-hi l'agència de transport Recader Cardenas. El 1970 es féu soci del Club i s'aficionà a la pesca esportiva. Àrbitre de les Federacions Catalana i Espanyola de Pesca, durant un temps va ser tresorer de l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu. Va ser regidor de l'Ajuntament de Sant Feliu entre 2011 i 2014 i gerent del Club Nàutic entre 2001 i 2004. **Ricard Lavilla Miquel**, empresari i comerciant, navegant amb vaixell propi i tripulant de vaixells de gran nivell, el 1997 va creuar l'Atlàntic a vela. **Mª Rosa Rabell Gamarra**, de pare ganxó, llicenciada en Filosofia i Lletres i Psicologia i treballadora en l'àmbit de l'educació especial.

Francesc Serra Llimona, empresari. **Manel Trinxet Miró**, Doctor en Enginyeria Industrial. **Santi Ferran Pascalet**, president de l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guíxols i esportista pescador guixolenc d'alta competició que guanyà diferents campionats estatals (vegeu pàg. 216). **Víctor Fontfreda Puig**, nascut el 1965, era monitor del Club Vela de Palamós quan el Club ganxó el va fitxar de monitor de perfeccionament i d'entrenador. A mitjans dels anys 90 va ser director de l'Escola de Vela fins que el 2006 Fabian Cianfagna va passar a rellevar-lo. **Pere Tor Vicent**, dedicat al negoci de l'exportació i importació de productes tèxtils. **Joaquim Vila Camps**, arquitecte tècnic. **Pere Rimbau Muñoz** (Girona, 1964), metge especialista en Urgències i Emergències i Cap d'Urgències de l'Hospital Josep Trueta de Girona. En els anys 80 es va treure el títol de monitor de vela i després de creuer, va treballar com a monitor de l'Escola de Vela i del Centre de Tecnificació de Vela del Club. Aleshores ja participava en regates amb creuers. A principis dels 90 i fins a mitjans dècada va ser director de l'Escola de Vela. Posteriorment va fundar, amb altres tres socis, l'Escola de Vela de Sant Pol. L'any 1995 va aconseguir el subcampionat de Catalunya en la classe creuers. **Joan Alfons Albó Albertí**, fill del pràctic del port de Sant Feliu, Joan Albó, és veterinari i va ser alcalde de Sant Feliu de Guíxols entre 1999-2003 i 2011-2015 (vegeu pàg. 210). **Joaquim Vilatarsana Martínez** (Barcelona, 1958), enginyer en telecomunicacions, té un vincle molt estret amb Sant Feliu. Aficionat a la pesca i a les regates, des de fa anys que participa activament en les activitats socials del Club Nàutic. I **Albert Faus Almiñana** (Barcelona, 1937), que havia treballat de pèrit industrial mecànic per després acabar-se dedicant al món de l'electrònica. Durant 24 anys va ser director general de la companyia Electronica Beltran Elbe i després va ser president i fundador de la multinacional japonesa Sharp.

Vista del Tinglado i l'escullera, finals dels anys 90. Arxiu CNSFG

Un projecte de dàrsena i nova seu social

En aquesta prolongada etapa, el Club va prendre consciència que, si volia garantir la seva supervivència com a club esportiu sense ànim de lucre, s'havia d'implicar en el projecte de remodelació del port ganxó. Per aquest motiu, la Junta es va mostrar interessada en millorar les seves instal·lacions, de manera que el març de 1998 es va fer arribar una enquesta als socis per tal que poguessin elegir entre tres possibles solucions per a l'aprofitament de l'espai portuari.

El 1998 va ser un any important ja que es va arribar a un acord amb Ports de la Generalitat de Catalunya per a la gestió de la zona d'ús públic tarifada per tal d'oferir un millor servei als usuaris i utilitzar l'espai d'una manera més raonada. També es va millorar l'aspecte de la zona instal·lant un pal de senyals a mig camí de l'escullera i d'altres per a banderes a l'espai dels molls, com també jardineres a l'espai de les antigues grues. Es va promocionar el port ganxó, de manera que el Club, l'Ajuntament i Ports van editar un fulletó conjuntament. A l'agost de 1999, es van retirar les plaques solars de la teulada de l'edifici i, al maig de 2000, es va canviar el lloc de les passarel·les de l'escullera, que passaren de la punta a la seva meitat.

Aquells van ser uns anys difícils, ja que res garantia la continuïtat del Club Nàutic. Malgrat tot, quan el 16 de juny de 2003 es va publicar la convocatòria per a l'adjudicació de la construcció i l'explotació de la dàrsena esportiva, el Club s'hi va presentar amb un projecte de quasi quatre milions d'euros per a la construcció de 400 punts d'amarrament i un edifici de serveis. Hi va haver molta competència, però finalment el Club va guanyar, de manera que la nova concessió, de vint anys, comprenia 5.507,30 m² de superfície de terra i 24.201,24 m² d'aigua. Pensant en la possibilitat de desmuntar-se en cas de necessitat, es van col·locar passarel·les flotants, amb terra de fusta i *fingers* sostinguts amb pilones d'acer clavades al fons. Tot això estava protegit per un contradic de recer de calaixos de ciment, que constituïa un sistema pioner. Aquest dic tenia una vintena de calaixos per desguassar l'aigua que entrés amb les onades.

Es pot dir que el 25 de febrer de 2005, quan es va clavar la primera pilona, van començar les obres. L'any 2006 la dàrsena esportiva ja estava construïda. Es va inaugurar el 6 de juny, en un acte que va comptar amb la presència de l'aleshores Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, Joaquim Nadal.

La dàrsena abans de ser remodelada. La imatge presenta el lloc on s'ubicaria el nou edifici social del Club Nàutic, 2004. Arxiu CNSFG

La primera seu social del Club Nàutic, al Fortim, que es va abandonar l'any 2008 per inaugurar-ne una de nova. Dibuix de Narcís Franquesa, 2018

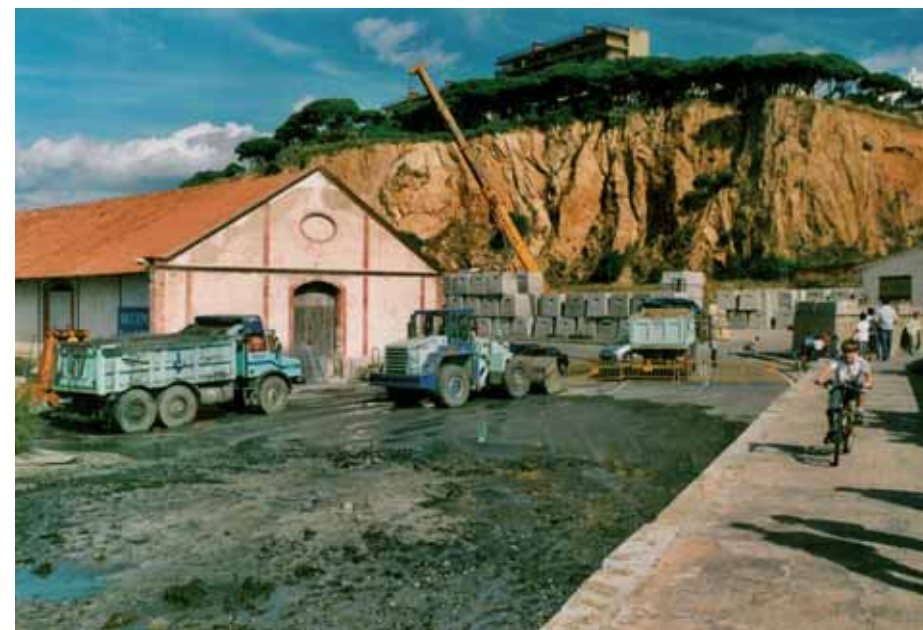
“ es van col·locar passarel·les flotants, amb terra de fusta i *fingers* sostinguts amb pilones d'acer clavades al fons. Tot això estava protegit per un contradic de recer de calaixos de ciment, que constituïa un sistema pioner

Els caixons que l'empresa Dragados va col·locar per protegir l'escullera, 2004. Arxiu CNSFG

Obres de desmuntatge de l'antiga passarel·la del Club, octubre de 2004. Arxiu CNSFG

L'empresa Dragados fent obres a la zona de la concessió del Club, octubre de 2004. Arxiu CNSFG

La nova dàrsena del port de Sant Feliu, a partir de 2006. Arxiu CNSFG

Parlament de Jaume Mascaró durant la inauguració de la dàrsena esportiva. A la seva esquerra, l'alcalde de Sant Feliu, Miquel Lobato; a la seva dreta, l'aleshores Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, i Dolors Rodríguez, directora de Ports de la Generalitat, 2006. Arxiu CNSFG

Desmuntatge i trasllat de la grua a la nova ubicació, 2007. Arxiu CNSFG

Paral·lelament, es va començar a posar fil a l'agulla al nou edifici social. L'agost de 2004 es va convocar un concurs d'arquitectes, en el que es van convidar cinc dels més prestigiosos professionals de Catalunya. El jurat estava compost per quatre membres de la Junta Directiva, dos representants de l'Ajuntament, un de Ports de la Generalitat, un del Col·legi d'Arquitectes i un enginyer de Ponts i Camins. Finalment, el 5 de gener de 2005, es va elegir el projecte dels arquitectes Fuses i Viader. L'edifici concebut destacava per la seva singularitat i ubicació, ja que s'havia d'adaptar a la vessant de la muntanya. Es plantejava un equipament que quedés integrat a la zona, amb un revestiment exterior de pedra del Masnou que, a excepció de la cobertura de coure, imitaria la textura natural de la muntanya. Entre les sales contemplava, al primer pis, un espai per a socis i un restaurant, mentre que a la planta baixa hi hauria la recepció i les oficines, els vestuaris i lavabos i la bugaderia.

Els arquitectes Fuses i Viader presenten la seva proposta durant el concurs del mes de gener de 2005. Arxiu CNSFG

Maqueta del projecte guanyador del nou edifici social del Club Nàutic, 2005. Arxiu CNSFG

L'encofrat dels murs de l'edifici el 13 de març de 2007. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

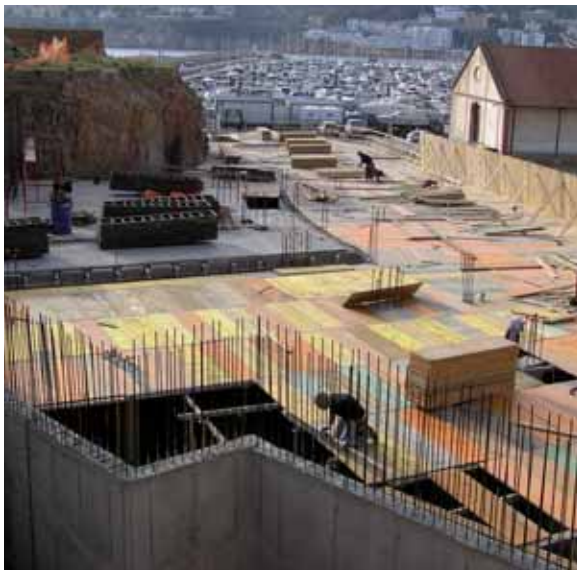
Enderrocamment de l'antiga "caseta del gruista", 20 de març de 2006. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Excavació a la roca l'1 de setembre de 2006. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Els pilars de l'edifici ja estaven construïts el 4 de desembre de 2006. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Col·locació de panells de fusta el 8 de gener de 2007. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

L'esquelet de l'edifici el dia 10 d'abril de 2007. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Col·locació de l'embigat de fusta del teulat amb el reforç del dic al fons, 2007. Arxiu CNSFG

L'edifici ja estava pràcticament enllestit el 6 de juny de 2008. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

L'entrada del nou edifici, 19 d'agost de 2008. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Les obres de la nova seu social van iniciar-se el 20 de març de 2006, quan es va enderrocar l'antiga "casa del gruista" (vegeu fotos). Quatre mesos més tard, es van començar a excavar els fonaments. El maig de l'any següent l'estructura ja estava finida, tant per als tancaments, revestiments exteriors i interiors com per a les instal·lacions. Pel juliol, els pilars i la coberta i les llaceres de fusta de la segona planta ja estaven enllestits. Aviat es van finalitzar el revestiment de la planta baixa, íntegrament de fusta, i la façana de vidre del segon pis corresponent al restaurant. Les obres havien d'estar acabades el febrer de 2008, i es preveia que a l'estiu es pogués inaugurar l'edifici i obrir el restaurant. El 21 de juliol de 2008, després que Jaume Mascaró donés pas a Joan Alfons Albó, s'inaugurava la nova seu social del Club.

16 anys, 7 gerents i nous fitxatges

Durant l'etapa presidida per Jaume Mascaró es van produir nombroses incorporacions de personal al Club Nàutic que, algunes d'elles, van ser cabdals per al bon funcionament de l'entitat en aquells anys i en els posteriors.

En la vacant on es van produir més canvis va ser la gerència. El cert és que la figura del capità Joan Albó havia deixat una profunda empremta al Club, de manera que va ser molt difícil rellevar-lo. De tal manera que, per tal de buscar un nou gerent, en la reunió de Junta Directiva del 3 de març de 1995 es va elegir a Santi Presas, que fins aleshores havia estat comodor del Club i havia estat col·laborant en l'administració de l'entitat al llarg de la malaltia d'Albó. Presas hi estaria poc més de tres mesos fins que Joaquim Pla Manuel-Rimbau, fill de l'antic president Joaquim Pla Bartina, prendria el relleu. Això coincidia amb la jubilació, el mes de novembre, de Josep Ferrer, administratiu i comptable del Club des de 1976.

El novembre de 1997 Pla Manuel-Rimbau va abandonar la gerència, i el càrrec va recaure dos mesos després en mans de Marc Moner. A l'abril de 1999, el palafrugellenc va passar

a dirigir el Club Nàutic Llafranc, va deixar la vacant buida fins que Carles Moral Plana va passar a ocupar el lloc. No obstant, Moral va deixar el càrrec l'any 2001, que l'ocuparia l'aleshores tresorer Francisco Cárdenas, el qual, per decisió de la Junta General de Socis, mantindria el seu lloc com a membre de la Junta Directiva.

Els canvis van continuar. El 4 de novembre de 2005 es va contractar un nou gerent, Àlex Parés Templer, que va deixar el càrrec el 30 de desembre de 2007. Finalment, el 2008 Lluç Puig Sant va esdevenir el nou capità, encara que hi va romandre fins a l'any 2013, fet que va comportar que el Club tornés a buscar un altre candidat per a la gerència de l'entitat.

Entre l'equip de marineria, també es van produir alguns canvis i relleus. L'any 1998, amb la jubilació del contramestre Jaume Micó Viñas, el mariner Hilari Noguerón va passar a ser-ne el nou fins que l'any 2000 el càrrec va recaure a les mans d'Andrés García. Amb la jubilació de l'Andrés l'any

2006, el mariner Lluís Doltra va passar a ser el nou contramestre fins a la seva mort l'any 2014. Entre els nous mariners, va ser important la incorporació de Jaume Micó Gay, fill del primer contramestre, i de Sergi Escobar, que el 2014 passaria de segon contramestre a contramestre.

A les oficines del Club també van haver-hi algunes incorporacions, com la de Mònica Martínez, que entraria d'administrativa comptable, i que treballaria al costat del cap d'administració Quito Pi. Pel què referia a l'Escola de Vela, Pere Rimbau rellevaria Josep Mediñà com a director fins a mitjans dels 90, i després Víctor Fontfreda en seria el responsable fins al 2006, quan Fabian Cianfagna entraria com a director esportiu fins al 2008. En tots aquests anys cal destacar, entre els diferents monitors i entrenadors de l'Escola de Vela, els germans Francesc i Joaquim (Meki) Rutllant, els germans Pau i Lluç Bassets, Jaume Albertí i Mia Falgueras, Laura de Olano, Lluís Fontfreda, i més a partir del segle XXI, Aleix Ballester, Oriol Ferrer Brell i els germans Lucas i Jordi Patiño.

Sopar de Nadal de 2004 al Restaurant Club Nàutic. Arxiu CNSFG.
Autor: Quito Pi

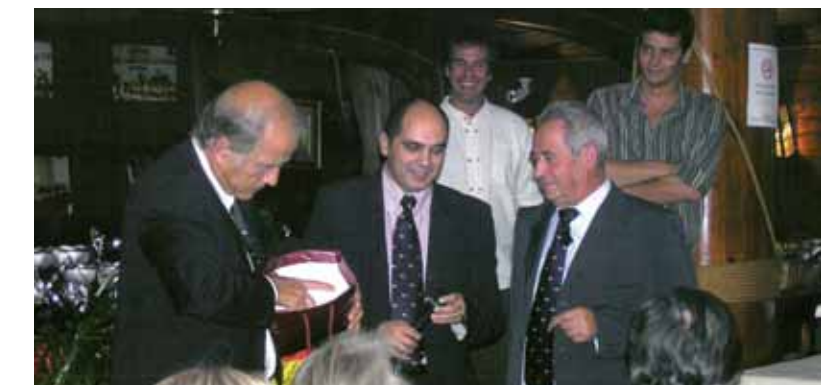
El capità entrant Carles Moral a l'esquerra, acompanyat del contramestre Hilari i el capità sortint Marc Moner, estiu de 1999.
Arxiu CNSFG

El contramestre Jaume Micó Viñas, a bord, es va jubilar l'any 1998.
Arxiu personal Jaume Micó

Sopar homenatge del contramestre Hilari Noguerón, 2000.
Arxiu CNSFG

Sopar d'homenatge al contramestre del Club Andrés García en jubilar-se l'any 2006. Arxiu CNSFG

El nou personal

- **Joaquim (Meki) Rutllant Sureda**, monitor de vela escolar i entrenador de FCV de l'equip de 420 del CNSFG (1993-1995)
- **Francesc Rutllant Sureda**, monitor de vela escolar (1993-1995)
- **Santi Presas Salgas**, gerent (1995)
- **Gabriel Muñoz Camacho**, ajudant de mariner (1995-1998), mariner de temporada (1999-2000)
- **Joaquim Pla Manuel-Riembau**, secretari tècnic (1995-1998)
- **Víctor Fontfreda Puig**, director de l'Escola de Vela (1996-2006) i monitor de vela escolar (2017-)
- **Jaume Micó Gay**, ajudant de mariner (1996-1999), mariner de temporada (1999-2000) i mariner (2000-)
- **Marc Soler Morales**, ajudant de mariner (1996-1998), mariner de temporada (1999-2000)
- **Rafael Donaire Santiago**, sereno (1996-2000) i mariner (2001-2011)
- **Eduard Cussó Rey**, ajudant de mariner (1997-2000)
- **Marc Moner Rocas**, secretari tècnic (1998-1999)
- **Manuel López Sánchez**, ajudant de mariner (1998-1999)
- **Sergi Escobar Serrano**, ajudant de mariner (1998-1999), mariner (2000-2006), segon contramestre (2006-2014) i contramestre (2014-)
- **Joan Repulles Granado**, ajudant d'oficina (1998)
- **Carles Moral Plana**, secretari tècnic (1999-2002)
- **Berta Fernández Méndez**, auxiliar administrativa (1999)
- **Anna Fernández Méndez**, auxiliar administrativa (2001-2007)
- **Francisco Cárdenas Toscano**, gerent (2001-2004)
- **José Manuel Fernández Roman**, mariner (2003-2007)
- **Fabian Cianfagna Adalberto**, monitor de l'equip de regates (2003-2008) i director esportiu (2006-2008)
- **Juli Cianfagna Adalberto**, monitor de l'equip de regates (2004-2007)
- **David García Hernández**, administratiu (2004-2013)
- **Àlex Parés Templer**, gerent (2005-2007)
- **Aleix Ballester Clement**, entrenador d'Optimist (2005-2009) i cap esportiu (2008-2009)
- **Marc Soler Morales**, mariner (2005-2009)
- **Lucas Patiño Roca**, ajudant de monitor (2006-2008), monitor d'estiu i vela escolar i entrenador (2008-)
- **Mònica Martínez Vicente**, administrativa comptable (2007-2014) i cap d'administració (2014-)
- **Andrés Hurtado Quevedo**, mariner nocturn (2007-)
- **Oriol Ferrer Brell**, ajudant de monitor (2007-2009), monitor (2009-2014) i entrenador d'Optimist (2015-2018)
- **Gilbert Gardeñes Talarn**, monitor de vela escolar i d'estiu (2007-2017)
- **Lluc Puig Sant**, gerent (2008-2013)
- **Joaquín García Ramon**, mariner nocturn (2008-)
- **Cristina Roca Castro**, administrativa esportiva (2008-2011)
- **Cristian Ramírez Salgado**, ajudant de cuiner (2008-2014) i cuiner del Tinglado (2015-)

/// Lluís Doltra, contramestre

El contramestre Lluís Doltra fotografiat al port de Sant Feliu, 2005.
Arxiu CNSFG

Nascut el 1959 en el si d'una família de pescadors de Sant Feliu de Guíxols, Lluís Doltra Peñalver va entrar el 1980 a treballar al Club Nàutic com a mariner de temporada, per una vintena d'anys després passar a mariner tot l'any. A partir de 2006, amb la jubilació d'Andrés García, Doltra va esdevenir contramestre fins a la seva mort, esdevinguda l'octubre de 2014 a la jove edat de 55 anys.

L'any 2014 els seus companys mariners el qualificaven de "treballador exigent i amb caràcter, però sobretot molt humà". A més a més, l'herència marinera corria per les seves venes, ja que "tenia una intuïció innata per moure's entre les onades". Segons Josep Albertí Ferrer, "en Lluís era un gran entès amb les coses nàutiques i per a mi era com el *hombre del tiempo*".

/// Jaume Micó Gay, el treballador més veterà

Jaume Micó Gay al port de Sant Feliu, 2015.
Arxiu CNSFG

El seu pare és Jaume Micó Viñas, el primer contramestre del Club Nàutic. Ell, Jaume Micó Gay, va néixer a Sant Feliu el 1966 i, seguint la tradició paterna, el 1996 va començar a treballar d'ajudant de mariner durant l'estiu al Club. Tenia 30 anys i el seu pare era el cap de marineria: "A casa el pare era molt *serio*. A la feina no tant, quan vaig començar a treballar amb ell, vaig canviar de parer". En Jaume va exercir d'ajudant de mariner fins al 1999, quan va passar a treballar de mariner de temporada. L'any següent esdevindria mariner fix, un càrrec que, després de 18 anys, continua exercint. Des de fa temps que és responsable de la benzineria: "més o menys sempre me n'he encarregat. Fa poc que està oberta les 24h. Abans hi havia uns horaris però ara és d'autoservei, així que fa un any que no hi hem d'anar-hi tant". Nét de Joaquim Micó, propietari d'unes antigues muscleres a Sant Feliu, en Jaume té alguns records d'infantesa dels primers temps del Club: "Tenia 3 anys quan van enfonsar les muscleres del meu avi per poder fer les palanques del Club. El meu avi s'ho va vendre amb la condició que el pare es quedés de contramestre". I afegeix: "L'únic que recordo de petit és quan hi havia temporals i llevantades, i plovia cinc o sis dies seguits i el meu pare arribava xop a casa. Ell i la resta de mariners anaven a buscar morts quan encara no hi havia la Creu Roja. I com que hi havia temporal, i les primeres palanques no eren gaire segures, no volien portar roba d'aigua per si queien al mar. Preferien anar vestits normals i quedar-se xops que caure al mar i no poder nedar pel pes de la roba d'aigua".

L'esport nàutic

A més del canvi de seu social, l'etapa presidida per Jaume Mascaró va viure també canvis en relació a les activitats nàutiques. Cap a mitjan dècada de 1990, la **vela lleugera** vivia una època de decadència, de manera que el Club Nàutic va organitzar poques regates en aquesta modalitat. D'una banda, els caps de setmana del 21 i 29 de març de 1998 es va celebrar un Campionat de Catalunya de classe Europa i Estel. Pel què referia a les regates socials, els trofeus Tallamar i Falutx van continuar realitzant-se fins al 1998, quan la poca concurrència de participants va obligar a suspendre'ls. D'altra banda, es va continuar realitzant el Trofeu Samaranch per a classe 420, que cap a finals de la dècada de 1990 va acollir la classe Estel per a un sol tripulant, substituïda posteriorment per la Làser, també en solitari. Una desena d'anys més tard, va acollir la classe Europa.

L'equip de regates de vela 420 del Club Nàutic, any 1993. Arxiu CNSFG

Cartell del VII Trofeu J.A. Samaranch, 1996. Arxiu CNSFG

Campionat de Catalunya classes Europa i Estel, 1998. Arxiu CNSFG

Campionat de Catalunya classes Europa i Estel, 1998. Arxiu CNSFG

Sortida d'una de les proves del Campionat de Catalunya (classe Europa), 1998. Arxiu CNSFG

XI Trofeu J.A. Samaranch, 1998. Arxiu CNSFG

Lliurament de guardons del X Trofeu J.A. Samaranch. D'esquerra a dreta, el Sr. Baulenas (Lliga Naval de Catalunya), Francisco Cárdenas, Sra. Marçet (Lliga Naval de Catalunya), Sr. Ramírez (Cap del Sector Naval de Catalunya), Sr. Fons (Regidor d'Esports de Sant Feliu), Jaume Mascaró i Marc Moner, 7 de març de 1999. Arxiu CNSFG

En quant a les **regates de creuers**, en aquests anys es va continuar realitzant la regata de Les Medes, però el Trofeu Tertuliana, la regata d'anada fins a Menorca, no va tenir tanta sort. Malauradament, l'edició de 1996 no es va poder dur a terme per la manca de participants. El 1997, i arrel d'un acord amb el Club Nàutic Port d'Aro per elaborar un calendari conjunt, la regata es va suprimir definitivament.

Sortida del XVI Trofeu Samaranch l'any 2005. Arxiu CNSFG.
Autor: Quito Pi

Piscolabis després del XI Trofeu Samaranch, 4 i 5 de març de 2000. Arxiu CNSFG

XXVIII Regata de Les Medes en l'edició de 2001.
Arxiu CNSFG

Tres imatges de la regata Mare Nostrum, 1996. Arxiu CNSFG

Calendari de Regates 1998

Activitats Esportives

CREUERS			
DATA	MES	TROFEU	COMPENSACIÓ
4 i 5	abril	III MEMORIAL IOAN ALBÓ	IMS / CHS
27	juny	SOLITARIA	CHS
11	juliol	CLUB NÀUTIC ST. F. G.	CHS
18	juliol	XV METROPOL SPORTS	CHS
12	setembre	XII FINQUES SANT ELM	CHS
19	setembre	PRESIDENT C. N. S. F. G.	CHS

VELA LLEUGERA			
DATA	MES	TROFEU	CLASSES
28/1	febrer/març	VII I. A. SAMARANCH	420/ESTEL
21, 22, 28 i 29	març	CAMPIONAT DE CATALUNYA	EUROPA/ESTEL
15	agost	OPEN VELA LLEUGERA	VELA LLEUGERA

Calendari de regates del Club Nàutic de l'any 1998. Arxiu CNSFG

L'etapa de Mascaró també va destacar per la creació de noves regates de vela amb la finalitat de revifar la vida social del Club Nàutic. Sens dubte, la més important va ser el **Memorial Joan Albó**, una regata de creuers que havia de commemorar la figura del capità i el seu paper com a agent important en el Club després de la seva mort. Des de la Junta hi va haver la voluntat de donar rellevància a la regata, de tal manera que es va demanar a la Federació Catalana de Vela la possibilitat d'obtenir una prova classificatòria per al Campionat de Catalunya. El Memorial Albó es va celebrar per primera vegada els dies 21, 27 i 28 d'abril de 1996. Hi van participar 22 iots, alguns Regata i altres Creuer. S'havien de fer tres recorreguts, un sotavent-sobrevent, una regata en línia i una altra sotavent-sobrevent. En aquella primera edició, la copa absoluta se la va emportar el *Teu Teu's* del patró francès Gerbeaud, que també va guanyar en la divisió Creuers, mentre que en Regata la victòria va ser per a l'*Agafallams* de Brandeski. El Memorial es va continuar celebrant al llarg dels anys i encara en l'actualitat segueix retent homenatge a la figura del "Senyor Albó".

CLUB NÀUTIC SANT FELIU DE GUIXOLS

XI TROFEU METROPOL SPORTS
XX Regata Illes Medes
10 JULIOL 1993

SANT FELIU - ILLES MEDES - SANT FELIU (46 MILLES)

10 h. ESMORZAR COL·LECTIU PER TOTES LES TRIPULACIONS QUE HAGIN FORMALITZAT LA SEVA INSCRIPCIÓ AVANS DEL DIA. 8 - 7 - 93

INSCRIPCIÓ AVANS DEL DIA. 8 - 7 - 93

TELF.: (972) 32 13 00 i 32 17 00

TROFEUS PER A TOTS ELS IOTS CLASSIFICATS

CRANCHI

METROPOL NAUTICAS

REGAL BOATS

CONCESIONARIOS

METROPOL SPORTS -IBIÑAIA
C/ta. Palamós, 123 - Tel: (972) 32 30 00
Fax: (972) 32 86 90 - Télex: 57387 OQMS E
Paseo Marítim, 10 - Tel: (972) 32 00 93
17230 SANT FELIU DE GUIXOLS (Girona)

METROPOL PALAMÓS S.A.
C/ta. San Esteban de la Fleca - Tel: (972) 31 88 39
Tel: (972) 31 84 10 / 31 83 47
17230 PALAMÓS (Girona)

METROPOL CASTELLÓFELS S.A.
Aving. de Castellófels, 104 - Fax: (93) 654 51 88
Tel: (93) 638 03 13 / 638 24 49
06600 CASTELLÓFELS (Barcelona)

AGENTES EN TODA ESPAÑA

Cartell de la XX Regata de Les Medes programada per al 10 de juliol de 1993. Arxiu CNSFG

VI Memorial Joan Albó, 2001. Arxiu CNSFG

VII Memorial Joan Albó, 2002. Arxiu CNSFG

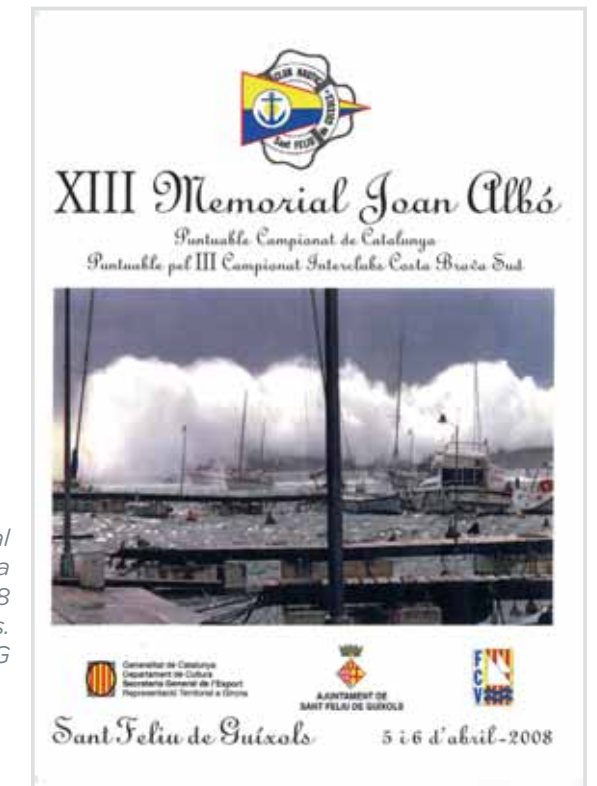
VIII Memorial Joan Albó, 2003. Arxiu CNSFG. Autor: Jaume Mascaró

Una vista de la regata
II Memorial Joan Albó, 1997.
Arxiu CNSFG

Lliurament de premis del III Memorial Joan Albó, 1998. D'esquerra a dreta,
Ricard Lavilla, Jaume Mascaró, Joan Alfons Albó, Félix Escalas,
Javier Aznares, Agustí Blanch i Francesc Sagué. Arxiu CNSFG

Cartell del XIII Memorial
Joan Albó que es va
celebrar el 2008
en aigües ganxones.
Arxiu CNSFG

Lliurament de premis del X Memorial Joan Albó, 2005. Yolanda Albertí lliura el primer premi de la classe Creuers a Francesc Fradera, patró del Bwana. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Un moment del X Memorial Albó, 2005. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Un moment de la regata III Trofeu Sant Feliu de la classe Optimist, 2008. Arxiu CNSFG

El III Trofeu Sant Feliu de la classe Optimist a punt per a la sortida, 2008. Arxiu CNSFG

A més d'aquesta important regata, durant aquest període la Junta Directiva va donar origen al **Trofeu Sant Feliu d'Optimist**. La primera edició, organitzada pel Club en col·laboració amb l'Ajuntament de Sant Feliu i la Federació Catalana de Vela, va tenir lloc els dies 25 i 26 de febrer de 2006 al port ganxó. En aquella important regata de màxim nivell català en Optimist, s'hi van presentar 135 infants procedents de diferents clubs nàutics, que es van dividir en dos grups, repartits entre els més experts i els més novells. L'actuació dels esportistes del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols va ser destacada, ja que en el grup dels més experts, Pol Medià va assolir la vintena posició de la classificació general i va quedar 5è en categoria B; Marc Sala es va classificar 9è de la classe B i 27è de la general; Aniol Vilas, 18 "B" i 50 general; Agnès Montoya, 21 "B" i 53 general; Pau Fernández, 5è categoria "C" i 62 de la general, i Berta Rimbau, 36 "B" i 78 general. A la categoria "Novell", Carla Raich

va quedar 6, Ainara Garcia 13; Pau Dengra 24; Santi Raich 28; Pol Codina 29, i Mar Rimbau 32. El trofeu, emparentat amb els "Ciutat de Sant Feliu" d'Optimist que es feren durant les dècades dels 70 i 80, es va continuar celebrant fins a l'any 2010, superant generosament fins al 2009 el centenar de participants.

D'altra banda, el juliol de 1995 va tenir lloc a Sant Feliu el **XXX Campionat d'Espanya de Vela classe 420**, organitzat per la Reial Federació Espanyola de Vela i el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. El Comitè organitzador, presidit per Pere Rimbau i Toni Serra, responsables de l'Escola de Vela, es va encarregar tant de trobar personal, comprar segells de goma, com de la cerca de subvencions i de l'elaboració del programa. Hi van participar quaranta embarcacions representants de totes les territorials espanyoles, i els guanyadors van resultar-ne Casto Martínez i Antonio Betancort del

Reial Club Nàutic Gran Canaria. Jordi (Toti) Gelabertó i Joan Aviñó del Club van quedar en el número 23 de la classificació general.

Una altra activitat important que va tenir lloc en aquest període va ser el **Campionat de Catalunya de Vela Radiocontrol**. Es va celebrar puntualment l'any 2007 i en la classe 1 metre. La regata va estar organitzada per una delegació expressa de la Federació Catalana de Vela i la secretaria de la classe, comptant també amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sant Feliu i Ports de la Generalitat. Va presidir el Comitè de Regates Fabian Cianfagna, aleshores director de l'Escola de Vela. S'hi van presentar 13 participants i, tot i que la competició s'havia d'iniciar el dissabte 10 de març, la tramuntana ho impossibilità i s'hagué de posposar per a l'endemà, no sense dificultats pel mateix motiu.

Campionat de Catalunya de Vela Radiocontrol, 2007. Arxiu CNSFG

Campionat de Forabordes de Catalunya, 2003. Arxiu CNSFG

Campionat de Forabordes de Catalunya, 2000. Arxiu CNSFG

Primera prova puntuable per al Campionat de Catalunya classe PR-550, 2002. Arxiu CNSFG

Els primers pilots de la cursa a la bola de la punta de l'escullera de Sant Feliu, durant la primera prova puntuable per al Campionat de Catalunya classe PR-550, 1999. Arxiu CNSFG

Entrega de guardons durant la prova de motonàutica puntuable per al Campionat de Catalunya classe PR-550, l'any 1999. D'esquerra a dreta: Sr. Guinart (President de la Federació Catalana de Motonàutica), Sr. Fons (Regidor d'Esports de Sant Feliu), Sr. Sabaté i Sr. Moner. Arxiu CNSFG

En el camp de la **motonàutica**, també es van esmerçar esforços per la continuïtat d'algunes activitats a la Ciutat, especialment gràcies al responsable de motonàutica del Club Nàutic, Antoni Sabaté. Tal és el cas de la competició de la classe PR-550 puntuable per al Campionat de Catalunya. Aquesta prova que ja es venia realitzant des dels anys 80 al port ganxó, s'enfocava exclusivament en aquelles llanxes pneumàtiques propulsades amb un motor foraborda de fins a 550 cc i un mínim de 3,5 m d'eslora, amb dos tripulants per embarcació, un pilot que governés l'embarcació i un copilot que amb els seus moviments fes de contrapès i l'estabilitzés en els girs o en el moment d'accelerar. Donada la rapidesa amb què lliscaven per sobre l'aigua, a més de 30 nusos, aquests Fórmula 1 del mar generaven una expectació molt gran. L'any 1999 s'hi van presentar 8 embarcacions i el trofeu a l'esportivitat es va entregar a Miguel Rodríguez, pilot de la llanxa que primer va anar a socórrer uns companys que van patir una espectacular bolcada a la platja de Sant Feliu, en un tram en què el vent de garbí la va fer desequilibrar. En l'edició del 2000, al Campionat de Catalunya de Forabordes hi van participar les categories de llanxes pneumàtiques de la classe PR-550 cc i catamarans de la classe S-550, els últims dels quals ho van fer per primera vegada en aigües de Sant Feliu.

L'Associació Esportiva de Pesca Marítima es declara campiona del món a Gela (Sicília), 1996. D'esquerra a dreta, drets: Joan Miret, Joan Vilchez i Antoni Esclusa. Ajupits: Xavi Pérez, Santi Ferran i Juan Movilla. Arxiu Associació Esportiva de Pesca Marítima de SFG - Cortesia de Juan Sepúlveda

Pel què referia a les activitats de **pesca**, el 1995 l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guíxols va guanyar el Campionat d'Espanya per equips en la modalitat de Pesca Marítima de Mar-Costa celebrat els dies 10, 11 i 12 de novembre en aigües d'Almeria, corresponent a la Lliga de Clubs. Els integrants de l'equip eren Santi Ferran, Xavi Pérez, Antoni Esclusa, Juan Vilchez i Juan Movilla. El maig de 1996 el **XII Campionat d'Espanya de Pesca des d'embarcació fondejada** es va disputar a Sant Feliu. El Club Nàutic va col·laborar en l'organització de l'activitat. El setembre d'aquell any, el jove Josep Manuel Márquez Prieto, de 13 anys, de l'Associació ganxona, es va proclamar campió de Catalunya de pesca mar-costa. El 21 de setembre de 1996 l'equip de l'associació, representant Espanya, es va desplaçar a Gela, illa de Sicília, per disputar la fase final del Campionat del Món de Pesca Surf-Càsting per Clubs. L'equip, constituït pels pescadors d'Alta Competició Xavier Pérez, Santi Ferran, Antoni Esclusa, Juan Movilla, Joan Vilchez i Joan Miret, va guanyar. L'octubre de 1998 Xavi Pérez va guanyar dues medalles d'or en quedar campió d'Espanya individual i per equips i, l'any següent, el mateix Pérez, campió del món, i Josep Esclusa van quedar subcampions del món per equips de seleccions nacionals.

Un moment del Campionat Selectiu Nacional d'Alta Competició de Pesca d'embarcació fondejada, 1998. Arxiu Associació Esportiva de Pesca Marítima de SFG - Cortesia de Juan Sepúlveda

L'any 2000 Santi Ferran va entrar a la Junta del Club Nàutic com a delegat de pesca, durant una renovació del mandat de Jaume Mascaró. Això va afavorir que es realitzessin més activitats organitzades conjuntament amb l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu, de la que Ferran n'era president. A més de continuar-se realitzant noves edicions de concursos de pesca des d'embarcació i les proves de mar-costa, l'11 de setembre de 2001 es va realitzar la **I trobada de Currican Costa** a Sant Feliu. Hi van participar 40 embarcacions amb diferents pescadors i tripulants que, amb l'embarcació en marxa passejant pels esquers artificials en superfície, tenien l'objectiu de pescar petits túnids i altres peixos de superfície. També es va fer, des de setembre de 2002, el **I Open de pesca d'altura Ciutat de Sant Feliu de Guíxols**, en la modalitat de brumeig, consistent en un concurs de pesca de tonyina gegant.

En encetar la dècada dos mil, l'Associació, en nom del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, va continuar recollint grans èxits esportius nacionals i internacionals. El 2001 Xavi Pérez va guanyar el campionat del món de pesca esportiva

Campionat Selectiu Nacional d'Alta Competició de Pesca d'embarcació fondejada, abril 1997. Arxiu CNSFG

mar-costa i l'any següent va ser campió d'Espanya de pesca mar-costa Selectiu Alta Competició i Setè al Campionat del Món Pesca Mar-Costa (Bèlgica). El 2002 Juan Sepúlveda, actual president de l'associació, va quedar subcampió de Catalunya de pesca mar embarcació. L'octubre de 2005 els pescadors ganxons Xavier Pérez (individual i equips) i Josep Ramon Esclusa (equips) van proclamar-se campions del món de pesca mar-costa a Marche (Itàlia). Per altra banda, el 2007 els pescadors guixolencs de l'equip de Catalunya, components de l'Associació i el Club ganxons, van resultar campions d'Espanya d'embarcació fondejada. En el mateix campionat Juan Sepúlveda va quedar subcampió d'Espanya en modalitat individual.

Així mateix és important mencionar que l'any 2007 Francisco Cárdenas Toscano va fundar, juntament amb altres membres de la Junta Directiva del Club ganxó, la primera **Escola de Pesca Esportiva** existent a Catalunya, ubicada a Sant Feliu de Guíxols, just al costat de l'antic edifici de l'Escola de Vela. Una escola que, a partir de 2014, va anar creixent en nombre d'alumnes fins a l'actualitat.

Concurs Currican Pesca, 11 de setembre de 2001. Arxiu CNSFG

El 2007 els pescadors guixolencs de l'equip de Catalunya, components de l'Associació i el Club ganxons, van resultar campions d'Espanya d'embarcació fondejada. En el mateix campionat Joan Sepúlveda va quedar subcampió d'Espanya en modalitat individual. Arxiu Associació Esportiva de Pesca Marítima de SFG. Cortesia de Juan Sepúlveda

“ al 2007 s'estava treballant per a un nou equipament per a l'Escola de Vela, amb una rampa d'accés al mar i propera a l'edifici

Els antics edificis de l'Escola de Vela i l'Escola de Pesca del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, primera dècada de 2000. Arxiu CNSFG

El pescador esportiu Xavi Pérez ensenya a pescar als alumnes de l'Escola de Pesca, c. 2006. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Exàmens per a l'obtenció del "Titolín", juliol de 2006. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Premis per al Club

En el període presidit per Jaume Mascaró, la Federació Catalana de Vela va concedir nombrosos premis al Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, amb motiu de la important labor de foment de la vela per part de l'entitat:

- Veles d'or 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005 i 2006
- Veles de platí 2007 i 2008

L'Escola de Vela

Entre 1992 i 2008 l'Escola de Vela del Club Nàutic va anar creixent, va adquirir nou material i va estrenar noves instal·lacions, a més d'apropar-se cada vegada més a les diferents escoles de la Ciutat. En aquells anys el director n'era Pere Rimbau i, a l'entorn de l'any 1996, ho seria Víctor Fontfreda. Per a la temporada 97 s'havia adquirit una nova embarcació, el Raquero, per a facilitar l'ensenyament i la iniciació a la vela dels més menuts. El 1999 es van renovar les armilles salvavides i es van comprar carrets de varada per als Vaurien. També es van adquirir dos 420 nous de trinca per a cursos de perfeccionament, mentre s'estava a l'espera que la Federació Catalana de Vela fes entrega d'un Raquero que l'Escola els hi havia comprat. En aquell període es van fer diversos cursos per a la preparació de monitors.

El 2007 l'Escola es trobava en procés de remodelació ja que encara a l'estiu es trobava a les petites instal·lacions, sense aules, amb uns vestuaris que havien quedat desfasats, una rampa estreta i de difícil accés situada darrere de la benzineria. Tot plegat dificultava la pràctica de l'esport nàutic. Per això, en aquell moment s'estava treballant per a un nou equipament, amb una rampa d'accés al mar i propera a l'edifici.

Entre els joves regatistes d'aquest període vinculats a l'Escola, van destacar les germanes Cristina i Maria Bajet Mestre, els germans Jordi, Rubén i Rita Booth, Willy Altadill, Manel Garganté, Dani Folch i Marc de Antonio, Marc Sala, Pol Medià i Aniol Vilas.

L'antiga rampa de l'Escola de Vela, anys 90. Arxiu CNSFG

Alumnes de l'Escola de Vela durant l'estiu de 1999 amb el seu director Víctor Fontfreda. Arxiu CNSFG

L'equip de monitors de l'Escola de Vela amb el seu director al mig, Víctor Fontfreda, promocionant el centre a la fira d'entitats de l'any 1998. D'esquerra a dreta, Lluç Bassets, Jaume Albertí, Mia Falgueras i Pau Bassets. Arxiu CNSFG

Els petits regatistes de l'Escola de Vela carretejant un Optimist, estiu 2000.
Arxiu CNSFG

Alumnes de l'Escola de Vela a bord de les embarcacions, 2000.
Arxiu CNSFG

Dos alumnes de l'Escola de Vela entrenen divertidament, estiu 2001. Arxiu CNSFG

Alumnes de l'Escola de Vela a punt per una sortida, 2004.
Arxiu CNSFG

Un bateig de mar a l'Escola de Vela, abril 2008. Arxiu CNSFG.
Autor: Quito Pi

Llançament de fruita al final de la gimcana de la Cerca del Tresor a Cala Vigatà l'any 2007. Arxiu CNSFG

/// Activitats socials

Una de les activitats socials del Club Nàutic amb més demanda, pràcticament l'única supervivent des dels seus orígens, és la sortida a Cala Vigatà, més coneguda com a **Cerca del Tresor**. “Tenia i té molt d'èxit, encara és una activitat molt esperada”, assegura el seu responsable i organitzador Antoni Sabaté, actual comodor del Club. Tot i que es va començar a realitzar prop d'una vint-i-cinquena d'anys enrere, no va ser fins a la dècada de 1990 quan es va consolidar. Consistia en amagar tres cofres a l'aigua (primer, segon i tercer premis) i tres més a terra, entre les roques i arbres. “El mariner hi va a primera hora i amaga els tresors, i a les 12h tots els participants anem a Cala Vigatà i ens posem al voltant esperant l'ordre per tirar-nos a l'aigua i cercar els cofres”, detalla el Senyor Sabaté. “Una vegada trobats, s'han de recollir unes boletes amagades a l'aigua amb un número, i cada número té un premi. Trobats tots els premis, el barco del Club, que va carregat de fruites, préssecs, pomes, melons, síndries... va llançant la fruita als que estan al voltant, i cadascú escull el que vol”. Acabada la gimcana, la zòdiac del Club entregava una ampolla de cava als participants i, pel què referia als premis dels cofres, es lliuraven durant el sopar de cloenda de temporada. L'acte acabava amb un dinar a mar. En els dies de mal temps, la gimcana es convertia en terrestre o, tal com va ocórrer fa uns tres anys enrere, es va celebrar únicament la part del llançament de fruita i a la zona del port.

Embarcacions al port de Sant Feliu, 2006.
Arxiu CNSFG.
Autor: Quito Pi

Vista de les embarcacions amarrades al port de Sant Feliu, agost de 2007.
Arxiu CNSFG.
Autor: Quito Pi

Sortida a Cala Vigatà, 2001.
Arxiu CNSFG.
Arxiu personal Agustí Cosials

Dues imatges d'una sardinada dels socis del Club, 1998.
Arxiu CNSFG

A la vegada van ser molt importants els **sopars socials** del Club Nàutic, especialment els de cloenda de temporada, on es solien fer actuacions musicals o espectacles de diversió i s'entregaven els diferents premis de les competicions nàutiques esdevingudes al llarg de l'any. També van ser rellevants les sardinades i altres trobades que es van organitzar amb la finalitat de retrobar-se amb la resta de socis de l'entitat.

Espectacle de màgia durant un sopar de cloenda de temporada al Restaurant Club Nàutic, 28 de setembre de 2002. Arxiu CNSFG

Sopar social de l'any 2001. Arxiu CNSFG

Recital de la soprano Tina Gorina en el sopar de cloenda de temporada del 2005. Arxiu CNSFG

“ sopars socials,
sardinades
i altres trobades
van organitzar-se
amb la finalitat
de retrobar-se
amb la resta de
socis de l'entitat

Conferència de Joan Lázaro al Club Nàutic, 2003. Arxiu CNSFG

Assistents a la conferència de Joaquim Valls sobre el seu viatge a l'Índia, 22 de març de 2003. Arxiu CNSFG

Entre les nombroses **xerrades i conferències** que es van dur a terme al local del Club Nàutic en aquests anys, destacava la del capità José Luis Ugarte. Coincidint amb la sortida de la regata en solitari Mare Nostrum el dia 7 de setembre de 1994, Ugarte va explicar la seva experiència com a participant a la volta del món en solitari. També va ser important la intervenció del Dr. Ramón Sancho sobre les picades dels animals marins, la de Toni Tió, mestre veler, sobre els nous materials en el disseny de les veles, o bé d'altres tan distintes com la de Joaquim Valls Ararà, farmacèutic i fotògraf, sobre el seu viatge a l'Índia.

A la vegada el Club va organitzar alguns **concursos fotogràfics**. L'estiu de 1998, sota el lema "El Port i la Badia de Sant Feliu", va convocar-ne un, que tingué una gran acollida. L'any següent es va tornar a convocar, en aquest cas sobre "La mar i Sant Feliu de Guíxols". Van ser també importants els dos **cursets de restauració d'embarcacions de fusta** impartits pel mestre d'aixa Ramon Gay, que es van realitzar els anys 1998 i 1999 i en els quals es va utilitzar com a model la mallorquina *Xingolo* cedida per Isabel Presas.

El port de nit, *la fotografia de Joaquim Valls Ararà guanyadora del concurs fotogràfic "El Port i la Badia de Sant Feliu", 1998.*
Arxiu CNSFG

Diada de la Mare de Déu del Carme de 2001.
Arxiu CNSFG

Curs de restauració d'embarcacions de fusta amb Ramon Gay, 1999. Arxiu CNSFG

El restaurant del Club

L'any 1992 el Restaurant Club Nàutic era portat pel xef Miquel Mas Puig. Lluís Guardiola n'era el metre i Maribel Rivas ("la Mari") hi treballava de personal de servei. En recordar-ho, "la Mari" rememora amb enyorança el local: "*Era muy bonito. Arriba había el restaurante y abajo había el bar y terraza, y yo iba arriba y abajo*". Aleshores l'estètica del local del restaurant destacava pels seus vidres, taules rodones, el trenat de cordes al sostre, i per la sala privada del fons, "*que parecía un barco*". I continua: "*En verano venía mucha gente y hacíamos el servicio de 200 y 300 personas por día entre arriba y abajo, y luego ya de los fuegos hacíamos 200 y algo. (...) El servicio era muy fino. Ahí vendíamos mucho pescado fresco, langosta, gambas de Palamós, lenguado, rape, muchos suquets...*". I en relació als sopars socials del Club, recorda: "*Se hicieron muchas fiestas bonitas allí, fin de año, fuegos... Había años que daban suquet de raya, fideuá, otros años cochinillo, escudella...*". Tanmateix, quan l'any 2008 es va obrir el nou restaurant del Club a la nova seu social, el restaurant va deixar de ser propietat del Club Nàutic i va passar a anomenar-se El Fortim.

Presentació del Menú del Peix Blau Ganxó al Restaurant Club Nàutic, 1999. A primer terme, reproducció en xocolata del bot Miquel de Boera.
Arxiu CNSFG

Entrega dels guardons de pesca esportiva al Restaurant Club Nàutic, 2000. Arxiu CNSFG

Sopar amb motiu del Memorial Joan Albó, març de 2003. Arxiu CNSFG

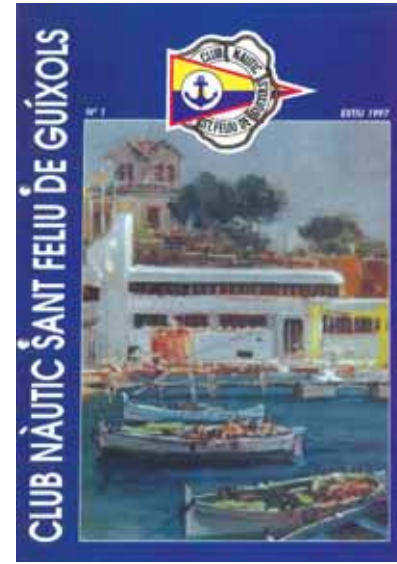
“La Mari”, 28 anys al servei dels restaurants del Club

“La Mari” en una foto de l’any 2017.
Arxiu CNSFG

Maribel Rivas, “la Mari” del Club, va néixer el 1970 a Santiago (República Dominicana). El 1987 va arribar a Catalunya, es va instal·lar a Sant Feliu de Guixols i va començar a estudiar. De seguida, però, l’any 1989 es va posar a treballar al Dorado Perti. Després va entrar a Casa Buxó, per finalment l’any 1990 entrar a treballar d’extra a la barra del Restaurant Club Nàutic, aleshores portat per Miquel Mas Puig. El 1992 la van fer fixa i va passar a fer de cambrera. Es va casar amb Lluís Guardiola, metre del restaurant, amb qui tindria dues filles. En fer el canvi de restaurant l’any 2008, “la Mari” va passar a ser personal de servei del nou local ubicat a la nova seu social per, a partir de 2015, ser l’encarregada del Tinglado. Estant al servei de tots aquests restaurants, “la Mari” ha tingut l’oportunitat de conèixer diferents famosos, però recorda especialment l’ocasió en la que va haver de deixar la seva moto al tenor Josep Carreras perquè, després d’atrancar la seva embarcació al port de Sant Feliu, no tenia transport perquè l’anessin a recollir.

Nous butlletins

Portada del número 1 del butlletí del Club Nàutic, any 1997.
Arxiu CNSFG

Malgrat les complicacions, el Club Nàutic ha provat en diferents ocasions tenir un butlletí informatiu. Quan es va intentar l’any 1992, no es va poder embranchar el projecte fins a cinc anys més tard. Ja en la reelecció de la Junta Directiva, l’estiu de 1996, es va crear la Comissió Revista-Butlletí, que va estar presidida per Mª Rosa Rabell i que a principis de 1997 ja havia arribat a un acord amb una empresa especialitzada per a la publicació del butlletí. El primer número va sortir l’estiu d’aquell mateix any. Se’n van fer dos exemplars per any, un a l’hivern i l’altre a l’estiu; no obstant, a partir del butlletí núm. 7, corresponent a l’estiu de 2000, només se’n va fer un a l’any. Els tres primers butlletins van estar coordinats per Mª Rosa Rabell i Ricard Lavilla mentre que a partir del quart s’hi van afegir Lluís Albertí i Antoni Aulet. El 2005 es va canviar el disseny de la revista, tot i que els continguts van continuar essent socioculturals, donant prioritat a la temàtica marinera.

Una visita singular

El veler Vivi sostingut per la grua del Club, 2005.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

L’1 de juny de 2005 el veler *Vivi* va visitar el port de Sant Feliu. Aquell mateix dia va ser avarat a les instal·lacions del Club i després va passar pel moll de grues, on es va omplir d’aigua per tal que les taules del for, per efecte de la humitat, s’anessin ajustant. Més tard, es va arborar el pal, íntegrament de fusta. Aquesta operació es va repetir fins a tres dies després, quan va marxar de les instal·lacions ganxones.

Els focs artificials il·luminen el port de Sant Feliu l’agost de 2007.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Els focs artificials il·luminen vagament les embarcacions del port de Sant Feliu, agost de 2008. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

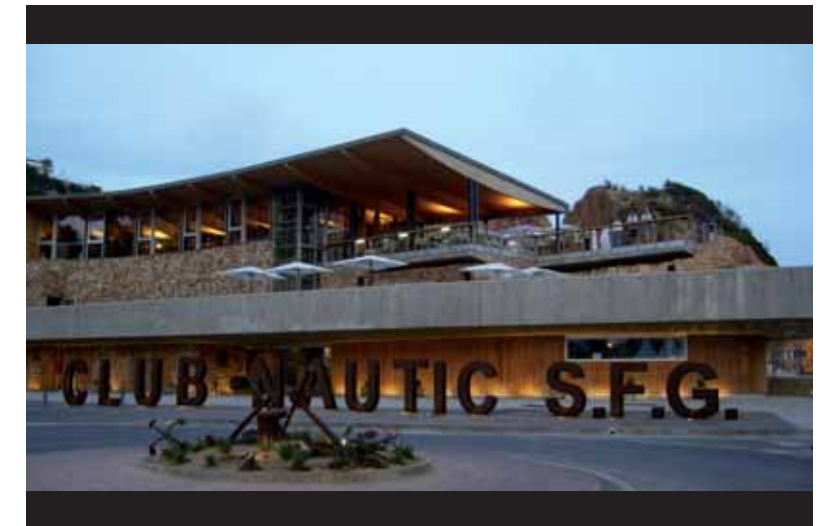
*Capvespre al port de Sant Feliu vist des del Club Nàutic.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi*

Caminant cap a la modernitat

Timoner que està alerta
no mulla la coberta

A partir de 2008, el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols va viure una etapa de transició caracteritzada per la inauguració i estrena de la nova seu social, la voluntat de continuar evitant el mercadeig dels drets d'ús d'amarrament, i la progressiva crisi econòmica a la que l'entitat va haver de fer front. A més a més, el Club encetava l'etapa tot celebrant el seu 50è aniversari, de manera que consolidava la seva existència a la ciutat de Sant Feliu. Tant les breus presidències de Joan Alfons Albó Albertí (2008-2010), de Robert Brell Parladé (2010-2012), com de Josep Madí Burgell (2012-2013), van constituir un període cabdal per a l'entitat que la van conduir indiscutiblement cap a la seva modernitat.

*Vista de la nova seu social del Club Nàutic
inaugurada l'any 2008. Arxiu CNSFG*

*Nevada de l'11 de gener de 2011 al port de Sant Feliu.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi*

*Remullada dels blocs de ciment de l'escullera, novembre de 2008.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi*

Entrega d'obsequis als socis veterans José Luis Sibils i Joaquim Almeda de part d'Enric Julià i Jaume Mascaró durant un sopar de cloenda de temporada del Club, any 2003. Arxiu CNSFG

*Reunió de Junta Directiva del 19 de desembre de 2009.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi*

/// Canvis en la Junta Directiva

Després de setze anys al capdavant del Club Nàutic, Jaume Mascaró va decidir no tornar-se a presentar a les eleccions de Junta Directiva del 26 d'octubre de 2008. De fet, feia un temps que havia pensat en trobar un successor, Joan Alfons Albó Albertí, fill de l'antic capità del Club de qui havia estat molt bon amic. En aquelles eleccions es van presentar dues candidatures, però l'escollida va ser la d'Albó, que va obtenir el suport de més del 66% dels vots en detriment de la d'Alexandre Laplaza. La participació dels socis va superar el 50%, constituint una de les xifres més elevades dels darrers anys. En la nova Junta acompanyaven a Albó, Robert Brell Parladé com a vicepresident, Joaquim Vilatarsana Martínez secretari, Francesc Serra Llimona sotssecretari, Joan Lázaro Mateo tresorer, Josep Sallarès Viader Viader sotstresorer, Víctor Fontfreda Puig comodori i Pere Rimbau Muñoz sotsco-

modor. Entre els vocals, van entrar Jaume Albertí Comellas, Albert Faus Almiñana, Santiago Ferran Pascalet, Lluís José Villa, Jaume Mabres San, Josep Madí Burgell, Jaume Mascaró Juandó, Antoni Sabaté Moreno, Pere Tor Vicent, Manel Trinxet Miró i Joaquim Vila Camps. En aquella etapa, assegura Albó, "tothom de la Junta va ser molt important, però Jaume Mascaró i Robert Brell van ser transcendents".

Tot i l'inici de la crisi econòmica mundial, el 2009 el Club va incrementar un 7% el pressupost en relació a l'any anterior. A més a més, el febrer es va aprovar la incorporació de dos nous membres: Josep Mediñà Maspoich i Josep Maria Mir Sais, així com es van reincorporar antics membres com Francesc Adrià Casas i Francisco Cárdenas Toscano. Per contra, en sortia Francesc Serra Llimona, que havia entrat a

la Junta l'any 1992 i a qui es va reconèixer la seva dedicació a l'entitat.

D'altra banda, el 2009 els cinc socis més veterans del Club van esdevenir socis d'honor d'acord amb els Estatuts. Entre ells, hi havia José Sibils Ensesa, Joaquim Almeda Ferrer, Lluís Albertí Comellas, André Malecaze i Robert Lanus-Crousse. El Club "va començar a caminar gràcies a l'aposta valenta d'un grup de persones, entre elles, els cinc nous socis d'honor", explicava el president. El juny, un soci del Club es va queixar tot argumentant que un soci d'honor, com era Joan Alfons Albó des de 2004, no podia ser president del Club. No obstant, en sol·licitar-se al Tribunal Català de l'Esport, es va arribar a la conclusió que sí era possible.

En l'Assemblea Extraordinària del 27 de març de 2010, la Junta va aprovar per unanimitat els nous Estatuts i el reglament del Club. Com a novetats, hi havia la inserció d'una quota d'ingrés a fons perdut per a nous socis, així com la proclamació de socis d'honor i limitació total de socis en funció de les capacitats de les instal·lacions. En quant al nou reglament, es va aprovar que la Junta fixés anualment el preu del dret d'ús d'amarrament per tal de continuar prevalent l'interès col·lectiu per damunt de l'individual i evitar l'especulació amb els drets d'ús. D'altra banda, a finals de 2010 es va difondre la notícia de l'entrada de nous socis al Club, cosa que no ocorria des de l'any 2002.

Joan Alfons Albó, 8è president

Joan Alfons Albó durant l'acte de presentació del llibre Sant Feliu de Guíxols mariner de Quito Pi, 2012. Arxiu CNSFG

Nascut el 1963 a Sant Feliu de Guíxols, Joan Alfons Albó Albertí és fill de Joan Albó Frigola, pràctic dels ports de Sant Feliu i Palamós i capità del Club, i de Yolanda Albertí. El 1989 es va doctorar en Veterinària per la Universitat de Saragossa. Cinc anys més tard, es va presentar com a candidat a l'alcaldia de Sant Feliu de Guíxols per Convergència i Unió i va esdevenir cap de l'oposició a l'Ajuntament. L'any 1999 va arribar a l'alcaldia, superant per primera vegada el PSC,

que governava la Ciutat des de 1979. Durant el seu primer mandat, que es va allargar fins al 2003, Albó va promoure diferents projectes importants a la Ciutat. En les eleccions de 2003, el seu equip va arrasar electoralment; no obstant, i donat que va passar a treballar com a tècnic responsable d'auditories de l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària, Albó va renunciar a l'alcaldia per ser incompatible la seva nova feina de funcionari amb el càrrec polític. El 2008 va esdevenir president del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, un càrrec al que va renunciar dos anys després per reiterar a la política municipal. Entre 2011 i 2015 va tornar a ser alcalde de la Ciutat. En tots aquests anys va estar implicat, des de la gestió municipal, en la remodelació del port ganxó.

Capità de iot, Joan Alfons Albó és un apassionat del mar. "Crec que una part ve del meu pare i l'altra de l'entorn". De petit recorda "córrer per les palanques, caure algun cop a l'aigua, pujar a alguna barca sense permís, els primers vigilants que hi havia a la porta del Club, que eren la imatge típica dels pescadors amb la boina, els recordo molt grans i treballats per la intempèrie. I alguns presidents, que tingueren molta amistat amb el meu pare, com en Jordi Bosch, en Joaquim Pla, en Jaume Mascaró o en Robert Brell". Com a aficionat, "he navegat força i m'agrada molt. Primer vaig tenir una mallorquina, després el veler *Ratpenat I* i ara el *Ratpenat II*". Per a Albó, "el principal servei del Club és el soci, és la finalitat i la missió del Club".

Robert Brell, Joaquim Vilatarsana i Joan Alfons Albó en una reunió de Junta Directiva, 2009. Arxiu CNSFG

A l'abril de 2010 Albó va deixar la presidència per motius polítics. "Com alguns de vosaltres coneixeu", argumentava, "sóc candidat de l'alcaldia de Sant Feliu de Guíxols. Sempre s'ha procurat deixar el Club al marge de qüestions polítiques, i això m'ha portat a presentar la meva dimissió". En presentar-la el 2 d'abril, el vicepresident Robert Brell, i segons els dictàmens dels Estatuts, va passar a substituir-lo. Amb ell continuaven tots els membres de la Junta que havien acompanyat a Joan Alfons Albó.

L'etapa de Robert Brell va iniciar-se amb l'ànim de continuïtat del programa d'Albó. El Sr. Brell havia estat una persona rellevant des de feia anys pel seu paper desenvolupat a la Junta Directiva. Malauradament, en aquest període el Club va viure algunes problemàtiques amb alguns socis arrel de l'increment del pressupost de les obres per al nou edifici i de l'aparició inesperada d'una planta intermèdia.

D'altra banda, convé afegir que a l'any 2011 va entrar una nova incorporació a la Junta Directiva, la d'Eduard Geli Fernández Peñaflo, mentre que al 2012 s'hi uniren Joaquim Almeda Fina i Raquel Roig Roqueta, a més de reincorporar a Francisco Cárdenas Toscano.

Robert Brell no va tornar a presentar-se com a candidat a les noves eleccions, de manera que a l'any 2012 la candidatura de Josep Madí el va portar a esdevenir el nou president. L'objectiu de Madí era fer un canvi generacional a la Junta Directiva i cercar professionals procedents de diferents àmbits per a una gestió òptima del Club. Al seu costat, hi havia Albert Rosès Noguer com a vicepresident i tresorer, Joaquim Vilatarsana Martínez com a secretari, Frederic Martínez Sacchi sotssecretari, Joan Durall Aulet sotstresorer, Raquel Roig Roqueta comodora i Melcior Soler Sala sotscomodor. Entre els vocals s'hi comptaven Antoni Sabaté Moreno, Francisco Cárdenas Toscano, Francesc Adrià Casas, Andrés Cárdenas Sánchez, Josep Albertí Ferrer, Anna Carmen Masoliver Verdaguer i Josep Mª Mir Sais. No obstant, el 2013 el Sr. Madí va deixar la presidència ja que considerava haver acomplert la seva finalitat; Albert Rosès, doncs, esdevenia el nou president.

Robert Brell, 9è president

Robert Brell el dia que va rebre la insígnia d'or del Club Nàutic, 2016. Arxiu CNSFG

Nascut a Madrid l'any 1936, Robert Brell Parladé es va llicenciar en dret i va exercir d'advocat des de 1962. Va ser secretari del Col·legi d'Advocats de Girona i cap de l'assessoria jurídica de la Diputació. Durant la dècada de 1980 va ser assessor jurídic del Col·legi Oficial d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics de Girona. Va estar involucrat en la política municipal de la Ciutat i el 1996 va ser nomenat governador civil de Girona, el darrer a la província, un càrrec que exerciria fins al 2004.

Casat i pare de tres fills, el Sr. Brell és un gran amant de la vela i ha navegat molt. El 1970 es va treure el títol de patró de iot. Ha estat molt vinculat al Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols des dels seus inicis: el 1964 va fer-se'n soci, i el 1980 va entrar de secretari de la Junta durant el mandat de Joaquim Pla. També ho va ser en el de Valentí Provencal, així com en la primera etapa de Jaume Mascaró (1992-1996).

El 2008 va tornar a incorporar-se a la Junta Directiva com a vicepresident, al costat de Joan Alfons Albó. Dos anys més tard, va esdevenir president del Club, un càrrec al que hi va estar fins al 2012. En tots els anys de dedicació a l'entitat ganxona, va destacar la seva important labor com a assessor jurídic. No obstant, va ser també un dels organitzadors i patrocinadors del Trofeu Tertuliana des de mitjan dècada de 1980. De fet el veler que va adquirir el 1985 va donar nom a la regata de creuers que anava fins a Ciutadella.

Al Club Nàutic el Sr. Brell hi va fer veritables amistats: "tot era a un nivell molt familiar i tots érem molt amics", i recorda molt especialment a Jordi Bosch, a Joaquim Pla i a Joan Albó Frigola. No hi ha persona que no hagi destacat la bondat i generositat del Sr. Brell. Joan Alfons Albó en remarca "el seu tarannà, la seva claredat i honestedat". De fet, el lema de vida de Robert Brell es regeix per "la lleialtat entre persones i idees". En definitiva, per "la lleialtat, la caritat i l'amor".

Josep Madí, 10è president

Josep Madí durant un dinar del Club l'any 2009. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Josep Madí Burgell va néixer el 1944 a Sant Feliu de Guíxols. El seu pare tenia una fàbrica tèxtil a Sils i la seva mare era de Can Burgell, una antiga fàbrica de taps ganxona molt coneguda a la Ciutat. Va fer el batxillerat de jesuïtes intern per després estudiar enginyeria tèxtil a Barcelona. Al tercer any de cursar els estudis de tèxtil, va començar a formar-se en econòmiques a la vegada que va entrar a treballar en una agrupació de fabricants. Llicenciat en Ciències Econòmiques per la Universitat de Barcelona, als 27 anys es va establir com a empresari tèxtil a la capital catalana i fins al 1993, quan l'arribada de mà d'obra xinesa i l'aparició de grans cadenes de moda van dificultar la continuïtat del negoci particular. De manera que el Sr. Madí va passar a ser empresari en altres sectors com la construcció o la restauració. Va ser propietari de dos restaurants, va tenir un centre de negocis i va intervenir com a economista en diversos tipus de negocis. Des de fa quatre anys que s'està formant en borsa. "No et pots jubilar mai, a la vida sempre has d'estar aprenent *algo* i tenir el cap despert". Casat amb Rosa Maria Cendrós, és pare de tres fills.

Josep Madí va entrar a la Junta del Club Nàutic durant la presidència de Jaume Mascaró. Després, va formar una candidatura per a les eleccions de 2012, de les que en va sortir president. Mig any després, va deixar el càrrec perquè considerava haver assumit el seu objectiu: el relleu generacional.

El vincle de Madí amb el mar de Sant Feliu és estret: "Cada dia a l'estiu nedo un quilòmetre i mig. No sóc regatista, sóc més estil pescador o excursionista. He participat en regates amb amics i m'encanta navegar a vela, però al mar hi ha moltes altres coses interessants per fer: pescar, passejar, nedar... Jo tinc una mallorquina de 10 m i sóc feliç amb ella".

El vaixell Paraffin que va atracar el 2010 al port de Sant Feliu

Al llarg d'aquest període, el Club es va caracteritzar per una bona gestió econòmica. A resultes d'això, va ser un dels pocs clubs de la Costa Brava que va aconseguir esquivar la crisi econòmica, encara que les noves instal·lacions i l'entorn fessin el seu fet. Aleshores els principals usuaris del port eren catalans, francesos i espanyols, i hi havia la intenció d'apostar per un turisme de qualitat basat en l'arribada de grans eslores, una promoció que es pogué fer el 2009 amb l'ajut del Patronat Turisme Costa Brava. Aquell estiu es va produir un augment d'ocupació de les amarres respecte al 2008. El setembre de 2010 l'ocupació mitjana va arribar al 92% i les grans eslores van augmentar en detriment dels vaixells de 6 i 8 metres. L'any següent, l'ocupació va assolir el 93%, de manera que s'auguraven uns anys per al Club prou satisfactoris en un context de crisi econòmica profunda a nivell mundial.

Un gran eslora

El 9 de juliol de 2010 va entrar al port de Sant Feliu el iot de luxe *Paraffin*, de 197 peus d'eslora, i que va romandre amarurat durant sis hores al moll de grans vaixells. L'embarcació, de 60,10 m d'eslora per 10,5 de mànega i 3,25 de calat, estava proveïda de dos motors diesel de 2.028 cavalls que li donaven una velocitat màxima de 16,3 nusos. El vaixell tenia una capacitat per a 12 passatgers i 18 tripulants i llogar-lo per una setmana costava 271.000 euros de base. Disposava de cinc camarots, un jacuzzi a l'aire lliure, una terrassa menjador, un gimnàs i una sala de cine. Vaixells com aquest eren els que el Club Nàutic volia atraure cap al port ganxó; no obstant, resultava complicat captar aquest tipus de turisme d'alta qualitat.

Noves incorporacions a la Junta Directiva

Entre els nous fitxatges que es van produir a la Junta Directiva durant el període de presidència de Joan Alfons Albó, Robert Brell i Josep Madí, hi havia:

Josep Sallarès Viader (Barcelona, 1970), format en direcció i administració d'empreses. Director General de Laboratoris Virens i Sakai Laboratoris del sector salut-farmacèutic, Sallarès és també un petit inversor en start-ups. Fill de mare ganxona, el seu primer contacte amb la vela fou al Club Nàutic, a finals dels anys 70. Uns deu anys més tard, se'n va fer soci i hi va començar a amarrar una petita zòdiac. "Les instal·lacions en aquell moment, així com la formació", recorda, "era rudimentària i gairebé altruista, però molt ben executada; així és com es desperta la meua estima per la navegació i pel Club". **Josep Mediñà Maspoch** és propietari de l'Escola Nàutica Mediñà i regatista des de fa anys. Va exercir de monitor de l'Escola de Vela així com de director del Centre de Tecnificació de Vela del Club Nàutic durant la dècada de 1980 i principis dels 90. **Josep Maria Mir Sais** és un empresari guixolenc directiu de la constructora Mirfen S.A. Apassionat del mar, Mir Sais va ser president de l'Ateneu Deportiu Guíxols. **Eduard Geli Fernández-Peñaflor** és advocat i un amant de la nàutica. El seu vincle amb Sant Feliu ve de lluny, de diverses generacions enrere. El seu pare era Joan Geli Perich; el seu avi, un gran aficionat a la fotografia, era Josep Geli Forest. **Joaquim Almeda Fina**, dedicat professionalment al sector immobiliari, agrícola i forestal, és fill del pintor i alhora un dels socis fundadors del Club, Joaquim Almeda Ferrer. Almeda Fina té molt bon record de les seves vivències al Club abans d'entrar a la Junta: primer va guanyar la regata Amigoptimist l'any 1973; després va navegar en Vaurien, 470 i Estel, també en classe creuer, i finalment va fer de monitor de vela durant un parell d'anys. **Raquel Roig Roqueta** és empresària del sector enginyeria i patrimonial, delineant de construcció i descendent d'antics socis del Club. **Albert Rosès Noguer** és economista i president del Club des de 2013 (vegeu pàg. 251).

Frederic Martínez Sacchi (Barcelona, 1965) és economista i directiu a Philips, membre del Comitè de Direcció, Business & Marketing Manager per Espanya i Portugal. Estiuant des de petit a Sant Feliu, als 7 anys va formar-se a l'Escola de Vela del Club. Martínez té afició per la vela, pel submarinisme i per gaudir del mar en família. **Joan Durall Aulet** (Barcelona, 1974) és fill d'un soci del Club, empresari i director general de Saet Sweets a la província de Tarragona, especialitzada en la fabricació de confiteria. Durall està aficionat a la pesca esportiva i ha guanyat en més d'una ocasió el concurs Open Currican Coster que s'ha realitzat a les instal·lacions del Club. **Melcior Soler Sala** (1959-) procedeix d'una família ganxona. De formació periodista, ha treballat en els serveis informatius de TV3, ha estat directiu de l'àrea esportiva de Canal Plus i actualment treballa a la Lliga de Futbol. **Andrés Cárdenas Sánchez** (Sevilla, 1960) és un empresari fundador i propietari de Nuva Yachts, especialitzada en la construcció d'embarcacions, i propietari de l'empresa de decoració Deko Palace. Anteriorment, Cárdenas havia estat conseller delegat de l'empresa nacional de construcció naval Rodman i la companyia internacional Bavaria Yachts. **Josep Albertí Ferrer** (Sant Feliu, 1949), de formació professional Maestría Industrial en delineació en segon grau, va treballar com a delineant durant 32 anys a l'oficina tècnica de l'Ajuntament de Girona, a la secció d'urbanisme i enllumenat. Actualment està jubilat i les seves aficions són la música i la pintura. **Anna Carmen Masoliver Verdaguer** (Banyoles, 1985), és enginyera industrial i té un Màster en Administració i Gestió d'Empreses. Filla de l'expresident difunt Jaume Mascaró, Anna Carmen recorda com "de ben petita acompanyava el meu pare al Club. Tinc records molt feliços de la meua infància quan anàvem a passar un dia qualsevol d'estiu amb els meus pares amb zòdiac o el *Gudrun II*, entre les Illes Formigues i Cala Bona. També tenia converses amb en Quito i 'la Mari', que em preparava uns entrepans deliciosos".

Comiat a l'amic Santi Ferran

El 14 de març de 2011 va morir Santi Ferran Pascalet, membre de la Junta del Club Nàutic en la que exercia des de feia anys de responsable de pesca. Ferran era president de l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu i vicepresident de la Federació Catalana de Pesca, a més de responsable de l'àrea de mar de la Federació Espanyola de Pesca. Aquest esport, al que havia dedicat moltíssimes hores, era la seva gran passió.

Santi Ferran va dedicar tota la seva vida a la pesca esportiva. Va practicar la pesca com a afició durant la infantesa i fins als 35 anys, però des de 1979 va començar a competir seriosament. Es va inscriure a la Federació Catalana de Pesca per tal de competir amb l'equip català de pesca de mar. Entre 1991 i 1998 va assolir grans èxits esportius a nivell nacional: 3 medalles d'or, 3 d'argent i 3 de bronze en els Campionats d'Espanya de Pesca de Mar. També va aconseguir, l'any 1996, la medalla d'argent en el Campionat del Món d'Itàlia. A partir de 2000 va decidir abandonar l'Alta Competició, però va tenir molt a veure en l'assoliment dels Equips Nacionals de Pesca de Joventut, Sèniors i Dames que entre 2005 i 2009 van participar en els Campionats del Món de Pesca; s'aconseguien 6 medalles d'or, 4 d'argent i 2 de bronze. Per tota la seva labor esportista, li va ser entregada una insígnia d'or i brillants de la Federació Espanyola.

Són nombroses les persones que recorden Santi Ferran com una persona bondadosa. Treballant a la Renault de Sant Feliu, era molt conegut i molt estimat a la Ciutat. "Va ser un pioner en el camp de la pesca, un pescador molt bo i una persona molt activa", recorda Juan Sepúlveda (Sepu), que el va rellevar de president a l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu. Per homenatjar-lo, a partir de 2011 la secció de pesca del Club Nàutic va decidir celebrar el Memorial Santi Ferran, que continua essent una cita anual en aigües de Sant Feliu.

Santi Ferran ensenya la seva gran troballa a Guinea Bissau, 2004.
Arxiu CNSFG - Arxiu personal Santi Ferran

S'estrenen instal·lacions

Quan Joan Alfons Albó va entrar de president del Club Nàutic, l'edifici nou ja estava pràcticament acabat. El canvi d'ubicació de l'antiga seu social a la nova va ser substancial, especialment per als socis, ja que si bé abans les instal·lacions d'amarratge només servien per a temporada, a partir d'aleshores permetien deixar les embarcacions a l'aigua tot l'any. A més, si bé a l'any 2004 el Club comptava amb 349 amarradors, dels quals 242 eren de socis, quatre anys després van augmentar a 413.

Pel què referia a l'edifici, que va ser escollit a propòsit pel seu caràcter integrador dins l'entorn natural, les obres de construcció ja estaven acabades. A la planta baixa s'hi va disposar el vestuari, les sales tècniques, els magatzems de vela, restaurant i marineria, el grup electrogen auxiliar, els vestuaris d'homes i dones, la bugaderia, els lavabos del personal, la sala de reunions, el vestíbul, l'administració, els vestidors de marineria i la sala de control. Per la seva banda, a la primera planta hi anava, al voltant d'un vestíbul, les següents sales: sala de socis, bar restaurant, lavabos, vestidor del servei, escombraries i cuina. L'equipament es va inaugurar el 21 de juny de 2008, en un acte que va comptar amb la presència de Segimon Obradors, president de la Federació Catalana de Vela.

*A partir de 2008 el nombre d'amarres al port de Sant Feliu va créixer substancialment, desembre de 2008.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi*

Les noves instal·lacions amb la dàrsena i seu social, 30 de desembre de 2008. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

El nou edifici de l'Escola de Vela. Arxiu CNSFG

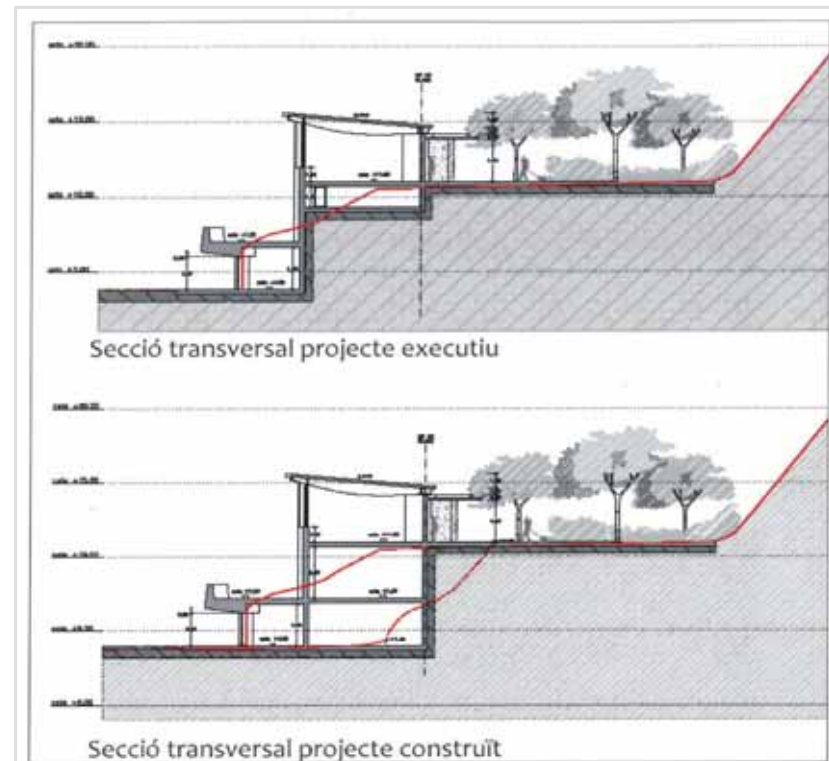

Entrada de la nova seu social del Club Nàutic. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Vestíbul i recepció a la planta baixa del nou edifici del Club, a partir de 2008. Arxiu CNSFG

El projecte inicial i el projecte final de l'edifici que es va acabar construint, 2008. Arxiu CNSFG

Secció transversal projecte executiu

Secció transversal projecte construït

La sala de socis del primer pis del nou edifici del Club, a partir de 2008. Arxiu CNSFG

Les obres de construcció de l'edifici del Club van deixar al descobert una planta intermèdia gràcies a la troballa de runa quan en un principi es va creure que era roca mare. El 2008, doncs, l'edifici va guanyar un 60% més de la superfície prevista, corresponent a 506 m² més en relació al projecte inicial. Degut a això, el Club va creure convenient destinar l'espai a una cafeteria, a l'Escola de vela i a una sala polivalent. No obstant, quan pels volts de 2010 alguns socis van denunciar aparents irregularitats arrel de l'existència d'aquesta planta, l'espai va quedar completament en desús fins a l'actualitat.

D'altra banda, mancava un espai per a l'Escola de Vela del Club, de manera que es va utilitzar un espai provisional a l'antiga concessió, tot i no ser gaire còmode per trobar-se lluny del nou edifici. A principis de 2008 es van començar els tràmits per obtenir un nou espai més proper a l'actual dàrsena, que s'obtingué el desembre per una concessió de deu anys. Es va construir, doncs, una rampa d'avarada de 17,25 m de llargada i 12 d'amplada així com una àrea de 931,96 m² per a les embarcacions. Tot plegat es va tancar amb fusta a principis de 2011.

El temporal de Sant Esteve

El 26 de desembre de 2008 una important llevantada va causar estralls a les instal·lacions portuàries de Sant Feliu de Guíxols, essent els pantalans i les estructures de terra les parts més afectades. Tres de les 360 embarcacions del port van patir destrosses, com la mallorquina *Marina i Joan*, que va quedar enfonsada per una onada tot i aconseguir reflotar-se després. La *Montserrat* i la *Noa* també van ser víctimes de l'impacte de l'aigua i una quarantena de barques més també van rebre, degut als forts cops contra els pantalans, tot i que majoritàriament van ser afectacions a la pintura o al casc. En total els desperfectes van assolir els 340.000 €.

Feia més de 65 anys que la Ciutat no vivia un temporal com aquell. Durant sis hores seguides les onades van arribar als vuit metres d'alçada, superant l'escullera, malgrat les obres de reforç del dic inaugurades el 2006, i sovint colpejant el sostre del nou edifici del Club. El vent va arribar a una velocitat d'entre 62 i 74 quilòmetres per hora, en moments puntuals superant fins i tot els 80. Sens dubte aquell va ser el temporal més fort viscut en tota la història del Club Nàutic.

Les onades sobrepassant l'escullera del port ganxó, 2008.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Nevada del març de 2010 al Club.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Imatge del port de Sant Feliu des de l'escullera, 2009.
En verd, el tram inicial de l'escullera que es plantejava reforçar. Font: Ports de la Generalitat

La zona del martell amb la grua de la Generalitat i la benzinera dels pescadors on s'estudiava instal·lar la nova benzinera del Club Nàutic, 2009. Arxiu CNSFG

“ després de la llevantada del 26 de desembre de 2008, el Club va avançar el projecte per completar l'escullera del port i protegir-ne el seu tram inicial que estava sense blocs de ciment

Després de la llevantada del 26 de desembre de 2008, una de les tasques del Club va ser avançar el projecte per completar l'escullera del port i protegir-ne el seu tram inicial que estava sense blocs de ciment. Per dur-ho a terme, la Generalitat va concedir 53.000 € i un termini de tres mesos. El juny de 2009 es va fer el canvi de les defenses dels pantalans per unes de més resistents. El juliol de 2010 van iniciar-se les obres de reforç de l'escullera, realitzades per l'empresa Dragados, consistents en la reparació dels blocs. Les obres es van acabar a finals de novembre, i més endavant hi hauria una segona fase per a la protecció del principi de l'escullera.

D'altra banda, es pot afirmar que el maig de 2010 els pagaments del nou edifici del Club ja estaven completament liquidats. Tot i això, sempre sorgien imprevistos, com va ocórrer amb la gran nevada del 8 de març de 2010, que va ocasionar importants danys a les instal·lacions, valorats en 55.000 €. Entre els desperfectes, es va trencar la rampa d'accés a la dàrsena i es van haver de reparar dues de les portes corredisses automàtiques i un tram de la barana d'acer inoxidable.

Des que el Club, a principis de 2010, es va començar a recuperar econòmicament, es va plantejar la possibilitat de substituir l'antiga benzinera per una de nova i en una altra ubicació. Es preveia començar-la a construir el gener de 2011, encara que el projecte no va veure la llum fins a l'any 2013. Mentrestant, es van realitzar reformes menors, com ara el tancament amb fusta de la nova zona de rampa d'avarada, el tancament del nou edifici per a l'Escola de Vela i de la terrassa posterior del restaurant.

El Club Nàutic, un plató

La nova seu social del Club Nàutic resulta un espai atractiu als ulls de la gent. Just un any després de la seva inauguració, el 2009, les instal·lacions van ser escenari d'un anunci televisiu de cotxes, en concret del nou model Volkswagen Golf. D'altra banda, l'estiu de 2011 al restaurant del Club s'hi va gravar un altre *spot*, en aquest cas de la beguda italiana Sanbitter. Més recentment, l'any 2017, l'agència publicitària Red Horse Mediakey va utilitzar les instal·lacions del Club per gravar un anunci d'un nou model de telèfon mòbil de la companyia xinesa Oppo. No oblidem, però, que l'any 2000 les antigues instal·lacions del Club ja havien estat plató de cinema quan Conrad Son va rodar-hi algunes escenes de la seva pel·lícula pornogràfica *Brigada corrupta*, que també transcorreria a altres llocs de la Ciutat com Pedralta i diversos locals d'oci.

Imatge del rodatge de l'anunci televisiu del nou model Volkswagen, 2009. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

El nou edifici, un model a seguir

El projecte dels arquitectes Fuses i Viader per a la nova seu social del Club Nàutic ganxó no va deixar indiferent a ningú. L'abril de 2012, l'arquitecte de prestigi internacional Carlos Ferrater i una comitiva del rei del Marroc Mohamed VI, van realitzar una visita a les instal·lacions per tal de prendre algunes idees i convertir l'antic port de Tànger en una marina esportiva. Aquesta visita donava fe de la modernitat i exemplaritat del nou edifici del Club Nàutic.

Rodatge de l'anunci de Sanbitter a la terrassa del restaurant del Club, 2011. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

El personal del Club

En la major part d'aquesta etapa del Club Nàutic, i específicament des de gener de 2008, Lluç Puig va ser el gerent de l'entitat. No obstant, a principis de 2013 l'enginyer es va veure obligat a abandonar la plaça de capità per fer-se càrrec de la seva pròpia empresa energètica. El 15 d'abril va entrar com a nou gerent el britànic Brian Huw Wynn Edwards, que venia de treballar cinc anys com a gerent del Club Nàutic d'Arenys de Mar.

En l'àmbit de les activitats, va ser important la incorporació d'un director esportiu, primer, Fabian Cianfagna, i després, Xavi Ferrer, que, a més d'organitzar les regates i el calendari social, es van fer càrrec de l'Escola de Vela. Entre la marineria, Lluís Doltra continuava essent el primer contramestre mentre que Sergi Escobar el segon. En aquells anys es va produir un trànsit continu de mariners entrants i sortints. No obstant, la feina feta continuava essent exemplar. L'estiu de 2011 Ports de la Generalitat va felicitar marineria després que el 7 d'agost i l'11 de setembre hagués hagut de socórrer dues embarcacions enfonsades al port de Sant Feliu sense resultar-ne cap ferit.

Dinar de Nadal del personal del Club, 13 de desembre de 2008. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Incorporacions a la plantilla del Club

- **Xavier Ferrer Feliu**, cap esportiu (2009-2018)
- **Gerard Duran Estruga**, monitor de vela escolar i entrenador d'Europa i 420 (2009-2010)
- **Antonio Escobar Serrano**, mariner (2009-2017)
- **Miriam Luque Lopez**, ajudant de recepció estiu (2009-2013, 2016-)
- **Jordi Patiño Roca**, monitor d'estiu i vela escolar (2009-2010), mariner (2011) i vela escolar (2012-)
- **Albert Arnau Estanyol**, mariner (2010-2018) i segon contramestre (2018-)
- **Pau Puig Nadal**, mariner (2010-)
- **Sergi Carralero Sola**, mariner de temporada (2010-2014)
- **Òscar Soler Turull**, monitor de vela (2010-2015) i entrenador de Làser (2016-2018)
- **Eric Bronsoms Creixans**, monitor de vela escolar i d'estiu (2010-2012), entrenador d'Europa (2013-2014) i d'Optimist (2014-2015 i 2018-)
- **Brian Huw Wynn Edwards**, gerent (2013-2014)

Dinar de Nadal del personal del Club, 22 de desembre de 2011. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

La Marejol

El 2010 el Club Nàutic va adquirir una nova embarcació, la *Marejol*, una mallorquina de fibra amb camarot que havia estat construïda el 1986. De 8,95 m d'eslora i 3,5 m de mànega, comptava amb dos motors Mercedes de 65 cavalls cada un. L'embarcació, obtinguda gràcies a una operació de dació en pagament d'un deute pendent amb un usuari, es va començar a utilitzar bàsicament per a tasques internes del Club, com a comitè de regates, per a la promoció de l'entitat i per a serveis d'emergència.

Exterior i interior de la Marejol, 2010. Arxiu CNSFG

Activitats esportives i socials

Els diferents esdeveniments esportius que van tenir lloc entre finals de 2008 i principis de 2013, un període corresponent als mandats dels presidents Albó, Brell i Madí, van dur-se a terme amb la finalitat de perpetuar la continuïtat de les activitats que ja existien en el calendari esportiu des de l'etapa de Mascaró. És cert que es van requerir alguns esforços per a la perdurabilitat d'algunes competicions en un context de decadència de la **vela**. Malgrat tot, el port ganxó va continuar essent l'escenari de regates com el Trofeu Sant Feliu de la classe Optimist, el Trofeu J. A. Samaranch, la regata de Les Medes o el Memorial Joan Albó, totes elles de N2 puntuables a nivell de tot Catalunya. A la vegada, el març de 2009 es va recuperar el TROFEU GANXÓ DE RADIOCONTROL¹ de vela classe 1 metre, puntuable per al Campionat de Catalunya.

(1) Les majúscules s'adeqüen al nom real de la competició.

Visita de Xavier Casorrán, el segon per la dreta, delegat de la Federació Catalana de Vela a Girona, rebent el banderí del Club Nàutic. Entre ells, hi ha, d'esquerra a dreta, Cristina Roca, Pere Rimbau i Víctor Fontfreda, 2009. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Pel què refereix a la modalitat de **creuer**, en aquests anys Sant Feliu va continuar acollint la regata transpirinenca de creuers a vela, organitzada per diferents Clubs i que sortia del port ganxó per fer aturades a Roses i Banyuls i finalitzar a Platja d'Aro. També va perdurar l'antiga i tradicional regata Trofeu solitari i a dos, una dura prova reservada a creuers repartits en dues categories, els navegants en solitari i les parelles de tripulants. A la vegada, seguien realitzant-se les proves d'inici de temporada del Trofeu Sant Elm de creuers, que anava i tornava de les illes Formigues, així com els Trofeu President i el Trofeu Obertura d'Optimist/420, i es va recuperar el Trofeu Pare Noel, que tenia la particularitat que tots els participants (Optimist) salpaven amb les embarcacions carregades de regals.

TROFEU GANXÓ RADIOCONTROL el 12 de febrer de 2011. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Regata Trofeu Sant Feliu d'Optimist al Club Nàutic, 26 de febrer de 2011. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Tornada de la regata del Trofeu Sant Feliu d'Optimist, 26 de febrer de 2011. Arxiu CNSFG

Regata J. A. Samaranch, febrer de 2013. Arxiu CNSFG

Regata solstici d'estiu, 2010. Arxiu CNSFG

Així mateix, a l'entorn d'aquests anys el Club Nàutic va ser l'escenari de dues noves regates de creuers. L'una, la **Ruta de la Tramuntana**, va tenir un caràcter marcadament temporal, ja que únicament es va aturar al port ganxó en la seva setzena edició. Celebrada el juliol de 2009, aquesta competició nàutica era una de les regates de creuer amb més participació del calendari nacional. L'altra, anomenada **Ruta del Solstici d'estiu**, estava organitzada conjuntament pel Club Nàutic de la Ciutat, l'Escola Nàutica Medià i Andrés Duran Yachtservice, i s'iniciaria l'any 2010. Oberta a tots els velers independentment de si fossin mesurats, tenia un recorregut d'anada i tornada entre Sant Feliu i Palamós. En l'actualitat continua essent una de les regates més rellevants del calendari del Club ganxó.

Amb tot, val a dir que la incorporació de la figura d'un cap esportiu a la plantilla del Club va començar a donar els seus fruits. Les dues primeres regates de 2009 (IV Trofeu Sant Feliu d'Optimist i Trofeu J. A. Samaranch de 420 i Europa)

van portar més de 600 persones a Sant Feliu. Per a l'any següent, es van realitzar cinc regates de vela lleugera amb 254 participants i vuit regates de creuers amb 93. El 2011, en la VI edició del Trofeu de Sant Feliu classe Optimist, es van inscriure prop de 200 participants. D'aquesta manera, es podia dir que el retorn de la vela a Sant Feliu es feia imminent.

En el camp de la **motonàutica**, al port de Sant Feliu es van continuar realitzant les proves de llanxes pneumàtiques de classe PR 550, que constituïen la primera prova puntuable per al Campionat de Catalunya. La relació de la motonàutica amb el Club Nàutic de la Ciutat ja venia d'antic, concretament de l'any 1965, quan es va fundar a Sant Feliu la Federació Espanyola de Motonàutica en el transcurs d'un Campionat d'Europa d'aquesta modalitat. En l'edició de 2011, la competició es va compaginar amb la Copa Catalana de Clàssics, aportant un aire "retro" a l'esdeveniment.

Entre les activitats de **pesca** coorganitzades conjuntament amb l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guíxols, a més d'alguns cursos a l'estiu, es van continuar realitzant competicions destacades com el Currican Costaner. Però si hi va haver una nova activitat important aquesta va ser el **Memorial Santi Ferran**, que havia d'homenatjar-lo en la seva recent mort. La primera edició es va realitzar el 15 d'octubre de 2011 a la platja de Sant Feliu i era un concurs especial on la pesca es feia amb una canya i tres hams. Una trentena d'amics de l'homenatjat van participar-hi i, en acabat, es va fer un acte al Club Nàutic. En els propers anys el concurs seria una prova puntuable en el marc de la Federació.

1.ª REGATA PUNTUABLE PEL CAMPIONAT DE CATALUNYA DE MOTONÀUTICA DE LLANXES PNEUMÀTIQUES PR 550

Com cada any, el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, per delegació de la Federació Catalana de Motonàutica, va organitzar, el passat diumenge 19 d'abril, la primera prova puntuable pel Campionat de Catalunya de llanxes pneumàtiques semi-rígides classe PR 550.

A primera hora del matí van anar arribant les embarcacions per començar a preparar la cursa.

Els entrenaments començaren a les onze, consistents aquests en voltes controlades per l'organització i d'altres lliures.

Una mica abans de migdia es donà la sortida a la primera mànega. Les llanxes lluitaren afeïssadament al llarg de tot el recorregut. Quan mancava poc per finalitzar, l'embarcació número 22, tripulada per Carlos i Jordi Santeliana, en agutjar un viratge, va perdre el tripulant. Inmediatament l'organització es va veure obligada a mostrar bandera vermella i donar per finalitzada la prova.

Aquest primer recorregut va ser guanyat per Christian Ehlich i Josep Perarnau del C.N. Vilanova i Motonàutic Club Castelfelers.

Després de la preceptiva parada a

boxes per posar a punt les màquines, es va donar sortida a la segona mànega del dia. Novament es van succeir les alternances al capdavant de la classificació fins que, un nou incident, va donar per finalitzada la prova, que va ser encapçalada per Ricard Masabeu i David Téllez, del Club Nàutic Vilanova.

Acabada la competició es va registrar un empat a punts pel primer lloc que va ser resolta, segons el reglament, atorgant la victòria al guanyador de la prova més ràpida.

La classificació va quedar:

1r, Ricard Masabeu i David Téllez, C.N. Vilanova; 2n, Christian Ehlich i Josep Perarnau, C.N. Vilanova / M.C. Castelfelers; 3r, Francisco Pullet i Aurelián Arsenie, C.M. Alac.

Fins a set classificats.

La seguretat de la regata va ser controlada pel GEAS de la Guàrdia Civil sense l'ajut del qual no s'hagués pogut dur a terme l'esdeveniment.

El lliurament de guardons va tenir lloc en el transcurs d'un refrigeri, ofert pel Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols als participants, a la nova seu social d'aquesta entitat.

QUITO PI

Competició de llanxes pneumàtiques de l'any 2009 a Sant Feliu. Arxiu personal Miquel Mallafré

Malgrat la pèrdua irreparable de Ferran, aquells eren uns anys gloriosos per a l'equip de l'Associació de Pesca Marítima, que, en nom del Club Nàutic Sant Feliu, el febrer de 2009 havia guanyat la medalla de bronze en el Campionat d'Espanya de Pesca Submarina per equips i el març la medalla de plata en el Campionat d'Espanya d'embarcació fondejada. El setembre de 2009 els guixolencs Xavier Pérez i Juan Sepúlveda van guanyar la medalla de bronze en el Campionat del món de pesca des d'embarcació fondejada a Pornichet (França).

Concurs de Pesca Surfcasting - Memorial Santi Ferran

El passat dissabte 15 d'octubre va tenir lloc a la platja de Sant Feliu el Concurs de Pesca Surfcasting Memorial Santi Ferran, organitzat per l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guíxols per tal de retre homenatge a qui va ser president del Club durant molts anys.

D'aquesta manera, i per tal de donar a conèixer la tasca de Santi Ferran, es va realitzar aquest concurs especial on la pesca es va fer amb una canya i tres hams. Durant el transcurs de la tarda del dissabte una trentena d'amics de l'homenatjat van participar al concurs.

En acabat, es va fer un acte al Club Nàutic de Sant Feliu de Guíxols amb la presència del regidor Francisco Cárdenas (amic íntim de Santi Ferran, a qui va dirigir una emotiva carta), un representant de la Federació Catalana de

Pesca Esportiva, Francesc Estrada, el president actual de l'Associació, Antoni Esclusa, i la regidora d'Esports Magda Lupiáñez, que van fer entrega d'unes plaques de recordatori a la família de Santi Ferran. També es van entregar els trofeus als participants que van pescar més quilos de peix, tant als finalistes com al guanyador (Xavi Pérez Rojo) i l'entrega d'un premi especial: una canya de pescar a l'única dona participant.

En honor a la seva gran tasca al capdavant de l'Associació, la Junta actual ha manifestat la voluntat de consolidar el Memorial per als propers anys com a prova puntuable en el marc de la Federació. Aquest concurs ha d'ajudar a promocionar la pesca, així com encoratjar l'Associació a donar continuïtat a la gran tasca que féu Santi Ferran durant tants anys.

Concurs de Pesca Surfcasting i Memorial Santi Ferran, a Àncora, 27 d'octubre de 2011, p. 14. Arxiu Àncora. Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols

En l'aspecte sociocultural, el Club va organitzar nombroses activitats al llarg d'aquests anys. D'una banda, van ser diverses les **xerrades i conferències** que es van realitzar sobre temàtica marina. El 5 de juny de 2010, per exemple, Joaquim Pla Bartina parlava sobre la navegació costanera i astronòmica i, una setmana més tard, ho feia Toti Gelabertó sobre navegació a vela. En aquest any també es feren algunes **exposicions** a la planta intermèdia del Club, com la de l'artista guixolenc Torrent Buch o Anna Lembo, i, a la primavera de 2011, ho feia Quimeta Serra amb la seva mostra *Torno a casa*. A la vegada és important fer esment a algunes **presentacions de llibres** que també hi tingueren lloc, especialment la del 14 de juliol de 2012, quan Quito Pi va presentar *Sant Feliu de Guíxols mariner. Petita història marinera del darrer segle*, un llibre editat i finançat pel Club ganxó que compilava tres capítols sobre la història del Club Nàutic i del qual el veritable inspirador n'havia estat Jaume Mascaró anys enrere.

Els integrants de l'equip de pesca ganxó guanyador del subcampionat d'Espanya de pesca, 2009. Arxiu Associació Esportiva de Pesca Marítima de SFG. Cortesia de Juan Sepúlveda

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "SANT FELIU DE GUÍXOLS MARINER" AL CLUB NÀUTIC SANT FELIU DE GUÍXOLS

El passat dissabte 14 de juliol, a la terrassa del Club Nàutic Sant Feliu de Guixols, es va presentar el llibre "Sant Feliu de Guixols Mariner (petita història del darrer segle)" editat per aquesta entitat i del que n'és autor en Quito Pi. L'obra dibuixa la història del port i de l'activitat marinera al llarg del segle XX i aquests primers anys del XXI, començant amb la construcció de la instal·lació i finalitzant per la darrera transformació.

Fa un petit repàs de les activitats portuàries tant industrials com esportives i lúdiques, amb especial esment de la construcció naval, el salvament o la processó de la Verge del Bon Viatge.

L'obra repassa l'esdevenir del Club Nàutic des dels seus modestos inicis fins a l'actual dàrsena esportiva, sense oblidar les competicions esportives organitzades per aquest al llarg de tota la seva existència.

Plena de fotografies, de diferents procedències, a través de 144 planes, el llibre pretén acostar el lector als moments claus de la història marinera de la nostra ciutat, d'una forma el més amena possible.

L'acte, amb nombrós públic, va tenir intervencions del president del Club -Sr. Robert Brell-, del Dr. Mascaró, inspirador de l'obra, de l'autor, i fou tancat amb unes divertides paraules de l'alcalde Sr. Joan Alfons Albó. / C.N.S.F.G.

Presentació del llibre de Quito Pi Sant Feliu de Guixols mariner el juliol de 2012 a la terrassa del Club Nàutic, a Àncora, 19 de juliol de 2012, portada. Arxiu Àncora. Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guixols

Joan Lázaro fent una conferència sobre temes marítims a la sala intermèdia del Club, 2009. Arxiu CNSFG

El moment de la inauguració del nou edifici del Club Nàutic amb Jaume Mascaró i el president Joan Alfons Albó al centre, celebrant el 50è aniversari de l'entitat, 2009. Arxiu CNSFG

Sens dubte el gran esdeveniment social que va tenir lloc en aquest període va ser la celebració del **50è aniversari del Club Nàutic**, esdevinguda el 18 de juliol de 2009. Entre els actes, hi va haver, primer, una benedicció de l'edifici amb el mossèn de Sant Feliu, Jordi Reixach i, segon, la descoberta d'una placa per part de l'expresident i promotor del nou edifici Jaume Mascaró, que va donar per inaugurada la seu social. En acabar, molts socis van desfilat amb les seves embarcacions tot unint-se a la processó de la Mare de Déu del Carme. Finalment, va tenir lloc un sopar buffet lliure al restaurant del Club.

50è aniversari del Club Nàutic, 2009. Ofrena floral a la Mare de Déu del Carme portada pel contramestre Lluís Doltra, al costat dret. Arxiu CNSFG

50è aniversari del Club Nàutic, 2009. Algunes persones assenyalades de la història del Club. D'esquerra a dreta: Jaume Micó Viñas, Hilari Noguerón, Joaquim Pla, Octavi Candela, Robert Brell i Quito Pi. Arxiu CNSFG

El cava del Club

Amb motiu del 50è aniversari del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, es van encarregar 2.000 ampolles de cava al Celler Josep M. Ferret. En el sopar de celebració es va servir el cava, i totes les ampolles duien la xapa en la que hi havia gravada el segell del Club. Sens dubte era una manera ben bonica de commemorar el mig segle de vida de l'entitat.

El *Tertuliana*

Quan l'any 1985 el veler *Tertuliana* va ser construït a Girona en una sèrie de només quatre o cinc embarcacions, aquest Van de Stadt tipus Zeehond de 37 peus va ser adquirit per Robert Brell. El va batejar amb aquest nom "en record de Quinto Septimo Tertuliano (160-220 dJ), un dels primers advocats cristians, nascut a Cartago, motiu pel qual en una de les primeres singladures vaig anar a Tunísia". El Sr. Brell el va tenir en propietat durant 5 anys, i el tingué amarrat a les passarel·les del Club Nàutic, fins que va decidir vendre'l a un altre soci del Club, Xavier Bisbe, que volia anar-se'n al Carib. L'estiu de 1992 el veler es va acomiadar de Sant Feliu per navegar fins a Martinica. El cap d'any de 1993 el *Tertuliana* va iniciar una nova aventura, aquesta vegada cap a les Illes Verges, les Antilles i Trinitat. Va tornar a Barcelona el 1998, on se li va fer una important reparació per després ser un xàrter que navegaria per aigües menorquines. Tanmateix, el destí d'aquest veler no deixa de ser curiós, ja que ha acabat establint-se a Menorca, aquella illa que era punt d'arribada de la regata de creuers organitzada pel Club ganxó a la que el veler va acabar donant nom.

El veler *Tertuliana* amarrat a Sant Feliu, c. 1985-90. Arxiu CNSFG

Sopar social del 17 de setembre de 2011 del Club Nàutic. Arxiu CNSFG

Premis per al Club

• 12 de febrer de 2009

La Junta Directiva de la Federació Catalana de Vela concedeix al Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols la **Vela de Platí 2008**, per al “reconeixement de l’excel·lència en l’activitat dels clubs nàutics”. L’entrega es va fer a l’hotel Rei Juan Carlos de Barcelona durant la XXII edició de la Nit de la Vela.

• Inicis 2010

La FCV obsequia el Club amb la **Vela d’argent 2009**.

• 4 de juny de 2010

La Cambra de Comerç de Sant Feliu de Guíxols premia el Club Nàutic amb el **premi Trajectòria en serveis** durant el 2009. L’entrega del guardó es va fer a S’Agaró.

• Inicis 2011

La FCV atorga al Club la **Vela d’argent 2010**.

• 22 de febrer de 2013

La FCV concedeix al Club Nàutic la **Vela de Plata 2012** i un premi per a l’organització del **Memorial Joan Albó**.

/// L’Escola de Vela creix

Les recents estrenades instal·lacions del Club Nàutic, amb la seva esplanada per a vela lleugera, una rampa i una flota renovada, no feren més que incrementar a principis de 2009 el nombre d’alumnes inscrits a l’Escola de Vela, tant d’hivern com d’estiu, relatives a la Vela escolar i a l’Escola d’estiu. En realitat es va comptabilitzar un increment del 400% en relació a l’any anterior, corresponent a 680 alumnes. En total, en aquell any la xifra de nois i noies inscrits va assolir pràcticament els 900. L’Escola, doncs, va fer un salt qualitatiu i quantitatiu molt important, i més que mai a partir d’aquell moment podria apropar el mar als infants i joves de més de 8 anys de la Ciutat i rodalies.

L’any 2008 l’aleshores director de l’Escola, Fabian Cianfagna, juntament amb Cristina Roca, administrativa esportiva, van programar per primera vegada activitats escolars dirigides a alumnes de primària i ESO, entre elles un bateig de mar, educació física, crèdit de síntesi i La setmana blava. Amb l’arribada, el 2009, d’un nou director a l’Escola, en Xavi Ferrer, es van consolidar les activitats escolars a la vegada que es van invertir esforços per “formar un equip de monitors solvent i treballar per donar qualitat de servei i augmentar la demanda any rere any”, assegura el mateix Ferrer. “Es va començar a treballar molt des de la base, la Vela escolar i l’Escola d’estiu, a fi d’augmentar el volum de participants i, de mica en mica, les activitats”.

Setmana Blava, juny 2009. Arxiu CNSFG

L’edifici de l’Escola de Vela a l’agost de 2013. Arxiu CNSFG

Setmana Blava,
juny 2009.
Arxiu CNSFG

Alumnes de l'Escola de Vela participant en una regata de classe Optimist, 26 de juliol de 2009.
Arxiu CNSFG.
Autor: Quito Pi

Alumnes de l'Escola en una regata Optimist, 26 de juliol de 2009.
Arxiu CNSFG.
Autor: Quito Pi

Fotografia d'equip d'un curset de bateig de mar a un centre d'ensenyament de Sant Feliu de Guíxols, 2008.
Arxiu CNSFG

A l'abril de 2010, l'Escola va organitzar una primera acampada, que va fer-se a la pineda de Platja d'Aro després d'una visita guiada al Museu del Salvament de Sant Feliu, alguns jocs a la platja i una navegada fins a Platja d'Aro. Aquesta activitat ha continuat pervivint i, des dels seus inicis, resultava singular per la sortida dels alumnes navegant amb embarcacions de vela lleugera fins a una cala propera. Un cop arribats a la cala, els joves realitzaven jocs de nit, acampaven i l'endemà tornaven navegant. En aquell 2010 també es va iniciar el projecte Karaboudjan amb alumnat d'educació especial; s'hi apuntaren 12 alumnes. Tot i que les xifres dels alumnes de l'Escola de Vela baixaren respecte al 2009, en els anys posteriors es va aconseguir mantenir les xifres a mig miler d'escolars.

Entrenaments de l'Escola de Vela, 4 de setembre de 2009.
Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

Interior i terrassa del restaurant del Club l'any 2011. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

El nou Restaurant Club Nàutic

El juliol de 2009 el Club Nàutic va estrenar bar i restaurant a la nova seu social, estant sota la direcció del Restaurant Acuario de Sant Feliu de Guíxols. L'espai disposava d'una terrassa que, l'any 2010, va obrir una zona Chill Out. No obstant, el gener de 2012 l'entitat va iniciar un concurs per a l'arrendament de l'explotació del restaurant. El van guanyar Raül Clarà i Alèxia Sánchez, que l'1 de març van inaugurar el seu restaurant. Durant el temps que el local va estar a càrrec del matrimoni, es va elaborar una cuina basada en productes de temporada, on els plats estrella eren el peix de costa, calamars farcits amb botifarra negra, eriçons amb tinta de calamar o cava sòlid amb sorbet de gerds. Van oferir el servei de menjar per emportar per a embarcacions i van celebrar nits musicals temàtiques al local. Malauradament, poc temps després van abandonar el negoci.

La revista Ondina

Una de les iniciatives que la Junta Directiva va emprendre durant el mandat de Joan Alfons Albó, va ser l'edició i publicació d'una revista bimensual a la que es va batejar amb el nom d'Ondina. El primer número va aparèixer el gener de 2009 amb l'objectiu de recollir els titulars i notícies més destacats de l'actualitat del Club Nàutic. En un primer moment se'n va fer càrrec Elisabet Escriche, després Emili Agulló i, des de juliol de 2014, Joana Valent és la responsable de premsa. 9 anys després, es continua publicant sota un disseny similar i els mateixos paràmetres.

Primera pàgina del núm. 1 de la revista Ondina, gener de 2009. Arxiu CNSFG

Portada del núm. 26 de la revista Ondina, octubre de 2015. Arxiu CNSFG

Un tren per a un museu

El 5 de juliol de 2010 la locomotora que estava dins del Tinglado del Port es va treure per a ser restaurada en un local de l'Associació d'Amics del Ferrocarril de les Comarques Gironines. El 27 de juny de 2011 la màquina de tren que estava situada al passeig del Mar de Sant Feliu va ser traslladada al Tinglado, on estaria més ben protegida. La màquina, la número 1, formava part del carrilet, és a dir, de l'antiga línia ferroviària que unia Girona amb Sant Feliu. En aquell moment es preveia que l'espai popularment conegut com el Tinglado acollís el projecte ViaMar (el tren de la Via Verda), que havia de funcionar com a punt final de les vies verdes a Girona, a més d'acollir un centre d'interpretació de l'antiga línia ferroviària que unia Girona amb el mar. L'any 2011, després que l'Ajuntament de la Ciutat hagués remodelat l'edifici del Tinglado, es va inaugurar com a museu dins l'espai portuari en el qual la locomotora va passar a ser l'autèntica protagonista.

El museu del tren que es va inaugurar l'any 2011 a l'edifici del Tinglado, 26 de gener de 2012. Foto: Ignasi Griñón

Una grua retirant la locomotora del Tinglado, en concessió de l'Ajuntament, per a ser restaurada, 5 de juliol de 2010. Arxiu CNSFG. Autor: Quito Pi

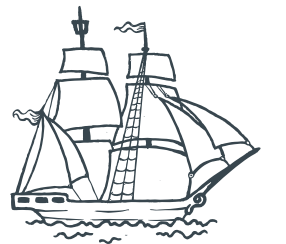
Present i futur del Club Nàutic

Vista del Tinglado des del Club Nàutic, 2018. Foto: Cristina Ribot

Vista aèria del port esportiu de Sant Feliu, 2016
Foto: Bartholomäus Schweisgut

La darrera etapa viscuda pel Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols, compresa entre el febrer de 2013 i el juny de 2018, ha estat presidida per Albert Rosès Noguer. Al llarg d'aquest temps s'han emprès importants iniciatives. En primer lloc, s'ha realitzat un merescut homenatge als socis fundadors del Club com també als seus expresidents i col·laboradors que, des dels inicis de l'entitat, la guiaren pel bon camí. En segon lloc, ha estat fonamental el ressorgiment de la vela a la Ciutat, tant a partir de la programació d'activitats esportives com també de la captació de joves alumnes a l'Escola de Vela. En tercer lloc, s'han invertit importants esforços en enfortir la vida social del Club, la part més important de la qual n'ha estat el Tinglado. Finalment, l'entitat avança i prepara la seva propera renovació de concessió, que s'esdevindrà el 2023, en una de les etapes més dolces i tranquil·les de la seva història.

Com més mar,
més vela

La barca del Club Nàutic, l'Ojalá, durant una regata, 2016.
Foto: Tomàs Moyà Lladó

Les instal·lacions del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols
l'any 2018. Dibuix de Narcís Franquesa

Retrat de grup de la Junta Directiva en iniciar el mandat d'Albert Rosès el febrer de 2013.
Arxiu CNSFG

Canvis en la Junta Directiva

El 15 de febrer de 2013, després que Josep Madí Burgell donés pas al nou president, Albert Rosès Noguera va convertir-se en el nou president del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. Segons Rosès, “va ser un repte, portava poc temps i coneixia poques coses del Club en relació al funcionament intern”. Al seu costat continuaven els mateixos membres de la Junta que havien format part de la candidatura de Madí, encara que alguns càrrecs van variar. Com a vicepresidents passaren a ser-ho Josep Mª Mir Sais i Melcior Soler Sala; el secretari, Joaquim Vilatarsana Martínez; el tresorer i el sotstresorer, Frederic Martínez Sacchi i Joan Durall Aulet, respectivament; comodora i sotscomodor, Raquel Roig Roqueta i Antoni Sabaté Moreno. Entre els vocals, hi havia Francesc Adrià Casas, Josep Albertí Ferrer, Francisco Cárdenas Toscano, Andrés Cárdenas Sánchez i Anna Carmen Masoliver Verdager. Conscients de les difi-

cultats, van iniciar aquest camí “amb ganes de treballar i amb l'interès comú de donar el millor servei als socis, al Club i a la ciutat de Sant Feliu de Guíxols”, assegurava Rosès. I afegeix en l'actualitat: “amb la Junta ens ho vam agafar com si gestionéssim una companyia, que no ho és, portant la gestió d'una manera dinàmica i organitzada i estant-hi a sobre, i aquí hi comptava molt la nostra experiència professional”.

Des dels seus inicis, la Junta Directiva es va marcar un triple objectiu, que encara continua vigent: en primer lloc, la continuïtat del Club Nàutic; en segon lloc, potenciar el món de la vela, tant perquè a nivell esportiu és un dels motius fundacionals de l'entitat, com perquè s'arribi a consolidar una “pedrera” de joves que amb el temps portin les regnes de l'entitat. Finalment, assolir la renovació de la concessió

de cares a l'any 2023, amb l'intent de presentar una proposta prou atractiva que persuadeixi Ports de la Generalitat. “Volem renovar, volem continuïtat”, emfasitza Albert Rosès. “Des que vam començar estem pensant en la renovació. No estem aquí per guanyar diners, sinó per fomentar l'amor al mar i fer-ho el més barat possible. Des que tenim la concessió aquí, el 2003, les quotes de manteniment d'amarre no s'han tocat, ni per inflació. L'objectiu és que, amb el que la gent paga, el Club estigui en les millors condicions possibles”.

D'altra banda, va ser molt important la concessió que el Club Nàutic va aconseguir per a la gestió del Tinglado. El 2012 el futur de l'edifici era incert. Essent propietat de Ports de la Generalitat, havia estat en concessió de l'Ajuntament de Sant Feliu per un termini de 50 anys. El 2012 el consistori

municipal havia obert el local com a espai museïtzat amb una locomotora al mig (vegeu pàg. 240). No obstant, no hi acudia gaire gent. “En aquell moment surt l'oportunitat de tenir un edifici annex al que tenim”, argumenta Rosès, “amb un espai perquè els socis es trobin, més ample i més gran, un espai per a tothom de Sant Feliu, amb la voluntat d'acostar el Club a la Ciutat (un dels motius de la nostra Junta). Vam invertir-hi diners”. A mitjans de 2015, el Club va obrir l'espai com a cafeteria bar amb l'espai museïtzat integrat. “Ara tenim una doble gastronomia, els dos restaurants són diferents i es complementen. Hem aconseguit que el Tinglado aglutini socis i no socis i, des que el Club el té, hi va molta gent”. Tanmateix, la concessió finalitza el 2023, de manera que s'espera que es pugui renovar juntament amb la dàrsena esportiva.

Panoràmica del port de Sant Feliu, setembre de 2016. Foto: Muriel C. De Jong

Albert Rosès destapa les dues plaques commemoratives dels socis fundadors i dels 11 presidents de la història del Club, 2016. Arxiu CNSFG

Diferents vistes del Tinglado, març de 2017. Arxiu CNSFG

A banda d'això, en aquest període la Junta Directiva va decidir prestar més atenció al col·lectiu de socis, entenent que constituïen una part essencial del Club. De tal manera que el 2013 es va iniciar un inventari general de les embarcacions amarrades a les instal·lacions esportives de l'entitat per garantir el mateix tracte a tots els socis. A més a més, aquests van rebre el reconeixement per part dels representants del Club. De fet aquesta etapa va emprendre's amb l'ànim d'homenatjar totes aquelles persones, tant socis, ex-presidents com membres d'antigues Juntes que històricament havien tingut un paper cabdal i havien contribuït enormement a que l'entitat arribés a bon port i fos la que existeix a dia d'avui. De manera que l'any 2016 els noms dels socis fundadors i dels 11 presidents van quedar immortalitzats en dues plaques visibles al vestíbul d'entrada de la seu social (vegeu foto).

En termes de renovació, l'any 2013 la Junta va considerar adient actualitzar la seva imatge corporativa. En quant als Estatuts i al reglament intern, es van esmenar l'any 2013 per adequar-se a la normativa de la Generalitat. El 2017 els Estatuts es van tornar a renovar en diferents aspectes: en primer lloc, des d'aleshores els socis podien començar a gaudir de la possibilitat de tenir la titularitat del dret d'ús i l'embarcació compartits a un 50% amb una altra persona física o patrimonial no necessàriament amb títol social al Club. En segon lloc, les empreses de gestió patrimonial podien figurar com a propietàries del dret d'ús de l'amarrador i també de l'embarcació. Finalment, es facilitava a les empreses la possibilitat de dur a terme activitats de lloguer al port de Sant Feliu sempre i quan, amb el vist-i-plau de la Junta Directiva, es seguissin una sèrie de requeriments. El 2018 es van tornar a renovar per ser adaptats a la normativa del Consell Català de l'Esport.

En aquesta darrera etapa, el Club Nàutic va haver de fer front, com la majoria de les empreses i negocis, a la profunda i prolongada crisi econòmica mundial que va esclatar l'any 2008. "Quan va començar la crisi, vam notar una mica les conseqüències, després semblava que remuntàvem, però entre el 2012 i el 2015 vam notar que el volum de transeünts va baixar, com també el lloguer d'amarres i forfaits anuals. Ens vam adaptar als ingressos. No obstant això, la base de socis no ha baixat massa. Potser els que ho han patit més han estat els que tenen amarres de 6 i 8 metres. Ens vam readaptar en moments de crisi, però de dos anys cap aquí hem remuntat i la gent de França torna a venir".

Darrerament el Club ganxó ha fet una aposta per a la solidaritat i la internacionalització. D'una banda, l'any 2016 es va donar origen a la Regata Carla, els ingressos econòmics de la qual van anar completament destinats a l'EMAD per a la investigació del síndrome de RETT. El mateix va ocórrer amb els ingressos de les següents edicions de la regata,

esdevingudes els anys 2017 i 2018. "Hem invertit molta energia i diners del Club en aquesta regata per a la curació d'aquest síndrome que afecta principalment a les nenes", assegura Melcior Soler. "Hem intentat fer el màxim de difusió possible ja que queda molt per investigar del RETT".

De l'altra, és important remarcar com el Club s'ha marcat l'objectiu de promocionar-se internacionalment i captar un volum superior de grans eslores al port ganxó. En aquest sentit, l'any 2014 es va emprendre una important campanya, augmentant cada any el nombre de visites de grans iots especialment a l'estiu. Ara per ara aquesta és una tasca que la gerent actual, Maribel Vela, està duent a terme. Per exemple, en el darrer any el Club s'ha unit a la marca Costa Brava Yacht Ports per promocionar els superiots al port de Sant Feliu però també ha estat present, el 2016 i 2017, a la fira de Düsseldorf per captar més passavolants i, entre el 3 i el 7 de desembre de 2017, al Saló Nàutic de París.

*lots de gran eslora amarrats al port ganxó, 9 d'agost de 2017.
Arxiu CNSFG*

*Fira Costa Brava Yacht Ports (MYBA)
per a la promoció de superiots a Sant Feliu
de Guíxols, 2018. Arxiu CNSFG*

*La gerent Maribel Vela Micheo
al Saló Nàutic de París l'any 2017.
Arxiu CNSFG*

*Saló Nàutic a la ciutat alemanya
de Düsseldorf l'any 2017.
Arxiu CNSFG*

Grans eslores al port de Sant Feliu, setembre de 2016.
Foto: Muriel C. De Jong

Des de 2013 hi han hagut algunes altes i baixes entre els membres de la Junta Directiva. Des d'un bon principi, Jean Michel Layous va entrar-hi per primera vegada com a vocal, així com es va reincorporar Valentí Valls Ararà. Poc després van entrar Pere Rimbau Muñoz, Josep Medià Maspoch i Eduard Geli Fernández-Peñaflor. A principis de 2016, Joaquim Rutllant Sureda va entrar-hi per primera vegada mentre que, al cap d'un temps, Joan Lázaro Mateo va retornar-hi. Totes aquestes reincorporacions d'antics membres de la Junta es van realitzar amb l'objectiu "d'integrar totes les tendències i de disposar d'una representació àmplia de socis", segons Melcior Soler. D'altra banda, Josep M^è Mir, Raquel Roig i Anna Carmen Masoliver deixaren el càrrec per motius professionals.

/// L'arribada de grans eslores

En els darrers anys el Club Nàutic ha començat a ser elegit com a base de grans eslores, totes elles espectaculars, que visiten la Costa Brava principalment en temporada alta. Per exemple, el juliol de 2015 el port ganxó va acollir l'arribada d'una embarcació singular, de 78 m d'eslora i 380 tonelades, anomenada *Tango*. Essent aleshores un dels 100 iots privats més grans del món, ocupant la posició 95 en el rànquing mundial, comptava amb 7 cabines, piscines, spa, gimnàs, saló de bellesa i sala de cinema.

Sant Feliu, però, també ha rebut el pas d'altres grans iots, com el *Princess AVK*, de 43 m d'eslora, que des de 2016 visita anualment el port, i el *Serenity*, de 72 m, l'any 2017, el segon vaixell de més gran eslora que darrerament ha visitat el port ganxó.

/// Albert Rosès, 11è i actual president

Albert Rosès Noguera va néixer el 1959 a Sant Feliu de Guíxols. Fill de mestres ganxons, va estudiar la carrera d'econòmiques a Barcelona. És auditor de comptes des de fa més d'una trentena d'anys i està especialitzat en el sector financer.

Tot i residir a Barcelona, se sent molt lligat a la seva ciutat natal i al mar: "La vinculació que tinc amb Sant Feliu és de tota la vida, i hi vinc tots els caps de setmana, festius... Quan anava a l'institut, el que hi ha a Sant Elm, hi anava a peu cada dia, i veia el mar, el port, i era un espectacle visual *tremendo*, i és clar, cada dia anar-ho veient, això queda. Viure al costat del mar per a mi és important, forma part de la meua vida".

De ben petit Rosès va estar lligat al Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols: "El meu pare durant molts anys va ser soci del Club, i jo vaig fer vela lleugera durant varis estius aquí. (...) Vaig començar que devia tenir uns 9 o 10 anys, això devia ser cap al 1969, fent Optimist els estius, inclús vam fer regates, i hi havia una activitat de vela força potent que feia que la gent jove ens interesséssim i anéssim entrenant. (...) Després vam fer Vaurien, vaig participar en algun Campionat de Catalunya, i als 16 o 17 anys vaig anar-ho deixant per anar a estudiar a Barcelona. Després em vaig aficionar a la taula de surf, jo devia tenir 20 anys, i a S'Agaró es va muntar una estructura que només hi era als estius, llogaven embarcacions i la part de windsurf es feia allà...".

Rosès ha tingut diferents barques, totes menorquines: "és una altra manera d'entendre el mar, és diferent de la regata que has de sortir d'hora i *disfrutes* competint". Entusiasta, parlador, enèrgic i transparent, l'actual president veu el futur del Club que ha viscut des de la infantesa amb optimisme.

Albert Rosès fotografiat a l'entrada del Club l'any 2017.
Arxiu CNSFG

Noves incorporacions a la Junta Directiva

Des de 2013 la Junta Directiva del Club Nàutic va acollir l'arribada de nous membres. Per un costat es van reincorporar antics membres com **Valentí Valls Ararà** (vegeu pàgs. 166-167), **Pere Rimbau Muñoz** (vegeu pàg. 167), **Josep Medià Maspoch** (vegeu pàg. 215), **Eduard Geli Fernández-Peñaflor** (vegeu pàg. 215) i **Joan Lázaro Mateo** (vegeu pàg. 166). D'altra banda, van entrar dos nous membres sense antiguitat a la Junta, els quals des de feia temps estaven vinculats al Club ganxó:

Jean Michel Layous (París, 1949), fundador, propietari i director general de l'empresa Corsa Petfood S.L., dedicada a la fabricació d'aliments per a animals de companyia. Aficionat a la vela des de petit, continua gaudint d'aquest esport amb amics i família durant les vacances per les costes catalanes, franceses i per illes com les Balears, Còrsega o Sardenya. Amant del port i la costa de Sant Feliu, el juny de 2017 es va veure obligat a deixar la Junta per la poca disponibilitat, amb el desig de tornar quan la seva situació personal li ho permeti. **Joaquim (Meki) Rutllant Sureda** (Girona, 1966), consoci amb Robert Vallribera de Fast Mast, una empresa especialitzada en la fabricació d'arboradures de velers. La seva vinculació amb el mar i Sant Feliu li ve de petit: el seu pare era soci del Club i amb els anys li va traspasar el títol. A més, de petit havia fet Optimist a l'Escola de Vela. Quan tenia uns 17 anys va apuntar-se al Centre de Tecnificació de la Vela del Club ganxó, amb el qual va guanyar el Campionat de Catalunya de 1990, fent parella amb Toni Serra. A partir de 1992 va aficionar-se a la modalitat creuer i, arrel de formar part de l'equip del *Chaparrón*, van obtenir bons resultats en diferents regates. Actualment és un dels participants que més sovinteja les regates socials del Club, com també un dels que obté més premis. Aquest 2018, al costat de Vallribera, amb qui comparteix *l'Inaudit*, ha guanyat la regata Interclubs.

El dic de recer l'any 2016. Arxiu CNSFG

Els blocs de ciment apilonats al pàrquing abans de col·locar-se, 2016. Arxiu CNSFG

Una imatge de la nova benzinera, 2016. Arxiu CNSFG

Milliores de les instal·lacions

La Setmana Santa de 2013 la nova benzinera del Club Nàutic va entrar en funcionament. Ubicada a l'extrem del martell de la zona de pescadors, on anteriorment hi havia hagut la grua de la Generalitat, l'estació de combustible va passar a tenir dos sortidors, amb dues mànegues cadascun, un dels quals estava preparat per a grans eslores. Durant l'estiu va ampliar horaris i va tancar la temporada de 2013 amb xifres rècord de facturació.

Tal i com s'ha comentat prèviament, aquests anys van estar marcats per les diferents reformes que es van fer a l'edifici del Tinglado, que van permetre, a mitjans de 2015, l'obertura del local com a bar-cafeteria.

D'altra banda, el gener de 2016 Ports de la Generalitat va destinar una suma important de diners (1.160.000 €) per a l'arranjament i reforç del dic de recer del port de Sant Feliu. L'1 de juliol el Conseller de Territori i Sostenibilitat, Josep Rull, i el Director General de Ports, Ricard Font, van visitar el port amb les obres ja acabades.

Obres de manteniment i millora de les instal·lacions que es van fer el 2016 al Club Nàutic. Arxiu CNSFG

Vista de la grua, 2016. Arxiu CNSFG

Visita oficial de l'acabament de les obres del dic de recer del port de Sant Feliu, juliol de 2016. Arxiu CNSFG

El pàrquing asfaltat, 2016. Arxiu CNSFG

Aquell any 2016 el Club també va destinar 60.000 € a tasques de manteniment i millora de les instal·lacions, especialment referents a la grua, de la que es va reforçar el poli-plast, les boies per a les grans eslores, la pintura dels sostres de la seu social i de les passeres. També es va asfaltar el pàrquing. Fins a l'actualitat s'han anat realitzant de manera contínua diferents obres de millora i de manteniment de la zona del port i de les instal·lacions del Club Nàutic.

Treballs de manteniment al Club Nàutic, juny 2018. Arxiu CNSFG.
Foto: Maribel Vela

Deixalles extretes darrerament del fons marí de Sant Feliu pel centre de submarinisme Piscis Diving. Arxiu personal Fran Gómez

D'altra banda, fa un temps que el Club Nàutic ha fet una aposta per a la regeneració de la biodiversitat i per a l'assoliment d'un espai protegit i regulat del litoral de Sant Feliu de Guíxols. En els darrers 19 anys, l'entitat ha col·laborat en la neteja del fons marí de la zona portuària i del seu entorn duta a terme pel seu centre de submarinisme Piscis Diving. S'acostumen a fer dues neteges a l'any, una a principis de temporada i una altra el primer cap de setmana d'octubre. Entre les deixalles que s'extreuen, abunden diversos metres de fil de pescar i ploms procedents de pescadors que no respecten el medi ambient. Per tal d'evitar aquestes accions que degraden el fons marí, Fran Gómez, responsable de Piscis Diving i activista marí, remarca que "a Sant Feliu de Guíxols hi ha col·locades boies ecològiques per als socis del Club Nàutic, per a la gent que practiqui activitats al mar, ja sigui per amarrar, per fer una paella tranquil·lament o per bussejar. Són unes boies ecològiques que no les té ningú més en tota la Costa Brava. I aquesta és tant una preocupació del Club Nàutic com de Piscis Diving per no danyar els fons marins, perquè al Club Nàutic som ecològics". A més, per tal de mantenir protegit el fons marí, especialment el de Sant Feliu, es realitzen des del centre de submarinisme del Club activitats de conscienciació de la població en universitats i instituts i en altres col·lectius socials, a fi d'evitar la pesca descontrolada, el llançament de xarxes i altres elements nocius al mar així com l'abocament residual d'aigües fluvials.

Sabíeu que el litoral de Sant Feliu de Guíxols presenta dues zones protegides de navegació pel seu valor natural?

Una imatge de Cala Vigatà des de la distància, juny de 2018. Arxiu CNSFG. Foto: Maribel Vela

D'una banda, la Zona Est, d'aproximadament 1 km² de terreny protegit que comprèn des dels esculls d'en Blanc fins a les Balelles. Es tracta d'una zona d'especial protecció per a les aus, ja que els penya-segats són l'hàbitat perfecte per a les aus marines on es troben protegides dels seus depredadors i pròximes a les seves zones de caça. D'altra banda, la Zona Oest, que comprèn des de Cala Vigatà fins a Punta Garbí, un espai d'un gran valor ecològic i clau per a la recuperació dels fons marins de posidònia i de gorgònies a la Costa Brava.

Els dos espais protegits a banda i banda del port es troben dins la xarxa natura 2000, consistent en una figura de protecció que s'articula a través de la UE i que pretén definir i protegir els espais d'interès natural europeus. Actualment Aniol Vilas està realitzant les pràctiques de Ciències Ambientals al Club Nàutic tot fent comunicació ambiental d'aquests espais d'interès natural protegits.

El personal del Club

Després que Huw Wynn-Edwards dimitís del seu càrrec de gerent del Club, havent desenvolupat satisfactòriament les tasques encomanades, el novembre de 2014 Roser Clavell Soldevila va passar a ser la nova capitana. Llicenciada en dret, Clavell havia estat viceconsellera d'Afers Exteriors de la Generalitat i secretària general del consell de Diplomàcia Pública de Catalunya. El juliol de 2014 havia entrat com a cap de Nous Projectes i Administració del Club Nàutic i, quatre mesos després, va esdevenir-ne gerent. Tanmateix, un any després va decidir abandonar el lloc de treball per encarar altres projectes. A principis de 2016, Maribel Vela Micheo va prendre el relleu, qui des d'aleshores gestiona satisfactòriament el dia a dia de l'entitat.

Des d'aleshores s'ha treballat molt en la millora de l'atenció al soci i al públic en general. A més, des de 2018 s'ha emprès un projecte de sostenibilitat ambiental a partir de l'estudi de la repercussió de les activitats organitzades pel Club que es duen a terme al port de Sant Feliu. També el 2018 s'ha començat la implantació de la ISO 9001, un certificat de qualitat internacional que proporciona els recursos necessaris per controlar i millorar el rendiment de les organitzacions tot assolint l'eficiència, el servei al client i l'excel·lència del producte.

Mariners del Club preparen a l'escar una embarcació per transportar-la a l'aigua, 2018. Foto: Cristina Ribot

La plantilla actual del Club amb la seva capitana al davant, Maribel Vela, 2017. Arxiu CNSFG

L'equip de marineria l'any 2018. D'esquerra a dreta, Jaume Micó Gay (mariner), Jordi Montes Acebo (mariner), Sergi Escobar Serrano (contramestre), Albert Arnau Estanyol (segon contramestre), Pau Puig Nadal (mariner) i Andrés Hurtado (mariner nocturn). Falten els mariners Joaquim García i Nabil Gattar. Foto: Cristina Ribot

Simulacres d'emergència

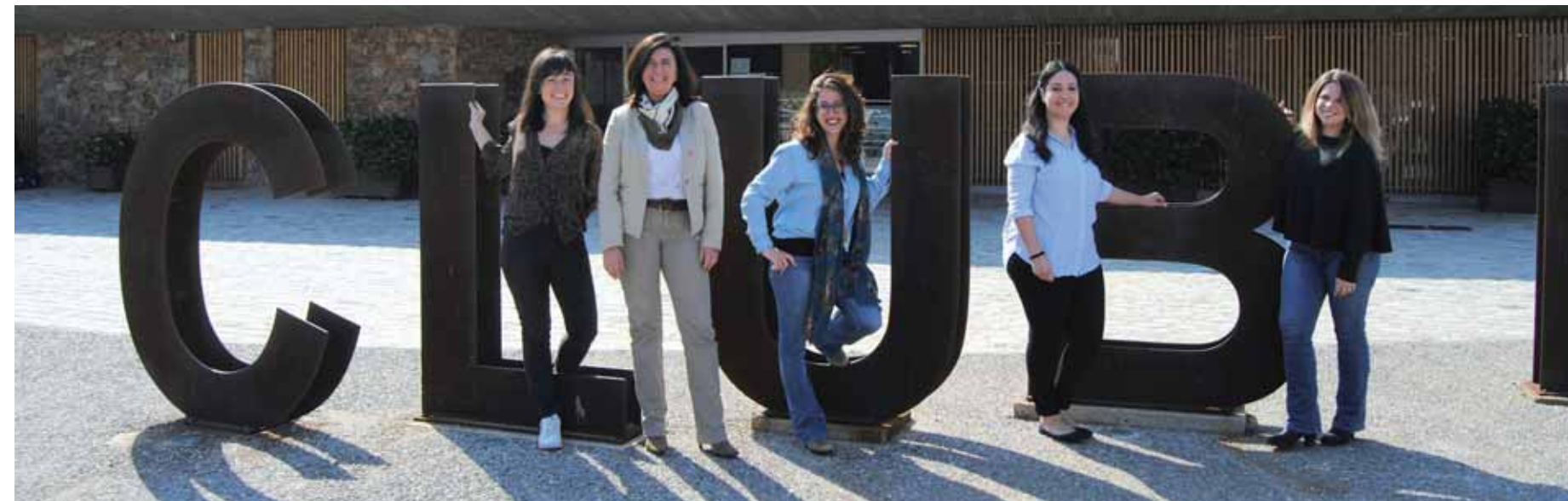
Les instal·lacions del Club Nàutic han estat en diverses ocasions escenari de simulacres i d'entrenaments per a situacions d'emergència. La primavera de 2017 va tenir-hi lloc un simulacre d'incendi d'una embarcació amarrada. Organitzat per Ports i Protecció Civil de la Generalitat, en el simulacre els treballadors del port de Sant Feliu van posar a la pràctica el sistema d'avís previst al Pla d'autoprotecció (PAU). Tot seguint el protocol, els mariners del Club van col·locar unes barreres antivessament al voltant de l'embarcació sinistrada per tal d'evitar una possible dispersió del combustible al mar així com van emprendre diferents maniobres per aïllar l'embarcació afectada. En l'operatiu d'extinció i d'evacuació hi van participar els Bombers de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, la Policia Local, el SEM, el servei marítim de la Guardia Civil, Protecció Civil, la Creu Roja i altres voluntaris. El simulacre es va superar amb nota.

Imatges d'arxiu d'un simulacre d'emergència al Club Nàutic l'any 2010. Arxiu CNSFG

“ des de 2016 s'ha treballat molt en la millora de l'atenció al soci i al públic en general i des de 2018 s'ha emprès un projecte de sostenibilitat ambiental així com s'ha aconseguit un certificat de qualitat internacional

L'actual equip de l'oficina del Club, 2018. D'esquerra a dreta, Joana Valent, responsable de premsa i redactora de la revista Ondina, Mònica Martínez, cap d'administració, i les recepcionistes Maria Gómez, Sara El Hadoutti i Claudia Bohigas. Falta Miriam Luque. Foto: Cristina Ribot

L'equip de monitors de l'Escola de Vela l'any 2015. Xavi Ferrer (tercer per la dreta) ha estat el director esportiu des de 2009 i fins al maig de 2018. Al seu costat, d'esquerra a dreta, hi ha Aitor Martín, Òscar Escolano, Júlia Vila, Òscar Soler i Allan Castillo. Arxiu CNSFG

En quant a les activitats, Xavi Ferrer va continuar desenvolupant la seva tasca organitzativa de l'esport nàutic, promovent especialment la vela a partir de la coordinació de les regates i de l'Escola de Vela entre els més menuts. No obstant, el maig de 2018, en deixar el càrrec de director esportiu, Marc Bozzo ha entrat com a nou responsable. Entre els entrenadors de més rellevància en els darrers anys, cal esmentar Oriol Ferrer Brell, Òscar Soler Turull, Lucas Patiño, Eric Bronsoms, Gerard Duran, Aleix Ballester, Òscar Escolano, Allan Castillo i Pau Giró.

A les oficines, aquesta etapa s'ha caracteritzat per la jubilació, l'any 2014, del cap d'administració, Quito Pi. De manera que d'ençà, Mònica Martínez, que ja treballava al Club com a personal d'administració, va passar a rellevar-lo a partir de novembre de 2014. Maria Gómez, Claudia Bohigas i Sara El Hadoutti, amb Miriam Luque els estius, l'acompanyen actualment a la recepció com a personal fix.

Maribel Vela al seu despatx del Club, 2016. Arxiu CNSFG

➤ Maribel Vela, gerent des de 2016

Maribel Vela Micheo és des de gener de 2016 la gerent del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. Nascuda el 1973 a San Sebastián, País Basc, és llicenciada en Turisme i té un Màster Executiu en Direcció d'Empreses Turístiques de l'IE Business School. Compta amb una llarga experiència en el sector turístic i hotelier, i ha estat sòcia-directora d'un touroperador receptiu i professora a la Universitat de Girona. Ha treballat en gestió de projectes i ha estat al capdavant d'un equip de fins a 125 persones. A més a més, té coneixements del món marítim, sobretot després d'haver treballat per a P&O European Ferries. Posseeix el títol de patrona d'embarcacions d'esbarjo. És mare de dos fills i ha viscut en diferents llocs com Andorra, Anglaterra, República Dominicana i Palma de Mallorca.

Maribel Vela va entrar com a capitana del Club amb un triple objectiu: l'atenció i el servei al soci, la col·locació del Club al mapa català de regates, i l'atracció de les grans eslores al port de Sant Feliu. En aquest sentit convé destacar que el març de 2018 va entrar de membre de la Junta de l'Associació Catalana de Ports Esportius i Turístics (ACPET) i de la Taula Gironina de Turisme (TGT).

Sergi Escobar al port de Sant Feliu, 2018. Foto: Cristina Ribot

➤ Sergi Escobar, actual contramestre

Nascut el 1980 a Sant Feliu de Guíxols, Sergi Escobar Serrano és contramestre del Club Nàutic des de l'any 2014. El seu vincle amb el Club va començar l'any 1998, als 16 anys d'edat, quan, durant la presidència del Dr. Mascaró, va entrar d'ajudant de mariner els estius. L'any 2000 va passar a ser mariner i del 2006 al 2014 va esdevenir segon contramestre, treballant al costat de Lluís Doltra. Amb la mort de Doltra, Escobar va passar a rellevar-lo. "M'agrada molt la meua feina, per a mi és un privilegi venir cada dia aquí i treballar al mar, és una cosa que m'atrau". Des de fa pocs mesos l'acompanya un segon contramestre, l'Albert Arnau, ja que el volum de feina a marineria s'ha anat incrementant en els darrers anys, fet que troba positiu. Malgrat les millores innegables que hi ha hagut des de la inauguració de les noves instal·lacions del Club, l'any 2008, les tasques de marineria continuen essent dificultoses, especialment quan s'apropen temporals d'hivern. De fet en Sergi recorda especialment un fort temporal que hi va haver la nit de Sant Esteve de l'any 2008 (vegeu pàg. 220).

A banda d'això, en Sergi té el títol de patró portuari i és un gran aficionat al submarinisme "sense ampolla". Tanmateix, un petit accident que va patir fa uns anys el va fer desistir i abandonar l'apnea tot i continuar duent a terme aquesta pràctica submarina.

Mònica Martínez a la seva taula de les oficines del Club, 2018. Foto: Cristina Ribot

➤ Mònica Martínez, cap d'administració

Mònica Martínez Vicente és la cap d'administració del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. Nascuda l'any 1964 a Barcelona, el seu nexa amb Sant Feliu li ve de petita: "Els meus pares tenien un apartament a Sant Feliu i veníem cada cap de setmana, i a l'estiu hi passàvem dos mesos. I és que no es pot viure sense mar, per a mi és molt important". De més gran es va casar amb un ganxó i germà d'un soci del Club, de manera que ja havia fet coneixença de l'entitat i de l'ambient que s'hi respirava.

El febrer de 2007 el Club la va captar i va entrar de comptable a les oficines. "Quan vaig entrar-hi a treballar, l'edifici nou no estava inaugurat, i estàvem en una mena de barraquetes precioses just on hi ha ara la grua. En aquella etapa el Club començava a ser una empresa, a professionalitzar-se". En jubilar-se Quito Pi l'any 2014, la Mònica, enèrgica i decidida, va passar a ser la nova cap d'administració.

Darreres incorporacions de personal

- **Marc Sala Ragolta**, oficial de regates (2013-)
- **Roser Clavell Soldevila**, cap d'administració (2014) i gerent (2014-2015)
- **Jordi Montes Acebo**, mariner (2014-)
- **Sara El Hadoutti Kaddouri**, recepcionista (2014-)
- **Ana Roser Betoret Mallo**, recepcionista (2014-2016)
- **Laura Grau Yrla**, ajudant de recepció estiu (2014-2016)
- **Cristina Serrano Garcia**, recepcionista (2014)
- **Marc Ibáñez de Arolas**, monitor de vela escolar (2014-)
- **Maria Gómez Bordó**, recepcionista (2015-)
- **Jesús de Rioja Cumi**, mariner de temporada (2015-2017)
- **Maribel Vela Micheo**, gerent (2016-)
- **Oscar Escolano Rubio**, monitor de vela (2016-)
- **Allan Castillo Xargay**, monitor d'estiu (2016-)
- **Pau Giró**, monitor d'estiu (2016-)
- **Xavier Xicoira Sánchez**, monitor de vela escolar (2016-)
- **Claudia Bohigas Gangale**, recepcionista (2017-)
- **Nabil Gattar Gattari**, mariner (2017-)
- **Gerardo Lagos Martínez**, cuiner del Tinglado (2017-)
- **Marc Bozzo Bimbela** (2018-), cap d'activitats

La revifada de la vela i altres activitats nàutiques

En els darrers sis anys, el Club Nàutic ha endegat un procés de recuperació de la vela que ha permès augmentar l'afició marinera i apropar-la als més joves. Per tal d'assolir aquest objectiu, ha estat cabdal la tasca liderada per la Comissió esportiva de la Junta Directiva, constituïda per Melcior Soler, Josep Medià, Pere Rimbau, Joaquim Rutllant, Xavi Ferrer i Maribel Vela. La majoria han estat alumnes, monitors i, a excepció de Soler, Rutllant i Vela, directores de l'Escola de Vela en diferents etapes, de manera que la seva experiència ha permès el foment de la vela a Sant Feliu, a la Costa Brava i a Catalunya. Segons l'actual president, “estem molt contents de l'evolució del tema esportiu i el fet la Federació Catalana ens ha distingit amb el premi Vela d'or a la labor feta en els darrers 12 anys”.

Una de les principals fites d'aquesta etapa ha estat la creació i consolidació d'equips de vela en diferents categories. Xavi Ferrer ha estat, des de l'inici, entrenador de l'equip Optimist; Eric Bronsoms de la classe Europa per després passar a l'Optimist; Oriol Ferrer el va rellevar a partir de 2015; i, finalment, Òscar Soler de la Làser des que va néixer el nou equip l'any 2016. “Ara per ara el Club té bons navegants, uns equips potents, i al darrere hi ha un objectiu a més de l'esportiu, i és la ‘pedrera’”, assegura el president Albert Rosès. “Ens interessa atrapar a gent jove, tant a través de l'Escola de Vela com de l'equip de regates, i que els *nanos* s'aficionin”. En aquest sentit el Club apunta maneres, ja que l'any 2017 els joves regatistes del Club Izan Codinachs i Carla Romagosa van ser convocats per entrenar amb l'equip d'Optimist de la Selecció Catalana. “El cas de l'Izan Codinachs, de Llagostera, ho exemplifica molt bé: va venir un dia a fer un bateig de mar, es va apuntar a l'equip i ara ha guanyat el Campionat de Catalunya d'Optimist”.

El campió de Catalunya d'Optimist grup 2 de l'any 2017 Izan Codinachs navegant. Arxiu Família Codinachs-Torrejón

El mal temps dificulta la sortida i la realització d'una prova de la classe Làser de la II Guíxols Cup de 2017. Arxiu CNSFG

Lliurament de premis als Campions de Catalunya de vela lleugera del 2017. Al centre, i amb la samarreta vermella, Izan Codinachs, campió de Catalunya d'Optimist del grup 2. Arxiu CNSFG

Alguns Optimist competint durant la I Guíxols Cup, febrer de 2016. Foto: Tomàs Moyà Lladó

Parlament del president del Club Nàutic, Albert Rosès, en acabar la I Guíxols Cup, febrer de 2016. Foto: Tomàs Moyà Lladó

Per altra banda, les activitats més rellevants que han tingut lloc en aigües de Sant Feliu en els darrers temps s'han centralitzat a l'entorn de la vela. En la categoria de **vela lleugera**, s'han continuat duent a terme el tradicional Trofeu J. A. Samaranch de 420 i Europa, i el Trofeu Sant Feliu d'Optimist, que s'han acabat fusionant l'any 2016 sota el nom de **Guíxols Cup**, una regata a la que a més s'hi ha afegit la classe Làser. Organitzada pel CNSFG, en la seva primera edició, els dies 27 i 28 de febrer de 2016, la Guíxols Cup va reunir prop de 300 participants nacionals i internacionals de totes les categories. En total es van disputar quatre proves d'Optimist, sis d'Europa, sis de 420 i tres de Làser. En la Guíxols Cup de 2017, hi van participar 307 regatistes. La novetat d'aquell any és que passava a celebrar-se en dos caps de setmana: mentre en el primer es van realitzar les proves Optimist, en el següent es feren la resta de classes. Tan sols en dos anys la competició va aconseguir consolidar-se en el calendari de regates a Catalunya, però també a nivell estatal i fins i tot internacional, convertint-se en una competició de referència a l'hivern que ha contribuït a situar Sant Feliu de Guíxols dins el mapa de la vela catalana. Finalment, en l'edició de 2018, les proves de la regata es van repartir en tres caps de setmana.

Un moment de la regata III Guíxols Cup, categoria Làser, 2018.
Arxiu CNSFG

La barca Ojalá del Club Nàutic durant una prova de la III Guíxols Cup, categoria Làser, 2018.
Arxiu CNSFG

L'any 2016 va tenir lloc una altra competició rellevant de caràcter puntuable al mar de Sant Feliu: el **Campionat de Catalunya per Equips d'Optimist**. Organitzat pel CNSFG i la Federació Catalana de Vela, 80 navegants van prendre-hi part en els Grups 1 i 2 de la classe Optimist. En acabar la competició, els equips del Club Nàutic El Balís i del Club Nàutic Masnou van resultar-ne guanyadors.

D'altra banda, una de les regates de vela lleugera més singulars originada en aquests darrers anys i organitzada pel Club Nàutic de la Ciutat, ha estat la **Regata Carla**. Considerada la primera regata solidària de tot Catalunya, en les seves tres primeres edicions s'ha celebrat a Sant Feliu de Guíxols. La regata és una iniciativa dels pares de Carla Griñó Aixalà, conjuntament amb Accio, una nena que, tot i conviure amb els símptomes del síndrome de Rett, acompanyava el seu germà Guillem en les diferents regates d'Optimist en què competia. L'objectiu és recaptar fons exclusivament destinats per a la investigació en la curació del síndrome del Rett, una patologia del desenvolupament neurològic de causa genètica i que afecta principalment a les nenes, de la que el Dr. Manel Esteller se'n fa càrrec a l'institut de recerca IDIBELL. L'any 2016 la regata, no puntuable, es va organitzar per primera vegada al Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. En total s'han celebrat tres edicions ininterrompudes, i per al 2019 es preveu realitzar-la al Club Nàutic Cambrils.

Cartell de la tercera edició de la regata Carla, 2018. Arxiu CNSFG

Presentació de la regata Carla, 2016. D'esquerra a dreta, Gonzalo de Maqua, Josep Saguer, Manel Esteller, Gerard Esteve, Dolo Aixalà, Maribel Vela i Artur Griñó. Arxiu CNSFG

Un dels actes solidaris de la Regata Carla, 7 de març 2017. Foto: Bergantí Studi

Sortida dels Optimist de la Regata Carla, maig de 2018. Foto: Cristina Ribot

Un moment de la regata Carla en la seva primera edició, 27 d'abril de 2016. Arxiu CNSFG

Trofeu Open Obertura, 2015. Arxiu CNSFG

Dues imatges de la Regata de Veterans del 2015. Arxiu CNSFG

De vela lleugera també es continuen programant anualment el Trofeu Temporada, el Trofeu Open Obertura, la Regata de Veterans, la primera prova del Trofeu Costa Brava i diverses regates de l'Escola de Vela. El 13 d'agost de 2016 el port de Sant Feliu va ser la seu de la **IV Summer Race**, tant per a modalitat vela lleugera com per creuer. En aquests anys també s'ha continuat celebrant el TROFEU GANXÓ RADIOCONTROL, organitzat conjuntament amb la Federació Catalana de Vela i el portal web www.iom.cat i puntuable per al Campionat de Catalunya.

En quant a la modalitat de **creuer**, des de 2013 el Club ganxó ha continuat organitzant la regata de Les Medes, més coneguda com a Guíxols Medes, i el Memorial Albó, el darrer del quals a partir de 2018 s'ha celebrat com a **Interclubs Costa Brava** conjuntament amb els clubs baixempordanesos de Port d'Aro, Palamós i Estartit. Aquesta iniciativa ha emergit amb l'objectiu d'impulsar les regates de creuer i consisteix en la celebració de quatre regates, una per cada cap de setmana de març i per a cada club organitzador.

Un moment de la regata VII TROFEU GANXÓ RADIOCONTROL i la calçotada posterior, 22 de febrer de 2014. Arxiu CNSFG

En la modalitat creuer, el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols continua organitzant el Trofeu President, la Regata Solitaris i a Dos, el Trofeu Sant Elm i la Ruta del Solstici. En la XIII Regata del Solstici d'Hivern de Palamós, Robert Vallribera i Meki Rutllant, socis del Club, van resultar-ne campions. El 2014 es va decidir recuperar la regata **Trofeu Ciutat de Sant Feliu** amb l'objectiu de tenir un esdeveniment de vela propi de la Ciutat. Tot i que el 2015 se'n va fer una nova edició, en els anys posteriors va deixar-se de fer per la poca concurrència de participants. En el 2014 també es va començar a organitzar una regata de creuers social, la **regata nocturna de Sant Feliu a Palamós**, i, dos anys després, es va reactivar la **Ruta Ciutadella**, a vela i motor, que antigament es realitzava al Club. En aquesta nova edició, es va programar, en els dies següents de l'arribada a Ciutadella, una ruta per la ciutat menorquina i una caldereta a Fornells.

Regata de Les Medes, 19 d'agost de 2017. Arxiu CNSFG

El Memorial Joan Albó el 15 de març de 2014. Arxiu CNSFG

Un moment de l'Interclubs Costa Brava a Port d'Aro, 2018. Arxiu CNSFG

Regata del Solstici, 2018. Arxiu CNSFG

Dues imatges de la Regata Ciutadella, maig de 2016. Arxiu CNSFG

Xavi Ferrer explicant el funcionament de la regata Open Obertura del 2015. Arxiu CNSFG

La Comissió Esportiva

Tal i com comentàvem a l'inici de l'apartat, el principal assoliment a nivell esportiu del Club Nàutic en aquests darrers anys ha estat la contribució en el ressorgiment de la vela a Sant Feliu i a la Costa Brava. Aquesta tasca ha estat liderada per la Comissió Esportiva, constituïda pels diferents membres de la Junta i personal del Club: **Melcior Soler Sala, Josep Medià Maspoch, Pere Rimbau Muñoz, Xavi Ferrer Feliu, Joaquim (Meki) Rutllant Sureda, Thierry D'Argoubet** i **Maribel Vela Micheo**. Aquesta Comissió ha emprès una important labor estratègica que ha permès la consolidació de l'equip Optimist del Club, la creació d'un equip Làser el 2016, la projecció de l'Escola de Vela a la contrada i la dinamització d'activitats de vela lleugera en aigües de Sant Feliu. A tots ells, doncs, un merescut reconeixement per la feina feta.

Xavi Ferrer, una dècada dedicada al Club

Nascut a Sant Feliu de Guíxols l'any 1982, Xavi Ferrer Feliu ha tingut una vinculació amb el Club Nàutic de la Ciutat des de la infantesa. Als 8 anys es va apuntar a l'Escola de Vela, i hi va estar fins als 14, aproximadament, en un temps en què va ser regatista de 420. Al cap d'uns anys, el gener de 2009, es va incorporar a la plantilla del Club com a director esportiu. Al costat de la Comissió Esportiva, la seva labor ha estat especialment significativa en la contribució del foment i la projecció de l'Escola de Vela i de les activitats esportives nàutiques a l'entorn. Amant de la naturalesa, entre les seves principals aficions destaquen la vela lleugera, el windsurf, el creuer, el trail running i el futbol sala.

El passat maig de 2018 va deixar el càrrec de cap d'àrea esportiva per iniciar una nova etapa professional, ben a prop, a la platja de Sant Pol, i vinculada, òbviament, a dues de les seves grans passions: l'esport i la mar. Des del Club li agraïm tot l'esforç i la dedicació que ha dipositat en el Club al llarg d'aquests deu anys.

Thierry D'Argoubet, amb l'embarcació Valentina, competeix pel CNSFG i ha estat guanyador en diferents campionats de Catalunya. Arxiu personal Thierry D'Argoubet

D'Argoubet i el Valentina

És delegat general de l'Orchestre National du Capitole de Toulouse, però també és un dels millors regatistes en la modalitat de creuer que actualment té el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. Originari de Tolosa de Llenguadoc, Thierry D'Argoubet és propietari de l'embarcació *Valentina*, amb la que ha aconseguit nombrosos èxits. El març de 2014 va guanyar el Memorial Joan Albó en la categoria RI, en la primera prova puntuable del Campionat de Catalunya de Creuers. El 31 de maig de 2014 el *Valentina* va aconseguir quedar primer en la Regata Solstici organitzada pel Club ganxó, encara que l'embarcació estigués capitanejada per Toti Gelabertó. El 19 de juliol de 2014 D'Argoubet es va proclamar campió del Trofeu Ciutat de Sant Feliu, en el retorn

d'aquesta antiga regata del Club. El 15 de novembre de 2014 també va liderar la X Regata del Solstici d'Hivern, en la que hi van participar una quarantena d'embarcacions de creuer, 11 de les quals eren de regatistes del Club Nàutic. Finalment, el març de 2016 el *Valentina* va guanyar el XXI Memorial Albó en la modalitat ORC.

D'ençà, D'Argoubet continua regatant en nom del Club i, des de mitjans de 2018, ha entrat com a nou membre de la Junta Directiva del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols per tal de seguir fomentant l'esport nàutic, més concretament la vela, a la Ciutat.

Pel que refereix a la **motonàutica**, en aquests anys es van continuar programant regates a les instal·lacions del Club ganxó. Fins al 2015 es va continuar celebrant a Sant Feliu algunes proves per al Campionat de Catalunya de la classe PR-550. A partir de 2016, però, al port ganxó només van fer-se, en el camp de la motonàutica, regates de la classe Endurance, una categoria referent a embarcacions de competició derivades de la navegació d'esbarjo de fins a 8 metres d'eslora i propulsades amb motors de fins a 300 cavalls de potència. Tanmateix, l'any 2017 van deixar de celebrar-se proves de motonàutica al Club Nàutic, un fet que va transcórrer en nombrosos clubs catalans i per ordre de la mateixa Federació Catalana de Motonàutica. Tanmateix, el mateix Club i la Comissió Esportiva resten a la disposició que la Federació continuï organitzant proves de motonàutica a la Ciutat tal i com es va fer des de la dècada de 1960.

*Els Fórmula 1 del mar, classe Endurance, esbossant ratlles al mar.
Arxiu CNSFG*

Dues imatges d'una regata de motonàutica de la classe Endurance. Arxiu CNSFG

*Motonàuta competint en una prova puntuable del Campionat de Catalunya en la categoria de llanxes pneumàtiques de la classe PR- 550. Sant Feliu, 2013.
Arxiu personal Miquel Mallafré*

*Regata de motonàutica a Sant Feliu, 2014.
Arxiu personal Miquel Mallafré*

*Regata de motonàutica que l'any 2013 es va celebrar a Sant Feliu.
Arxiu personal Miquel Mallafré*

Visitants de luxe al Club

El juny de 2013 les instal·lacions del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols van ser l'escenari de la trobada anual internacional de les llanxes de la fàbrica italiana Riva, de més de 150 anys d'història. Anteriorment s'havien fet trobades en ciutats com Mònaco, Saint-Tropez o Palma de Mallorca. El 2013 va ser la primera vegada que van arribar a Catalunya, tenint lloc a Sant Feliu. Amb motiu de la trobada, es van realitzar concursos d'eslàlom i maniobres. La diada va acabar amb un dinar i l'entrega de premis al Restaurant Club Nàutic.

Una embarcació Riva navegant a Sant Feliu durant la trobada anual de 2013. Arxiu www.rsf.cat

Una altra activitat que en aquests anys ha tingut lloc al port de Sant Feliu ha estat el **Tour Nàutic Costa Brava**, una prova d'orientació nàutica controlada per aparells mitjançant GPS. La primera edició es va fer el 2014 i es va continuar realitzant fins al 2016. Sota l'organització de l'Escola Nàutica Medià i conjuntament amb el Club ganxó, va ser un esdeveniment lúdic i familiar en el qual l'objectiu consistia en guiar-se per rums i demores, tot intentant passar el més proper possible de boies imaginàries que prèviament s'havien traçat al llarg del recorregut.

Cartell promocional del Marina Day del 2017. Arxiu CNSFG

Des del 2017, el Club Nàutic també s'ha sumat a l'activitat coneguda com a **Marina Day**, el dia dels Ports Esportius. Tal activitat pretén trencar amb la imatge dels ports com a espais tancats i elitistes a partir d'una oferta d'activitats dirigides a diferents tipus de públic. "És un dia en el que des del Club oferim activitats de franc per apropar el mar a la Ciutat", assegura la gerent Maribel Vela.

Dues imatges del Campionat d'Espanya d'Imatge Submarina, 2015. Arxiu CNSFG

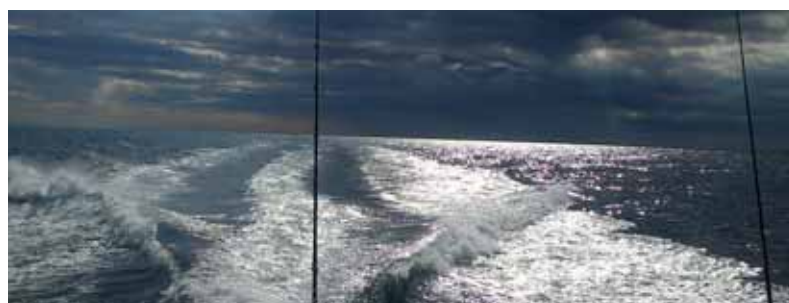
En relació a l'escafandrisme, les instal·lacions del Club Nàutic van ser l'any 2015 la seu del **Campionat d'Espanya d'Imatge Submarina**, tant per a vídeos com per a fotografies. Organitzada per la Federació Catalana d'Activitats Subaquàtiques, l'activitat va comptar amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, el Club Nàutic, l'Associació Llops de mar i el GEAS de la Guàrdia Civil amb seu a l'Estartit.

“altres activitats que el Club Nàutic ha organitzat en aquests anys han estat el Tour Nàutic Costa Brava, el Marina Day o el Campionat d'Espanya d'Imatge Submarina”

Retrat dels pescadors participants en nom del Club al Campionat d'Espanya Clubs, a Algeciras, 2018. Arxiu Associació Esportiva de Pesca Marítima de SFG - Cortesia de Juan Sepúlveda

En l'àmbit de la **pesca**, des de fa uns anys que l'Associació Esportiva de Pesca Marítima de Sant Feliu de Guíxols està estretament vinculada i col·labora amb el Club Nàutic de la Ciutat. Tal i com destaca el president de l'Associació, Juan Sepúlveda, "gaudim de totes les instal·lacions del Club, de la zona de l'escar i vela per a pesatges i concursos. Ens fem càrrec de la guarda i custòdia del material i ens cedeixen amarratges per a competicions oficials. Les trobades de Junttes i reunions les fem al Tinglado, així com també les entregues de premis, dinars i pisolabis que organitzem al llarg de l'any. Tot el personal del Club està sempre disposat a ajudar-nos i a col·laborar". A més a més, el Club Nàutic finança els viatges que els pescadors esportius realitzen amb motiu de la participació en campionats. En aquesta etapa s'ha continuat fent activitats sobre pesca, com ara diferents cursos, així com s'ha aconseguit augmentar el nombre d'alumnes de l'Escola de Pesca.

Dues imatges del concurs Currican Coster a Sant Feliu, octubre de 2013. Arxiu Associació Esportiva de Pesca Marítima de SFG - Cortesia de Juan Sepúlveda

A més a més, des de 2013 l'Associació ha continuat recollint importants èxits dels seus pescadors que continuen competint en nom del Club Nàutic. El mateix any els germans Juan i Salvador Sepúlveda, esportistes del Club, van quedar subcampions d'Espanya de pesca en la categoria parelles, una competició celebrada a Ayamonte (Huelva) els dies 16 i 17 d'agost. En l'edició del 2015, l'Associació va quedar campiona d'Espanya de pesca. Finalment, en el Campionat d'Espanya de 2017, va resultar-ne subcampiona.

Imatges de les accions de neteja del fons marí de Sant Feliu de Guíxols impulsades per Piscis Diving. Arxiu personal Fran Gómez

Per altra banda, una de les accions en les quals el Club Nàutic ha col·laborat en els darrers anys, ha estat la neteja del fons marí de Sant Feliu de Guíxols a partir de l'activitat coneguda com a **Cleaning Day**. La iniciativa, impulsada per la Comunitat europea que contacta diferents clubs nàutics, a Sant Feliu de Guíxols és gestionada per l'Associació Reserva Marina SFG i duta a terme pel centre de submarinisme del Club Nàutic, Piscis Diving. L'activitat acull participants vinguts d'arreu del món, tant submarinistes, mariners, escaladors com ciutadans de peu, que s'ofereixen voluntaris per netejar el fons marí de la Ciutat, ja sigui submergint-se o recollint brossa des de la superfície del mar. A diferència de les primeres edicions, en el Cleaning Day del 27 d'agost de 2016 no es van trobar grans quantitats de brossa ni de deixalles, un indicatiu de les condicions de millora de la reserva marina del litoral ganxó, per la qual cosa el Club continua col·laborant per a la posada en marxa d'aquesta jornada ecològica.

Dues imatges del II Critèrium Costa Brava nocturn celebrat a Sant Feliu, 11 de juny de 2016. Arxiu CNSFG

Finalment, el port de Sant Feliu ha estat, en els anys 2015 i 2016, la seu del **Critèrium Costa Brava Nocturn** en les seves primeres dues edicions. El ral·li, amb base al Club Nàutic, tenia un recorregut de tres voltes a un itinerari de 105 km que resseguia diferents trams mítics del litoral de la Costa Brava. La sortida es va produir a les 22h i l'arribada-esmorzar, que es feia al Tinglado, a les 7h del matí. En la primera edició s'hi van inscriure més d'una cinquantena d'equips.

Premis per al Club

Alguns dels premis que ha rebut el Club al llarg dels seus 60 anys. Foto: Cristina Ribot

- **Gener de 2014:** La Federació Catalana de Vela entrega la **Vela de Plata 2013** al Club.
- **Inicis 2015:** La FCV atorga la **Vela de Plata 2014** al Club.
- **Febrer de 2016:** La FCV premia el Club amb la **Vela d'Argent 2015**.
- **2 de febrer de 2018:** La FCV obsequia el Club amb la **Vela d'Argent 2016**, la **Vela d'Or 2017** i el **premi especial 2016 Vela Solidària** per a la Regata Carla. L'acte va tenir lloc al Museu Marítim de Barcelona.

Visita del Sail One Mundus, 29 de juliol de 2016.
Arxiu CNSFG

El bon rumb de l'Escola de Vela

Des que s'han començat a invertir importants esforços en el creixement i consolidació de l'Escola de Vela, fa una desena d'anys enrere, s'han anat recollint recompenses d'una manera progressiva. L'any 2013 el nombre d'alumnes de l'Escola d'estiu va créixer un 32% en relació a l'estiu anterior. Es continuaven oferint cursos de vela, rutes en caiac, cursos de submarinisme, pesca per a famílies i windsurf. A l'any següent es van potenciar les activitats d'estiu com el submarinisme, la pesca esportiva, el paddle-surf i el cicloturisme, mentre que els escolars participants en activitats nàutiques arribaven al mig miler. L'estiu de 2015 l'Escola va acollir 216 alumnes inscrits i va impartir el doble de cursos que l'any precedent. Aquell va ser un any important per al centre, ja que, després de molts anys, els alumnes van poder tornar a participar en competicions estatals, com el Trofeu Ciutat de Palma i el Campionat d'Espanya de València.

Regata de l'Escola de Vela, estiu de 2013.
Arxiu CNSFG

Un grup de joves fent paddle-surf amb l'ajuda d'un monitor de l'Escola, maig de 2018.
Foto: Cristina Ribot

Alumnes de l'Escola de Vela practicant el caiac, 2016. Arxiu CNSFG

Cartell de l'Escola de Vela, 2013. Arxiu CNSFG

Acampada de l'Escola de Vela, estiu de 2015. Arxiu CNSFG

“ el 2014 l'Escola va potenciar activitats d'estiu com el submarinisme, la pesca esportiva, el paddle-surf i el cicloturisme, mentre que els escolars participants en activitats nàutiques van arribar al mig miler.

El director de l'Escola de Vela, Xavi Ferrer, explica als més menuts com navegar amb Optimist, maig de 2013. Arxiu CNSFG

El viatge d'El Guíxols

Òscar Soler i Oriol Ferrer a bord d'El Guíxols, 2016.
Arxiu www.facebook.com/elguixolspelmon/

Són joves i amb inquietuds, apassionats pel mar i la vela, que corren per les seves venes des de generacions enrere. L'Oriol, perquè és nét de Robert Brell Parladé, un expert navegant a vela, patrocinador del Trofeu Tertuliana i president del Club Nàutic entre els anys 2010 i 2012; l'Òscar, perquè és fill de l'actual vicepresident, Melcior Soler Sala, i nét de Francesc Soler Lladó, membre de la Junta esportiva del Club a principis dels 70, i besnét de Francesc Soler Bachs, membre de la primera Junta Directiva de l'entitat. Formats a l'Escola de Vela des de petits i actuals entrenadors d'aquesta des de fa uns anys, **Oriol Ferrer Brell** i **Òscar Soler Turull** emprenen la tardor de 2018 la seva primera gran aventura marítima. "Navegarem per les Canà-

ries, pel Carib, per Panamà, pel Pacífic, per Austràlia... donarem la volta al món durant 3 o 4 anys", expliquen. "El barco, *El Guíxols*, l'hem comprat amb els nostres estalvis, i amb el Club hem fet un conveni de col·laboració, com també hem fet amb l'Ajuntament de Sant Feliu i la Diputació de Girona, i portarem el nom de la Costa Brava, de la Ciutat i del Club pel món". *El Guíxols pel món*, que és com s'anomena el projecte, de ben segur que marcarà una fita per a aquests dos joves regatistes que, de retruc, alimentaran la curiositat i les ganes de futures generacions per a emprendre grans aventures com aquesta. Des del Club volem desitjar i augurem a aquests fills de la mar un molt bon viatge.

Homenatge als socis

Quito Pi fotografiat a la sala de socis el 2014. Arxiu CNSFG

Des de l'inici del mandat d'Albert Rosès, es va decidir homenatjar els socis més significatius i amb més antiguitat de tota la història del Club, així com a totes aquelles persones que van sembrar la llavor del que acabaria esdevenint l'actual entitat. "Des del primer moment hem volgut retre homenatge als que ens han precedit, valorant els seus esforços i tenint en compte que hem agafat les regnes de l'actual Club gràcies a ells", matisa Melcior Soler, actual vicepresident. El 2014 es va fer soci d'honor a Quito Pi per la seva important labor desenvolupada a l'entitat. En Quito, considerat "la memòria viva del Club", es jubilava després de 41 anys essent una peça fonamental de l'engranatge de l'entitat.

També hi va haver la voluntat de demostrar l'agraïment a ex-presidents i socis del Club amb unes insígnies, una tradició que l'entitat ja celebrava antigament¹ i que el 2015 la Junta va decidir recuperar. Mentre que les insígnies d'or estaven pensades per a aquelles persones que havien desenvolupat una tasca extraordinària i meritòria per al bon desenvolupament del Club, les de plata havien de retre homenatge als socis amb una antiguitat mínima de 40 anys a l'entitat. Com a forma d'agraïment a totes aquestes persones, a partir de 2015 la Junta va decidir celebrar la **Nit del Soci**, on es faria el lliurament de les insígnies, un acte amenitzat amb un pisolabis a la terrassa del Restaurant Club Nàutic.

(1) Es desconeix la datació exacta en què es van donar però sí es saben els noms dels homenatjats: Joaquim Almeda Ferrer, Josep Sibils Ensesa, Enric Julià Mercadal, Santiago Marfà Garí i José Mª Rieusset Ponce de León.

Socis assistents al photocall del Club en la Nit del Soci, 2015. Arxiu CNSFG

Entrega d'una insígnia de plata al soci Javier Casals Lamarca, 2015. Arxiu CNSFG

En l'edició de 2015, es van fer entregues d'insígnies de plata als Srs. José Luis Sibils Ensesa, Lluís Albertí Comellas, Robert Lanusse-Crousse, Joaquim Pla Bartina, Pau Nobell Rodríguez, Manel Trinxet Miró, Pere Vidal Medina, Fermín Estragues Ventura, Ignacio Porta Ferrer, Enric Roca Torres, Robert Brell Parladé, Ramon Serra Matas, Josep Pont Pascual, Juan Soler Gual, Jacques Vaccaro, Javier Casals Lamarca, Carmen Sibils Ensesa, Santiago Mestre Rojo, Joan Ferrer Dalga, Enric Zerbst Rebollo i Francisco Caixach Llovet.

Entrega de la insígnia de plata al Sr. Joaquim Pla Bartina, 2015.
Arxiu CNSFG

Les insígnies d'or que es van entregar l'any 2016 van ser per a Robert Brell Parladé i per als familiars en representació dels difunts homenatjats Jaume Mascaró Juandó i Joan Albó Frigola. Anys enrere aquestes tres figures havien desenvolupat una labor fonamental des de la presidència i la capitania del Club, respectivament.

Yolanda Albertí rep la insígnia d'or del seu marit Joan Albó, 2016.
Arxiu CNSFG

En relació a les insígnies de plata, el 13 d'agost de 2016 es van concedir a Jean Louis Robardey, Domingo Pons Amat, Francisco Sagué Guarro, Javier Sivils Ensesa, Lluís Triola Mullera i Francesc Soler Lladó.

Parlament del president Albert Rosès durant la Nit del Soci de 2016. Arxiu CNSFG

Foto de les insígnies d'or i plata de l'any 2016. Arxiu CNSFG

L'expresident Robert Brell rep la insígnia d'or el 2016. Arxiu CNSFG

La filla i vídua de Jaume Mascaró reben la seva insígnia d'or, 2016.
Arxiu CNSFG

Entrega de la insígnia de plata al soci Jean Louis Robardey, 2016.
Arxiu CNSFG

Piscolabis durant la Nit del Soci de 2016. Arxiu CNSFG

Repartiment de premis durant el sopar social de setembre de 2016. Arxiu CNSFG

Sopar d'entrega de premis, setembre de 2016. Arxiu CNSFG

Representants del Club Nàutic (Francesc Adrià i Maribel Vela) fan entrega del xec a Oncolliga Girona l'any 2017. Arxiu CNSFG

Retrat dels socis amb el grup PorFinViernes durant el concert de la festa Blanc i Negre de 2017. Arxiu CNSFG

Per a la Nit del Soci del 9 d'agost de 2018, està previst entregar-se insígnies d'or als expresidents Joaquim Pla Bartina, Valentí Provencal Herrero, Joan Alfons Albó Albertí i Josep Madí Burgell. Les insígnies de plata es preveu concedir-les a alguns dels socis amb més antiguitat al Club: Ludwig Huisgen, Isabel Heimerl Volk, Pedro Soler Gual, Christel Kaiser, Lluís Boada Zaragoza, Francesc Pluma González, Esteban Serra Juanola, Martí Juanola Boera, Jaume Serradell Cruz, Josep Donatiu Junqué, Josep Maria Ballbé Armengol, Jorge Ballbé Armengol, Jordi Pujol Molinas, Francesc de la Peña Vila, Juan Antonio Font Pascual, Antoni Aulet Garriga, Pau Casals Caus, Ricard Recaj Artieda, María Dolores Carbonell Coll, Santiago Presas Salgas, Josep Maria Cases Ribalta, Albert Faus Almiñana, Agustí Mantes Pi, Josep Torres Fito i Joan Pla Pigem.

En aquests darrers anys el Club va celebrar també altres actes socials rellevants, com ara la **fiesta anual solidària Blanc i Negre**. L'any 2016, en la seva primera edició, els diners recaptats anaren destinats a l'EMAD (Entorn de malalts d'Alzheimer i Demències). Aquesta festa consistia en un sopar a peu dret i un concert a l'esplanada del Tinglado. En l'edició de 2017, la festa fou de més magnitud, es va fer un concert del grup PorFinViernes i els beneficis van donar-se a la delegació de la Fundació Oncolliga Girona a Sant Feliu, una entitat per al suport dels malalts de càncer i familiars.

Des que el Tinglado està obert, el restaurant ha esdevingut un punt de trobada dels socis. Sovint és lloc de reunió per fer-hi dinars i sopars a títol personal o veure-hi els partits de futbol, però també s'hi fan les trobades de sopars socials i de cloenda de temporada del Club Nàutic. També s'hi han celebrat, durant el 2015 i 2016, Sea Parties per als joves de famílies de socis de l'entitat. Actualment, un cop al mes el Club hi organitza una xerrada de temàtica marinera. D'entre les realitzades darrerament, han estat especialment rellevants la de Santi Aparicio sobre la seva travessa a l'Atlàntic o la de Josep Amat sobre la seva experiència l'any 1965 amb un *snipe* navegant fins a les illes Balears. Des de travesses de mar, trimatges de veles, fins a cursets de primers auxilis... coneixement, vela i mar han tingut lloc en aquest restaurant des que l'any 2014 va obrir al públic.

Pel què fa el calendari social, però, l'activitat més espectacular i que té més força continua essent la Cerca del Tresor. Mainada i adults segueixen participant en aquesta tradicional prova de cerca de cofres i recollida de la fruita que és llançada al final. Convé remarcar que les xifres de participants han augmentat considerablement respecte als anys anteriors i donada la promoció que s'ha fet de l'esdeveniment. El 2014 es va arribar a la vuitantena de participants i a un total 17 embarcacions, mentre que en els anys posteriors la xifra s'ha anat mantenint.

/// Els dos restaurants del Club

A la tardor de 2014 Raül Clarà i Alèxia Sánchez van prendre la decisió de deixar el Restaurant Club Nàutic, ubicat a la nova seu social, i a principis de 2015 hi van entrar els nous encarregats, Víctor Gómez i Adrià Bou. Creadors del projecte Vidra Gastronòmic, comptaven amb una llarga experiència treballant en restaurants com La Gavina i apostaven per una cuina refinada, de temporada i creativa. Al cap d'un any, el restaurant va tornar a canviar de responsables. El Club Nàutic se'n va fer càrrec per un any, amb "la Mari" de responsable i Michel Duqué com a xef, apostant per una carta basada en productes del mar i de la terra de l'entorn. No obstant, la tardor de 2016 el restaurant va tornar a tancar. Recentment, i després d'unes obres de reforma, el març de 2018 es va reobrir sota un nou model. Batejat com a Nomo Nàutic, aquest restaurant japonès és molt similar al Far Nomo de Sant Sebastià de Llafranc, gestionat pel mateix grup.

L'equip del Nomo Nàutic al complet, any 2018. Arxiu CNSFG

Projecció de cinema etnogràfic al Tinglado, 2017. Arxiu CNSFG

Moment del llançament de fruita durant la sortida a Cala Vigatà, 2017. Arxiu CNSFG

El dia de la inauguració del Nomo Nàutic, el 26 de març de 2018. Arxiu CNSFG

D'altra banda, una de les grans fites assolides pel Club Nàutic en la darrera etapa, ha estat l'obtenció de la concessió, l'any 2014, per a l'obertura del Tinglado, amb la idea de reobrir l'equipament com a espai de trobada per als socis i per a la resta de gent de la Ciutat. La primavera de 2014 l'edifici es va obrir al públic amb informació i cafeteria a l'espai museïtzat. A la recepció, es va crear un espai d'atena als usuaris de l'Estació Nàutica Costa Brava així com es va crear un servei de lloguer de bicicletes per a recórrer pedalant les Vies Verdes i altres itineraris de Sant Feliu i entorns. L'abril del 2015 es van iniciar les obres del Tinglado per a l'adequació de l'espai de bar i cafeteria i oferir un millor servei. El 25 de juliol de 2015 l'edifici es va reobrir amb una distribució renovada i una cuina més gran i més ben equipada per fer-hi tapes i plats combinats, respectant l'espai museïtzat del tren. Aquesta iniciativa de la Junta Directiva havia estat especialment promoguda pel tresorer Frederic Martínez Sacchi. L'espai que es va reobrir presentava un disseny atractiu i funcional que integrava el tren i les vitrines informatives. En aquell moment Maribel Rivas ("la Mari") va entrar com a responsable de l'equip del Tinglado.

L'equip del Tinglado l'any 2018. D'esquerra a dreta: Mohamed Yousef Abd El Hafiz (cambrer de temporada), Antonio Morales Martínez (responsable), Maribel Rivas Batista (responsable), Cristian Ramírez Salgado (cuiner), Gerardo Lagos Martínez (cuiner) i Mohamed Elhachmi Talbi (cuiner de temporada). Falta Gwendy Bueno (cambrer). Foto: Cristina Ribot

Durant l'hivern 2015-2016, es va realitzar una nova reforma interior a l'edifici, amb una nova decoració i una nova distribució per a gaudir-hi del futbol, afegint-hi més butaques i sofàs, estrenant grans pantalles, amb una nova barra de bar i amb fotografies de gran format colgants que rememoraven l'antiga zona portuària de Sant Feliu i el carrilet, el Tinglado i el Club. L'estiu de 2016 el Tinglado va presentar una nova carta de tapes, torrades, amanides i plats per endur. A l'abril de 2018 es va incorporar a l'equip un nou responsable, Antonio Morales, que, al costat de "la Mari" i l'equip de cuiners i personal de servei, treballen per al bon funcionament del restaurant.

El Tinglado l'any 2014. Arxiu CNSFG

Inauguració del Tinglado, 25 de juliol de 2015. Arxiu CNSFG

L'ICTINEU 3 submergit al fons del mar.
Arxiu ICTINEU Submarins S.L.
Foto: David Luquet

▀ Vaixells d'elit al Club

L'any 2013 l'esportista català d'elit mundial Guillermo Altadill va elegir el Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols com a port base de la seva embarcació *IMOCA 60*. "He escollit Sant Feliu perquè és un dels millors ports a nivell logístic", destacava Altadill, que aleshores comptava amb una experiència acumulada de 3.000 milles recorregudes i nou voltes al món. Construïda el juliol de 2007, amb l'*IMOCA 60*, d'una eslora de 18,28 m, Altadill va guanyar l'any 2010 la Route du Rhum. Sens dubte, es tractava d'una altra de les visites singulars que van passar pel port ganxó en els darrers anys.

D'altra banda, la tardor-hivern de 2014 el port de Sant Feliu va ser la base d'entrenament dels equips de Neutrogena i de l'Hugo Boss per a la Barcelona World Race, una competició esportiva consistent en fer la volta al món sense escales. Estant a les instal·lacions del Club, el *Neutrogena*, del qual Guillermo Altadill n'era el patró, va sortir a navegar en una ocasió amb 10 socis del Club a bord, els quals, per sorteig, van poder gaudir d'aquesta experiència inoblidable.

L'esportista Guillermo Altadill a bord de la seva embarcació

Sortida d'alguns socis amb el Neutrogena, 2014. Arxiu CNSFG

▀ Yellow submarine

El port de Sant Feliu ha acollit darrerament algunes visites ben singulars. El 30 de setembre de 2016 va ser el torn del submarí *ICTINEU 3*, després d'haver signat un acord amb el Club Nàutic per establir un temps la seva base aquàtica a les seves instal·lacions amb la finalitat de documentar millor els jaciments arqueològics submarins. Aquest submergible tripulat de recerca submarina pot arribar a 2.000 metres de profunditat i té una capacitat per a 3 persones que poden estar unes quantes hores sota el mar. Durant la seva estada, l'*ICTINEU 3* va fer importants troballes arqueològiques, com un vaixell, un delericte romà imperial possiblement de la primera meitat del segle I dC.

La gerent del Club saluda en sortir del submarí, 2016. Arxiu CNSFG

L'Hugo Boss fent basculació a les instal·lacions del Club Nàutic, 2014. Arxiu CNSFG

▀ Robòtica submarina al Club

Des de l'any 2012 la Universitat de Girona, mitjançant conveni, ha estat realitzant proves de robòtica submarina a les instal·lacions del Club Nàutic. Pels volts de 2016, la Universitat va realitzar-hi experiments per al projecte Europeu SUNRISE, a fi de verificar la possibilitat de disposar de vehicles autònoms submarins (AUV) de manera permanent dins del mar. Aquestes proves van consistir en l'estacionament automàtic dins d'una mena de gàbia per tal de localitzar acústicament l'estació fins a apropar-s'hi a pocs metres. Les proves realitzades al port de Sant Feliu van permetre demostrar la viabilitat del projecte.

Un nou conveni de col·laboració científica amb el mateix departament universitari s'ha estat duent a terme des del novembre de 2016 i fins a l'octubre de 2018 amb l'objectiu de realitzar experiments. El 29 de maig de 2018 va tenir lloc a les instal·lacions del Club l'avarament del nou prototip *Girona 500*, capaç d'assolir 500 m de profunditat. L'objectiu és, ara per ara, arribar als 1000 metres.

Proves de validació a les instal·lacions del Club Nàutic, 2016

El bateig del Girona 500, maig de 2018. Arxiu CNSFG

▀ Un màster en emergències aquàtiques al Club

El 2018 les instal·lacions del Club Nàutic han estat la seu del mòdul nàutic Màster Emergències i Urgències (MEU), que es realitza a partir d'un conveni amb la Facultat de Medicina de la Universitat de Girona. Dirigit per Pere Rimbau, Cap del servei d'urgències del Trueta i professor associat de la Facultat de Medicina, s'han realitzat sessions teòriques per després, en aigües de Sant Feliu, realitzar pràctiques de rescats i salvaments aquàtics així com exercicis de supervivència.

Una de les sessions pràctiques de salvament aquàtic del màster MEU, maig de 2018. Foto: Cristina Ribot

*Els membres de la Junta Directiva elegida el juny de 2018.
Foto: Muriel C. De Jong*

/// La Junta Directiva, avui

El mes de maig de 2018 es va aprovar fer noves eleccions a la Junta Directiva del Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols. Tot seguit es va iniciar un procés electoral que va ser transparent i a l'empara dels Estatuts, i que va concloure el 10 de juny de 2018, quan es va nomenar la nova Junta Directiva, l'única candidatura presentada. Es van produir pocs canvis en relació a l'antic mandat, de manera que la Junta va quedar constituïda de la següent manera: Albert Rosès Noguer com a president, Melcior Soler Sala vicepresident, Frederic Martínez Sacchi tresorer, Joan Lázaro Mateo sotstresorer, Joan Durall Aulet secretari, Antoni Sabaté Moreno comodori, i Josep Mediñà MasPOCH sotscomodori. Entre els vocals, hi van entrar Eduard Geli Fernández-Peñaflo, Valentí Valls Ararà, Joaquim Rutllant Sureda, Pere Rimbaud Muñoz, Francesc Adrià Casas i Josep Albertí Ferrer.

Vista aèria de la cala Cap de Mort de Sant Feliu amb algunes embarcacions, 2014. Arxiu CNSFG

Han estat tantes les persones que han posat el seu gra de sorra al llarg del procés d'elaboració d'aquest llibre que teniu entre mans, que la gratitud és infinita.

Per a la realització d'aquesta publicació, s'ha comptat, primerament, amb la col·laboració necessària i desinteressada de Quito Pi Marí, que ha revisat textos i imatges pacientment, i amb l'assessorament i l'ajuda incondicional de Melcior Soler Sala i Maribel Vela Micheo, figures essencials des del primer fins a l'últim moment.

Durant el procés de preparació del llibre, s'han realitzat entrevistes, totes elles entranables, amb persones cabdals de la història del Club Nàutic: Yolanda Albertí Rosell, Joan Alfons Albó Albertí, Robert Brell Parladé, Andrés García Roca, Ricard Lavilla Miquel, Josep Madí Burgell, Josep Mediñà Maspoch, Jaume Micó Gay, Hilari Noguerón Mayor, Joaquim Pla Bartina, Valentí Provencal Herrero, Pere Rimbau Muñoz, Maribel Rivas Batista, Albert Rosès Noguer, Antoni Sabaté Moreno, Ramon Serra Matas, Francesc Soler Lladó i Jordi Tobias Guardiola.

També s'han tingut converses, en ocasions més d'una, amb diferents persones vinculades, antigament i/o actualment, al Club Nàutic: Francesc Adrià Casas, Manel Albalat Piñol, Jaume Albertí Comellas, Jaume Albertí Bueno, Josep Albertí Ferrer, Joaquim Almeda Fina, Maria Bajet Mestre, Aleix Ballester Clement, Eric Bronsoms Creixans, Andrés Cárdenas Sánchez, Francisco Cárdenas Toscano, Xavier Casals Matute, Rosa Mª Cendrós Jorba, Jaume Clavell Ymbern, Carol Cortés Vendrell, Joan Durall Aulet, Gerard Duran Estruga, Sergi Escobar Serrano, Anna Estrada Planella, Oriol Ferrer Brell, Xavi Ferrer Feliu, Víctor Fontfreda Puig, Narcís Franquesa Clos, Gilbert Gardeñes Talarn, Eduard Geli Fernández-Peñaflor, Pau Giró, Fran Gómez Pelaez, Joan Lázaro Mateo, Miquel Mallafré Torra, Frederic Martínez Sacchi,

Mónica Martínez Vicente, Anna Carmen Masoliver Verdaguer, Josep Mediñà Maspoch, Santiago Mestre Rojo, Josep Maria Mir Sais, Lluís Pallí Buxó, Jordi Patiño Roca, Lucas Patiño Roca, Joaquim Pla Bartina, Pere Rimbau Muñoz, Carlos Raich Cabarrocas, José Felipe Rieusset Baró, Joaquim Rullant Sureda, Cristina Roca Castro, Marc Sala Ragolta, Juan Sepúlveda Guerrero, Toni Serra Clapés, Òscar Soler Turull, Hermann Stierle, Jordi Tobias Viñals, Valentí Valls Ararà, Aniol Vilas Oller i Joaquim Vilatarsana Martínez.

Aquest llibre tampoc hagués estat possible sense el suport tècnic del personal del Club: Mònica Martínez Vicente, Maria Gómez Bordó, Claudia Bohigas Gangale, Sara El Hadoutti Kaddouri, Xavi Ferrer Feliu, Joana Valent Micó, Marc Bozzo Bimbela, Miriam Luque López, i tot l'equip de marineria del Club, en especial Sergi Escobar Serrano i Jaume Micó Gay, així com l'equip del Tinglado, especialment "la Mari". A totes aquestes persones, gràcies per la paciència i les facilitats que han posat en tot moment.

També volem donar les gràcies a un seguit de persones que, amb les seves gestions, han facilitat alguns aspectes concrets del llibre: Carlos Albertí Cortés, Marc Auladell Agulló, Josep Auladell Payró, Gerard Bussot Liñón, Narcís Clavell Soldevila, Thierry D'Argoubet, Pere Forès, Anna Gironella Delgà, Evelyn Lagunas Ruiz, Joan Puig Valls, Joan Sarquella, Sandra Tarinas Vallosera i Maria Carmen Verdaguer Colomer.

Així mateix, nombroses persones i institucions han prestat material documental i fotogràfic gratuïtament per tal de poder construir més fidedignament el relat dels 60 anys de vida del Club Nàutic.

Un agraïment a Antoni Escudé (POT), qui, en la fase final del procés, ha aconseguit traslladar acuradament l'esperit fresc i elegant del Club en el disseny d'aquest llibre.

Finalment, un agraïment a tots els patrocinadors que han permès l'edició d'aquest llibre.

A totes i a tots, moltíssimes gràcies.

Agraïments

Club Nàutic Sant Feliu de Guíxols

Escullera del Port · 17220

Sant Feliu de Guíxols (Girona)

✉ info@cnsfg.cat · www.cnsfg.cat

Tel.: 972 321 700